

«ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ»:
ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
"Η ΟΔΗΓΙΕΣ
ΓΙΑ «ΔΡΑΣΗ»»;

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΔΑΥΛΟΣ

€ 5

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΧΒΕ:

‘Η «ἀπέλαση» ἐνὸς Ἀσιάτη

ΓΕΩΠΑΘΗΤΙΚΗ: Ἡ ἀναβίωση
μιᾶς ἀπαγορευμένης Ἐπιστήμης

ISSN 1105-9486

260-261

ΕΤΟΣ 22°

ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2003

**Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
Έκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ**

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Ήθήνα.

Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655.

Τηλεμοιότυπος: 2103314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):

<http://www.davlos.gr>

Ήλεκτρονική άλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τά Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (καί Σάββατο).

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Ήθήνα,
τηλ.: 210 5225.479.

- Τιμή άντιτύπου: € 5.
- 12μηνη συνδρομή: € 47.
- Όργανισμών κ.λπ.: € 70,50.
- Φοιτητών: € 38.
- Έξωτερικού: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Ή συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Ή συνδρομή ανανεώνεται

αυτόματως μετά τη λήξη του 12μήνου.
Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος του
ένδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τά χειρόγραφα δέν έπιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τά
ταχυδρομικά έμβάσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές που
άλλάζουν διεύθυνση, νά τό
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Ή απαγορεύεται ή έν όλω ή έν μέρει
αναδημοσίευση ή άναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του έκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας

Έτος 22°, Αύγ. - Σεπτ. 2003, άρ. 260-261

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ή «Άλωση» στα 1821 και όχι στα 1453!16974

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Όρθοδοξία και Ήσλάμ16976

ΕΡΕΥΝΕΣ

Ή Άγγλική Γλώσσα «ψηφιδωτό»
της Άρχαιοελληνικής16988

Τοξωτή πόλη του ε' π.Χ. αϊ.
στην Άκαρνανία16990

Ή δημιουργία του Δικαίου
στην Άρχαία Έλλάδα17005

Γεωβιολογία: Ή άναβίωση
μιάς άπαγορευμένης έπιστήμης17019

Έπεμβάσεις της Έκκλησίας
στην Έλληνική Παιδεία (θ')17031

Ό διωγμός του Θεόφιλου Καΐρη17035

Άπό τυχαία περιστατικά δημιουργείται τό σύμπαν17043

Μιά παλαιολιθική σπηλιά - κατοικία17050

«Άποκάλυψη»: Προφητεία ή οδηγίες για δράση;17052

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Ό «Δαυλός» και τό Είκοσιένα16980

Έξ Άνατολών ό Άθλητισμός!16987

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ17001

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ17002

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ17003

Οι έφευρέτες του Σατανά17014

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ17058

Όλυμπικοί και όχι «Όλυμπιακοί» Άγώνες17058

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ή «άπέλαση» του Γιαχβέ άπό την Εύρώπη16981

Πώς είδαν οι Έβραίοι την «άπέλαση»16981

Βανδαλισμοί του Ρωμαϊκού στο Άλσος των Μουσών ..16991

Ό «Μάτριξ»17015

Θά άπολογηθί στο Γιαχβέ ό κ. Μπλαίρ17018

Διωγμός 30 χρόνια μετά θάνατον17035

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ή κατάρρευση του Γεωκεντρισμού17040

Ό «Δ» έχει την εύθύνη των κειμένων που δημοσιεύει στις
σελίδες του. Για τίς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. έκτός «Δαυλού» άπό πρόσωπα που
γράφουν ή έγγραψαν στο Περιοδικό ό «Δ» δέν εύθύνεται.

Ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 δὲν δικαιώθηκε ἀπὸ τὰ ἀπορρέυσαντα ἀπὸ αὐτὴν μέχρι στιγμῆς ἱστορικά ἀποτελέσματά της. Ἡ πρώτη πολυαίμακτη ἐξάχρονης διάρκειας ἐθνεγερσία τῆς Ἱστορίας ἀπέδωσε ἕναν συνήθη ἢ καὶ ὑποδεέστερο πολιτικά, ἠθικά καὶ πνευματικά τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς Γῆς πολιτικό ὄργανισμό, πὺν μπορεῖ γενικῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα κρατικό σχῆμα ἐξαιρετικά ἐλλειμματικό ὡς πρὸς τὴν βαρεῖα ὀνομασία πὺν ἐπισημῶς νιοθέτησε.

Κανεῖς δὲν ἀμφιδάλλει ὅτι ἡ σημερινὴ «Ἑλλὰς» καὶ ὁ σημερινὸς «Ἕλλην» πόρρω ἀπέχουν ποιοτικά ἀπὸ τὴν πάλαι ποτὲ Ἑλλάδα καὶ τὸν πάλαι ποτὲ Ἕλληνα. Μπορεῖ νὰ προστεθῇ σ' αὐτὰ καὶ τὸ μέγα ἱστορικό γεγονός, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κράτους - προϋόντος τοῦ Εἰκοσιένα ὁ «**Ἑλληνισμός τῶν Δύο Ἡπείρων καὶ τῶν Πέντε Θαλασσῶν**», ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἑλληνικό κράτος, ἐπεδίωξε ἀκλόνητος ἐπὶ χιλιάδες χρόνια στίς προαιωνίες ἐστίες του τῆς Μ. Ἀσίας, τοῦ Πόντου, τῆς Θράκης, τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ὁλόκληρης τῆς Κύπρου κ.λπ. ὑπὸ καθεστῶτα κατακτητῶν (Ρωμαιοκρατία, Βυζαντινοκρατία, Φραγκοκρατία, Τουρκοκρατία), ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἐμφάνισέως τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους ἀρχισε νὰ συρρικνώνεται, γιὰ νὰ ξερριζωθῇ ὀριστικά καὶ νὰ περιορισθῇ σὲ μιὰ γεωγραφικῶς περιορισμένη ἔκταση τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τραγικό ἱστορικό ἀποτέλεσμα εἶναι καὶ τὸ κλειδί, γιὰ νὰ ἐρμηνεύσωμε τὴν γενικὴ ἱστορικὴ ἀποτυχία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ. Τί προκαλέσει τὴν ἐκρίζωση ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους τῶν ἀνεν διακοπῆς ἐξαπλωμένων ἐπὶ χιλιετίες σ' ὅλες τίς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου Ἑλλήνων; Μία εἶναι ἡ ἀπάντηση στοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἐρώτημα, πὺν δυστυχῶς κανεῖς δὲν ἔθεσε, πολλῶ μᾶλλον κανεῖς δὲν ἀπάντησε: **Ἡ σύγχυση ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴ ταυτότητα τοῦ κράτους.** Οἱ διάφορες ἐξωγενεῖς σκοπιμότητες (π.χ. Ρωσία), τὰ συμφέροντα ἡκιστα ἑλληνικῶν θεσμῶν καὶ ὁργανώσεων (Ἐκκλησία) καὶ πρωτίστως ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ βάση τοῦ Εἰκοσιένα, πὺν ἦταν ἀποκλειστικά ἡ ἀναδίωξη τῆς καθαρῆς Ἑλληνικότητος, ὅπως τὴν συνέλαβαν οἱ μεγάλοι μας προεπαναστατικοὶ διαφωτιστὲς καὶ ὅπως τὴν εἶδε ὁ ἐθνικός ποιητὴς (ὡς ἱστορικὴ παραγωγή, «**ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν (ἀρχαίων) Ἑλλήνων τὰ ἱερά**»), ὠδήγησαν στὴν «ἐξαλλαγὴ» τοῦ ἀρχικά καλοήθους νέου πολιτικοῦ ὁργανισμοῦ σὲ κακοήθη πολιτικὴ νεοπλασίαν, ἐκείνην τοῦ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ» Βυζαντινισμοῦ, ἄμεση πολιτικὴ συνέπεια τοῦ ὁποῖου ἦταν τὸ ἰδεολόγημα τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» (= ἀναδίωξη τοῦ Βυζαντίου), ἄμεσο ἱστορικό ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν ἡ ἐξαφάνιση τοῦ πανάρχαιου παμμεσογειακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἴδια αἰτία προκαλέσει μιὰ ἀκόμη, λιγώτερο ὁρατὴ, ἀλλὰ χειρότερη τῆς ἐθνικῆς, συμφορά: Ὁ κυρίαρχος στοῦ νέου κράτος σκοταδισμός καὶ παραδοσιακὸς ἀνθελληνισμός τῆς Θεοκρατίας καὶ τοῦ Βυζαντινισμοῦ ἀνεδείχθη σὲ ἀπόλυτον ρυθμιστὴ τῆς νεοελληνικῆς Παιδείσεως (ὄχι μόνο τῆς σχολικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς θρησκευτικῆς, πολιτικῆς, πνευματικῆς, πολιτισμικῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλλήνων) καὶ κράτησε κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ ἀσιατικό πέλμα του τὸν Νεοέλληνα ἐθνικά συγκεχυμένον ἢ ἀσυνείδητον, ἱστορικά ἀνεπὶγνώστον καὶ κατὰ συνέπειαν πολιτισμικά στεῖρον (ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, ἐκείνων ἀκριδῶς πὺν τόλμησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὰ ἰδεολογήματα τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» καὶ Ρωμοσυνισμοῦ).

ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΒΕΡΕΣ ΛΕΞΕΙΣ «ΕΛΛΑΣ» - «ΕΛΛΗΝ»

“Όσοι έμβραθύνουν ελεύθερα και άδογματίστα, χωρίς άναστολές, «κωλύματα», προκαταλήψεις και «σκοπιμότητες» στην φιλοσοφία της ιστορίας και του πολιτισμού της Νέας Ελλάδος, θα οδηγηθούν αναπότρεπτα και ίσως έκπληκτοι στην ως άνω άνομολόγητη έρμηνεία και ανείπωτη αιτιολόγηση της χρόνιας Ρωμαίικης κακοδαιμονίας.

* * *

Επομένως; Τò Είκοσιένα ύπῆρξε καθ’ όλα άρνητικό για τόν Έλληνισμό; “Όσο κι αν φανή παράξενο, τò έξάχρονο Έλληνικό Όλοκαύτωμα απέδωσε ένα γιγάντιο πλεονέκτημα, πού δέν εἶναι τίποτε άλλο από δύο... λέξεις: Έξαιτίας του άγώνα των μεγάλων προεπαναστατικών διαφωτιστών μας και με την κρίσιμη συμβολή των Εὐρωπαίων φιλελλήνων (φιλοαρχαιοελλήνων για την ακρίβεια) τò νέο κράτος θυμήθηκε, και μ’ αυτήν αυτοονομάσθηκε επίσημα, την έντελώς ξεχασμένη αλλά και συκοφαντημένη και άπαγορευμένη επί 16 αἰῶνες λέξη «**Ελλάς**» και ό πολίτης του με την επίσης έντελώς ξεχασμένη, συκοφαντημένη και άπαγορευμένη λέξη «**Έλλην**». (Εὐτυχώς πού ή Ρωμιούση τότε πιάσθηκε στόν ύπνο και αἰφνιδιάστηκε, διότι έν τη σουλτανολατρία της περιέμενε την άποτυχία του Είκοσιένα, και την έπεδίωκε άλλωστε με τούς άφορισμούς της και ό,τι άλλο άθλιο και ποταπό μέσον διέθετε· κι όταν βρέθηκε προ τέτελεσμένου γεγονότος, οί άπόπειρές της νά μετονομάση τò νέο κράτος σέ «Ρωμανία» και τούς πολίτες του σέ «Ρωμιούς» –άπόπειρες πού συνεχίζονται έως σήμερα– προκάλεσαν πάντοτε και προκαλούν και σήμερα μόνο τò γέλιο.

Αὐτή ή αναδίωση των δύο «λέξεων» άποτελεῖ μιὰ βραδυφλεγῆ δόμβα, της όποίας επίκειται ή έκρηξη, πού θα προκαλέση άνατροπή των πάντων· άνατροπή της άπολιτισιάς μας, της άνιστορισιάς μας, της άνελληνισιάς μας, με μιὰ φράση την άρση των πραγματικών, όσο και άνομολόγητων αιτίων της κακοδαιμονίας μας· και βέβαια άνατροπή και διάλυση αντιφάσεων και άντινομιών όπως ό «Έλληνοχριστιανικός Πολιτισμός», αὐτός ό άρνητής και δώκτης του Έλληνικού Πολιτισμού, ή «Έκκλησία της Ελλάδος» ή άναθεματίζουσα στίς έκκλησίες της την Ελλάδα και τούς Έλληνες κ.λπ., κ.λπ., αντιφάσεων και άντινομιών προδήλως κωμικών, πού όμως «λειτουργούν» στη συνείδηση του Έλληνα χάρη στην άπίστευτη πνευματική και ιδεολογική του κάκωση.

Γι’ αὐτò («για νά ποῦμε και του στραβοῦ τò δίκιο» και νά τελειώσουμε εὐχάριστα τò άρθρο αὐτò) κακῶς επικρίνονται κατά τη γνώμη μας οί καθηγητές Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης παπᾶ Θεόδωρος Ζήσης, Άθηνών παπᾶ-Γεώργιος Μεταλληνός και οί όμοιοί τους, πού δηλώνουν ότι ή «Άλωση» έγινε τò 1821 κι όχι τò 1453.

Πράγματι τò 1453 οί τότε όμόφρονές τους άνοιξαν μιὰ Κερκόπορτα της εισόδου στην εποχή της τουρκικής τυραννίας κι έτσι διατήρησαν και άπῆλυσαν για 400 ακόμη χρόνια τούς γλυκερούς καρπούς πού τούς προμήθευε ή (μετά τη βυζαντινή) ή σουλτανική τυραννία· αντίθετα τò 1821 την Πόρτα (της έξόδου από τη σκλαβιά) δέν την άνοιξαν οί ίδιοι, την άνοιξαν οί άρνητές του βυζαντινοσουλτανοπατριαρχικού έξουσιασμού. Και τò 1821 οί δύο άόρατες αλλά πανίσχυρες παραστάδες της νέας Πύλης εισόδου του Έλληνισμού στην Παγκόσμια Ιστορία ήσαν οί φοβερές λέξεις «Ελλάς» και «Έλλην».

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

‘Ο ἐκθαρβαρισμός τῆς ‘Ελληνικῆς ‘Αρχιτεκτονικῆς

Κύριε διευθυντά,
Σχετικῶς μὲ τὸ ρεπορτάζ τοῦ κ. Μ. Μαμανέα, τὸ ἀφορῶν στὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ ὑπὸ ἀνέγερσιν Μουσεῖον ‘Ακροπόλεως στοῦ Μακρυγιάννη, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω τὰ ἑξῆς:
Βεβαίως δὲν εἶναι μόνον ὁ ἐσωτερικὸς χώρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον σοβαρᾶς μελέτης καὶ σπουδῆς παρὰ τῶν ὀρισθέντων ὡς ὑπευθύνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου Μουσείου ‘Ακροπόλεως. ‘Απὸ τὴν θέασιν τοῦ προπλάσματος («μακέττας») τοῦ τοιοῦτου κτιριακοῦ συγκροτήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπουσιάζει πᾶσα ἀναφορά πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν δομὴν, τὴν μορφολογικὴν ὑφὴν τῶν κτιρίων τῶν ἱερῶν τῆς Παλλάδος ‘Αθηνᾶς, ἥτοι τὴν Κλασικὴν λεγομένην ‘Αρχιτεκτονικὴν, προκύπτει ἡ ἀναντιστοιχία σκοπῶν καὶ μέσων διὰ τὴν προδολὴν τῆς ἐθνικῆς μας παραδόσεως.
‘Η ἐκθεσις (σκοπὸς) τῶν ἔργων τῆς ‘Ελληνικῆς Τέχνης τοῦ ‘Αστεος δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὄντως, ὅταν ταῦτα πρόκειται νὰ ἐγκλιθεῖν ἐντὸς ἐνὸς ἐκ σκυροδέματος παραλληλεπίπεδου («κυτίου») κτιρίου (μέσον), τὸ ὁποῖον ὑπολείπεται εἰς αἰσθητικὴν καὶ αὐτῶν τῶν ἀποθηκῶν τῶν βιομηχανοστασίων τῆς βιομηχανικῆς περιοχῆς Σίνδου Θεσσαλονίκης. Ποῖος πάλιν παράγων ἐπενήργησεν καὶ ἀπετράπη ἡ ἐπιλογὴ τῆς κατασκευῆς ἐνὸς κτιρίου διὰ συγχρόνων ὕλικῶν, πανομοιότυπου ἐκείνου τοῦ διατηρουμένου, παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν λογικῆς καὶ δικαίου, εἰς ἐρειπιώδη κατὰστα-

σιν, Παρθενῶνος; Δὲν ὑπάρχουν σήμερον τὰ ἀναγκαῖα τεχνικὰ μέσα διὰ τὴν ἀνέγερσιν, ἔστω ἐκ σκυροδέματος, ἀντιγράφου αὐτοῦ; ‘Εστὼ ὅτι οἱ κ.κ. Βενιζέλος καὶ Δ. Παντεριμαλῆς δὲν ἀγαποῦν ἐνδεχομένως τὴν κλασικὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν ὁποίαν ὑπολήπτονται οἱ διδάκτορες εἰς ὅλα τὰ πανεπιστήμια τοῦ κόσμου, καὶ προέβησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαράδεκτον ἐπιλογὴν «μοντέλλου»... «ἀντιμορφοκρατικῆς», ὡς ἐλέγετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκαετίας τοῦ ‘70, «τέχνης» (τῆς ἐχούσης ἀναφορὰν εἰς τὰ κτίρια τοῦ Σιζάγου!). ‘Ολοι οἱ ἄλλοι ὁμῶς ἐμπλεκόμενοι εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀπαξιώσει τὴν Κλασικὴν ‘Αρχιτεκτονικὴν Παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ὁ λαὸς μας μὲ τὰ νεοκλασικὰ κτίρια τῆς περιόδου τοῦ νεωτέρου ἐλευθέρου μας βίου, μέχρι τὴν δεκαετίαν τοῦ ‘50, ὅτε ἐνέσκηψεν ἡ λαίλαψ τοῦ ἐργολαβισμοῦ, ὡς... δομικὸν στοιχεῖον τοῦ κράτους; Δὲν θεωροῦν οἱ κυβερνῶντες ὅτι χρεωστοῦν εἰς τὴν πολύπαθον ‘Αθῆναν ἓνα κτίριον τῆς προκοπῆς, ἵνα στεγάσῃ ὅσα μνημεῖα ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν λαίλαπα τῶν μισελήνων ρασοφόρων, ἓνα κτίριον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτυπώνεται ἡ ἑλληνικὴ αἰσθητικὴ;

Μετά τιμῆς
Βασίλειος Γ. Γούσιος
Διηγηγός, Θεσσαλονίκη

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ: ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Μὲ ἀφορμὴ τὴ συζήτηση ποὺ ἔγινε σὲ γνωστὴ πρωινὴ ἐκπομπὴ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο κρατικῶν καναλιῶν στὶς 6/5/03, μὲ θέμα τὶς πολιτικὲς θέσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστόδουλου καὶ ἐν γένει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας γιὰ τὴν ἔνταξιν τῆς Τουρκίας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσιν, καὶ τοὺς φόβους τοὺς ὁποῖους ἐξέφρασε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ‘Αλεξανδρουπόλεως ‘Ανθιμος, θὰ ἤθελα νὰ θυμίσω στὸν τελευταῖο τὴν «ἀναφώνηση» τοῦ Μεγάλου Δούκα Λουκά Νοταρά στὶς παραμονὲς τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως: «κρείττοτέρόν ἐστιν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ πόλει φακιῶδιον θασυλεῶν Τούρκων ἢ καλύπτραν λατινικὴν», ὅπως ἀναφέρει ὁ Στήβεν Ράνσιμαν. Καὶ στηρίχθηκε τότε ἀπὸ τὴν ὁμάδα τοῦ Γεννάδιου Σχολαρίου, τοῦ πρώτου Πατριάρχου τοῦ ὑπόδουλου Ἑθνους, μὲ ἀποτέλεσμα φυσικὰ τὴν παράδοση τῆς Μεγάλης Πόλης στοὺς Τούρκους. Μία «ἀναφώνηση» δέδωκε ἡ ὁποία «δὲν ἦταν τόσο σκανδαλώδης, ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Διότι μὲ τὴν ἀλλοίωση τῆς πίστεως καὶ τὴν ἔνωση μὲ τὴ Δυτικὴ Ἐκκλησίαν, ὑπῆρχε σοβαρὸς κίνδυνος νὰ στοιχίσῃ στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχον πάνω ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα τῶν ‘Επισκόπων του» (φυσικὰ γι’ αὐτοὺς οἱ ἐπισκοπὲς ἦταν κρισιμώτερες ἀπὸ τοὺς Ρωμιοὺς, ὅπως συνεχίζουν νὰ μᾶς ἀποκαλοῦν).

Ποιοί χρειάζονται ψυχιατρική θεραπεία;

Κύριε διευθυντά,

Με ενδιαφέρον είδα την συνέντευξη της κυρίας Μ. Τζάνη στο τεύχος 256 του «Δαυλού» καθώς και την δημοσιευμένη επιστολή του αρχιμανδρίτη και οργανικού ιεροκήρυκος της Μητροπόλεως Πατρών κυρίου Κ. Κωστόπουλου. Δεν θα σταθώ παρά μόνο στην «διάγνωση» του αρχιμανδρίτη περί ψυχικής ασθένειας, από την οποία υποτίθεται ότι πάσχει η κυρία Τζάνη και πού με τόση ευκολία γίνεται από τον ιερωμένο. Αμφιβάνοντας λοιπόν εξ αυτού άφορμή, διερωτώμαι τι διάγνωση πρέπει να κάνει κανείς στο Ίουδαϊσμοχριστιανικό Δόγμα και τους ταγούς του;

Ο Eugen Bleuler, καθηγητής Ψυχιατρικής στην Ζυρίχη, περιέγραψε μία ομάδα ψυχικών ασθενειών, οι οποίες χαρακτηρίζονται από διάσπαση της Σκέψεως, της Βουλήςσεως, του υποκειμενικού αίσθηματος της προσωπικότητας, και τις οποίες ακριβώς λόγω της διασπάσεως που προκαλούν ονόμασε *Σχιζοφρένιες*. Θά ήθελα να ρωτήσω όποιον εξ αυτών, πού με την επιφώτιση του Ἁγίου Πνεύματος όμολουν περί παντός έπιστητού, πώς πρέπει να χαρακτηριστεί τὸ Δόγμα πού επέδωσαν, πρεσβεύουν και ευαγγελίζονται, όταν αποδέχονται ότι ὁ Θεός:

1. ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν του, τὴν στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος εἶναι γεμάτος ἀτέλειες καὶ φθαρτός, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶναι ἄγαθος, παντογνώστης κ.λπ.
2. τιμώρησε τοὺς πρωτόπλαστους, ἀντὶ τὸν τοὺς προφύλαξεν ὡς παντογνώστης, καὶ τιμωρεῖ γενεὲς ὁλόκληρες ἂν καὶ ἄγαθὸς καὶ δίκαιος.

Όμολουν γὰρ τὴν ἀγαθότητα, ἀγάπη, μεγαθυμία καὶ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀποδέχονται τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ φυσικά τὸν Θεὸ πού αὐτὴ ἐκπροσωπεῖ, ἕναν Θεὸ ἀνέλετο, ζηλότυπο, πεισματάρη, ἄδικο, ἐκδικητικὸ, μεροληπτικὸ, ὁ ὁποῖος δίνει ὁδηγίες στὸν ἀγαπημένο του περι-

ούσιο λαό, καὶ ὅπως τότε ἔτσι καὶ τώρα, νὰ ἀφανίξῃ ἀνεξέλεγκτα ἄθώους, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἀκόμη καὶ ζῶα, γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν οἱ ἐκλεκτοὶ του.

Καταστρέφει τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, ἀλλὰ σφῆζει καὶ εὐλογεῖ τοὺς αἰμομίκτες Λῶτ καὶ τὶς κόρες του. Εὐλογεῖ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ κ.ἄ. πού ἐξέδιδαν τὶς γυναῖκες καὶ κόρες τοὺς στοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ ἀποσκοπίσουν κέρδη – καὶ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀναφέρει ὡς ὑπόδειγμα καὶ σήμερα ἀκόμη (εὐχὲς σὲ γάμους, κηδεῖες κ.ἄ.). Καὶ ἀσχολεῖται συνεχῶς με ποινές, τιμωρίες, ἀκόμη καὶ με τὶς αἰμορροῖδες τῶν ἐκλεκτῶν του. (Δευτερονόμιον).

Πῶς συμβαδίζει ἡ ευαγγελιζόμενη ἀγάπη, ἀνεξικακία καὶ δικαιοσύνη με τὶς περιγραφόμενες ἀνομίες καὶ τὰ λουτρά αἵματος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; Μήπως κάποιος ἔχουν σχιζοφρενικὴ παράκρουση, ἢ τόσο δόλια καὶ ἐσκεμμένα μᾶς ὁδηγοῦν με ὄχημα τὴν δεισδαιμονία, τὴν ἀμάθεια, τὸν φόβο καὶ τὸν φανατισμὸ σ' αὐτὸν τὸν δρόμο τὸν στρωμένο με ψεῦδος καὶ αἷμα, ἀπὸ ἰδιότητα καὶ γιὰ τὸ δικὸ τους οικονομικὸ καὶ ἐξουσιαστικὸ συμφέρον;

Όμολουν περί εἰδωλολατρίας τῆς πατρῴας θρησκείας, ἐνῶ περιφέρουν εἰκόνες, λείψανα καὶ ἄλλα θαυματουργὰ ἀντικείμενα, γιὰ νὰ προσκυνᾷ ὁ κόσμος, με τὸ ἀζημίωτο δέσφαι. Μήπως θά ἦταν καλύτερα, μέχρις ὅτου ἀνανήψουν καὶ θεραπευτοῦν οἱ ἴδιοι, νὰ ἀφήσουν κάθε ἄνθρωπο νὰ δοῇ τὸ δικὸ του δρόμο πρὸς τὸ θεῖον; Ἀρκετοὶ τοσπαναραῖοι με γκλίτσες κυκλοφοροῦν στὴν ὕψηλο.

Τώρα τελευταῖα πλήθυναν πάλι ἐπικινδύνα οἱ Σωτήρες. Κάποτε (ἂν ποτὲ ἀφύπνιστοῦν) εὐχὴς ἔργο θά ἦταν νὰ πάρουν τὸ θάρρος νὰ ἀποχωριστοῦν τὶς διδασχῆς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ὁποία μόνο ἱερὸ διδλίο δὲν εἶναι, καὶ νὰ ζητήσουν μὴ συγγνώμη γιὰ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ, πού διεπράχθησαν κατὰ τὰ 1.000 χρόνια σκότους πού ἐπε-

“Ένας σχολιασμός 9νειδος πού διαπράττει 200 χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν 400 χρόνων σκλαβιάς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέος, στὴν ἐφημερίδα τῆς Μητροπόλεώς του «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβασις», τὸν Μάιο τοῦ 2002. “Ένα ἄρθρο του στὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ πάνω του (ὡς ἕνας ἐκ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας) τὸ στίγμα τοῦ προδότη πού ἔχει ἀποκτήσει ὄχι μόνο αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν μεγάλο κατήγορό τους, τὴν ἸΣΤΟΡΙΑ. Ἐπίσης θά ἤθελα νὰ θυμίσω στὸν κύριο Ἀνθίμο τὶς ἀνδραγαθίες ἐνὸς ἄλλου ἐπισκόπου, τοῦ τῶν Πατέρων Μελετίου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔδρα του καὶ πῆγε στὴν Ἀλεξανδρούπολη γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς Γερμανοὺς εἰσβολεῖς, τὴν 10ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1941, ὅπως πολὺ ὠραῖα ἀποκαλύπτει σὲ ἄρθρο του ὁ «Δαυλὸς» στὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου.

Ἐνῶ λοιπὸν «αὐτοὶ» (ἡ ἡγεσία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ παραγνωρίζουμε τοὺς ὄχι λίγους ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι συνέβαλαν στὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ὑπόδουλου γένους, λ.χ. Παπαφλέσας) τοὺς ἔφεραν (τοὺς Τούρκους), τώρα ζητοῦν (ὅπως τὸ ἐξέφρασε ὁ κ. Ἀνθίμος) ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση νὰ λάβῃ μέτρα προστασίας ἀπὸ τὴν εἰσροὴ τῶν 50 ἑκατομμυρίων Τούρκων, πού θά γίνῃ με τὴν εἰσδὸ τους στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση (μέσω τῆς Ἑλλάδος φυσικά) καὶ νὰ μᾶς προφυλάξῃ, ἀκουσον - ἀκουσον, ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνεργία, πού θά ἀύξηθῇ ραγδαῖα στὰ κα-

δλήθη. Για να γίνει όμως αυτό, χρειάζεται προφανώς ψυχιατρική θεραπεία, αλλά πολύ περισσότερο θάρρος και Ὁρθός Λόγος.

Εὐχαριστῶ
Δρ Α.Α.
Ψυχίατρος, Ἀθήνα

Περὶ τοῦ δελφικοῦ χρησμοῦ «ἤξεις, ἀφήξεις...»

Κύριε διευθυντά,

Σὲ ὅσα ἀξιολογούμενα ἔγραψαν ὁ ἐπιστολογράφος σας κ. Λεωνίδας Γρ. Μάνδρας στὸν «Δ» (τεύχος 252, Δεκεμβρίου 2002) περὶ τοῦ ἐν ἐπικεφαλίδι χρησμοῦ τοῦ Λοξίου Ἀπόλλωνος, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀκριβή «νοηματική σαφήνειά» τους, ἃς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσω τὰ ἀκόλουθα:

α. Οἱ διαφοροῦμενοι ἢ δίσημοι χρησμοὶ ἦσαν πολλοί, ὅπως (ἐκτὸς τοῦ ἐν θέματι «ἤξεις ἀφήξεις οὐ θνήσκεις ἐν πολέμῳ») οἱ δοθέντες: 1) στὸν Κροῖσον «... Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλήψει» καὶ 2) στοὺς Μεσσηνίους «Εὐτε τράγος πίνῃσι Νέδης Ἑλικόροσος ὕδωρ / οὐκέτι Μεσσηνίην ὀνομαίω...», χωρὶς νὰ διευκρινίζεται, στὴν πρώτη περιπτώσει, ποῖον ἢ «ἀρχή» θὰ κατελύετο καί, στὴν δευτέρα περιπτώσει, ποῖος ἦτο ὁ «τράγος» ὁ πίνων τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς Νέδας ἢ τὸ γνωστὸν ἄρρεν δύσοσμον τετράποδον ἢ ὁ ἐρινεός, δηλαδὴ ἡ ἀγριοσκυλὴ;

β. Οἱ δίσημοι ἢ διαφοροῦμενοι χρησμοὶ ἐδίδοντο σκοπίμως στοὺς «θεοπρόπους» ἐκ μέρους τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ «Λοξίου», ὁ ὁποῖος καὶ ἔκ τούτου ὀνομάσθη οὕτω.

γ. Οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο στοὺς «θεοπρόπους» γραπτῶς στὴν μεγαλογράμματη γραφὴ, χωρὶς τόνους καὶ πνεύματα, χωρὶς στίξι, ὅπωςδήποτε (διότι τὰ σημεῖα αὐτῆς συνήθως δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο) καὶ ἄνευ διακένων (μεσοδιαστημάτων) μεταξύ τῶν λέξεων. Ἐτοί ἐγραφαν τότε. Συνεπὸς ὁ αἰνιγματικός, δίσημος ἢ διαφοροῦμενος χρησμός τοῦ

«ἤξεις, ἀφήξεις...» ἐδόθη ὡς ἑξής:

«**ΗΞΕΙΣΑΦΗΞΕΙΣΟΥΘΝΗΞΕΙΣΕΝΠΟΛΕΜΩ**».

δ. Τὸ ὅλον καὶ ἀκριβὲς νόημα τοῦ ἄνωτέρου χρησμοῦ ἐξηγεῖται ἐκ τῆς θέσεως ἐνὸς κόμματος (!) ἢ τοποθετήσεως τοῦ ὅμως ἀφέθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοὺς ἐρημνευτὰς καὶ «θεοπρόπους».

ε. Κατὰ τὴν γνώμη μου, χωρὶς νὰ διεκδικῶ «τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα», ὁ χρησμός οὗτος, μὲ τὴν ἄνωτέρω μορφήν του, ἐνεῖχεν ἐξ ἀρχῆς, «ἀπὸ γεννησιμοῦ του», τὴν ἀσάφειαν λόγῳ τῆς ἑλλειψεως τοῦ κόμματος (πρὸ ἢ μετὰ τὸ ἀρνητικὸν οὐ). Ἐξ ἄλλου ἐὰν εἶχε τεθῇ τὸ κόμμα (.) πρὸ τῆς ἀρνήσεως οὐ ἢ μετὰ ταύτην, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐπανόδου ἢ μὴ τοῦ πολέμου ἐκ τῆς μάχης. Καὶ ἐὰν ἦτο τόσο σαφὲς τὸ νόημα τοῦ χρησμοῦ, εἶναι ἀπορίας ἄξιον διατὶ ἀμφέβαλλον οἱ πρόγονοί μας περὶ τούτου, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐγνωρίζον τὴν γλῶσσαν τῶν ἀλλῶν ἡμῶν τῶν νεωτέρων.

στ. Συμφωνῶ, τέλος, ἀπολύτως μὲ τὴν ἄποψιν τοῦ κ. Μάνδρα, ὅτι «προϋπόθεσις [...] γὰρ τῆ σωστῆ κατανόησι τοῦ χρησμοῦ εἶναι ἡ γνώσις τῆς Ἑλληνικῆς».

Ἀλλὰ δυστυχῶς σήμερον τὸ γλωσσικὸν οἰκοδόμημα χιλιετιῶν, ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, περὶ τῆς ὁποίας ἡ Marianne McDonald ἐκστασιασμένη εἶπεν ὅτι «ἀπ' ὅλα τ' ἀνθρώπινα δημιουργήματα ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ πρὸ καταπληκτικόν», κατὰκειται εἰς... ἐρείπια. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς «τὰ κτήνη τὰ τετράποδα πού ἔκαναν (αὐτὲς) τίς μεταρρυθμίσεις», κατὰ τὸν Κορνήλιον Καστοριάδη.

τώτερα κοινωνικὰ στρώματα καὶ φυσικὰ τὴν ἐγκληματικότητα, πού πάντα τὴν ἀκολουθεῖ, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς διαφορετικῆς θρησκευτικῆς ἰδεολογίας τῶν Μουσουλμάνων Τούρκων. Διότι γιὰ ἀκόμη μία φορὰ θὰ ὑπάρξῃ ἀνταγωνιστὴς πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἴτε οἰκονομικὰ εἴτε πνευματικὰ, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν (ἀπὸ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν). Εἶμαι σίγουρος ὅμως ὅτι τὴ λύση θὰ τὴ βροῦν, τὸ πολὺ - πολὺ νὰ τοὺς χαρετίσουν καὶ νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν, ὅπως μόνο αὐτοὶ ξέρον. Τὸ ἔχουν ἀποδείξει ἄλλωστε πολλὰς φορὰς κατὰ τὸ παρελθόν.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἑβραϊκοποιημένη - χαμπουρκεροδίατη κυρία βουλευτὴ, ἡ ὁποία ἔχει ἀναπαυθῇ στὴ θέση της, καλῶς ἀμειδόμενη μὲ πολλὰς χιλιάδες εὐρῶ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν μπόρεσα νὰ συγγρατῶ, θὰ τῆς ὑπενθυμίσω ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται γιὰ νὰ ἐκπροσωπῇ τὴ γνώμη τοῦ ἐκλογικοῦ της κοινοῦ καὶ ὄχι γιὰ νὰ ἐκφέρῃ σκανδαλώδεις προσωπικὰς γνώμες καὶ νὰ κἀν ἐπίδειξη ἡμυμίας καὶ ἱστορικῆς ἀγνοίας.

Θὰ τῆς ἀπαντήσω δεδαίως γιὰ τοὺς 17 αἰῶνες δῆθεν «συμπόρευσης» Ἰουδαίῳ-Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ: «Αἰδῶς, Ἀργεῖοι» καὶ νὰ διαβάσῃ τὸν Ἰουστινιάνειο κώδικα.

Δ.Π.
Πειραιᾶς

Υ.Γ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ σημείωμα ἂς ἐκληφθῇ, παρακαλῶ, ὡς ἐλάχιστος φόρος τιμῆς πρὸς τοὺς ὑπερεικοσαετείς ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνα τοῦ «Δαυλῶ».

Μετά πλείστης τιμῆς
᾽Αθανάσιος Ε. Γκότσης
 Φιλολόγος, Λυκειαρχῆς

᾽Ο Ἀριστοτέλης, ὁ Τσατσόμοιρος καὶ τὰ «τσιτάτα» Ἀγίων

᾽Αγαπητὲ «Δαυλέ»,

Συμφωνῶ μὲ τὸν κ. Χρήστο Σαρτζετάκη (ἐπιστολὴ του στὸ «Δ», τ. 256) ὅτι τὸ ἀνάστημα τοῦ Η. Τσατσόμοιρου, ὅσο ἀγαπητὸς καὶ ἂν σὰς εἶναι, ὑπολείπεται τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλὰ ὁ ἀποκλεισμός τῆς πιθανότητος κάποιος νὰ διορθώσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πνεύματά μας, ποὺ προβάλλει ὁ κ. Σαρτζετάκης, εἶναι πρωτοφανὲς γιὰ πολιτισμένο διάλογο. Τέτοιου εἶδους ἐπιχειρήματα δὲν εἶναι τοῦ ἴδιου: χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἱεροκήρυκες, ποὺ ἀπαντοῦσαν μὲ (σχετικά ἢ ὄχι μὲ τὸ ἐκάστοτε θέμα) τσιτάτα Ἀγίων (ἂς μοῦ συγχωρεθῇ ὁ θαρραλινὸς «τσιτάτο», ἀλλὰ ἐκφράζει ἀκριβῶς τὸ σημαίνονομο). [...].

Ὁ κ. Σαρτζετάκης κατηγορεῖ ὡς ἀμάχητρα τὰ συμπεράσματα τοῦ Η. Τσατσόμοιρου. Φυσικά ἔχει δίκιο, καθότι ἀναφέρονται σὲ παλαιότερες ἐποχές, γιὰ τίς ὁποῖες ἔχουμε ἐλάχιστα στοιχεῖα πρὸς τεκμηρίωση θέσεων. Οἱ θέσεις τοῦ ἴδιου, ποὺ ἀναφέρονται σὲ νεότερες ἐποχές, μὲ πολλὰ στοιχεῖα, γιὰτὶ δὲν τεκμηριώνονται; Εἶναι ὡσαύτως αὐθαίρετο νὰ μᾶς

λέη ὅτι εἶχαν περιπέσει σὲ ἀχρηστία τὰ ἀνθ' Ἑλληνικά διατάγματα, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ μιά ἀπόδειξη. Γιὰ νὰ τὸν παραφράσω, δὲν ἤξερε ὁ Κοραῆς τὴν συμπεριφορὰ τῶν Ρωμαίων (Γραικο-) αὐτοκρατόρων, τὴν ὁποία στηλίτευσε (ὡς ἐμπλη παθὼν γιὰ τὸ γένος), καὶ θρόθηκε νὰ τὸν διορθώσῃ ὁ Σαρτζετάκης, μετὰ ἀπὸ 230 χρόνια; Ἀπαξίω νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν περίοδο, ἀλλὰ κι ἡ κυρία Ἀρδελέρ (ποῦ δυστυχῶς ἐπιμένει νὰ ὁμιλῇ ἑλληνικά, καθὼς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὰ νιοθέτησε γιὰ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐπιρροὴ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ, ἂς μὴν λησμονοῦμε, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ἀπὸ τὰ πλέον ὄψιμα, ὑπολειπόμενο μερικῶν... αἰῶνων αὐτίων στὴ Ρώμη καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ) δὲν τολμᾷ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι οἱ μὴ Ὁρθόδοξοι πολῖτες ἀπολάμβαναν ἀνοχής. [...].

Φιλικά
Δρ Μ.Ε. Καμπούρης
 Ἀθήνα

Νέος Μπερνάλ στὸ χῶρο τῆς Ἱστορίας τῶν Ἐπιστημῶν

Κύριε διευθυντά,

Στὴν «Καθημερινή» τῆς 4/5/03, σελ. 6, τοῦ Τμήματος «Τέχνες καὶ Γράμματα» ἀναλύεται τὸ ὀγκώδες βιβλίο τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου J. Gribbin, ποὺ κυκλοφόρησε πρόσφατα, μὲ τίτλο «Science: A History 1453-2001» (ἐκδόσεις Penguin / Allen lane) καὶ (στὴν «Καθημερινή») τιτλοφορεῖται ὡς «Ἐπαναξιολόγηση τῆς Ἐπιστήμης». Αὐτὸ ποὺ κάνει ἐντύπωση εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἰσχυρίζεται καὶ ὑποστηρίζει ὅτι «οἱ ἐπιστῆμες γεννήθηκαν τὸν 15ο μ.Χ. αἰῶνα καὶ μάλιστα τὸ 1453 μ.Χ., ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι συνειδητοποίησαν ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες λάθαιψαν σχεδὸν σὲ ὅλα» (!) καὶ ὅτι «ὁ Κοπέρνικος καὶ ὁ Βεσάλιος θεμελίωσαν ὁ πρῶτος τὴν Ἀστρονομία καὶ ὁ δεῦτερος τὴν Βιολογία» (!). Ὑπάρχει βέβαια μιά διεθνὴς προσπάθεια, ποὺ ἄρχισε πρὸ 2.000 ἐτῶν καὶ συνεχίζεται μέχρι καὶ σήμερα, ποὺ ἀποσκοπεῖ νὰ ἀπαξιώσει τὴν συμβολὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων στὴν παγκόσμια σκέψη καὶ ἐπιστήμη· καὶ οἱ πρόσφατες γιὰ τὸν παραπάνω σκοπὸ ἐκδόσεις εἶναι ἡ «Μαύρη Ἀθηνᾶ» τοῦ Μάρτιν Μπερνάλ καὶ ἡ ἀναφερθεῖσα τοῦ κ. Gribbin. Ἄν εἶχα χρόνο, θὰ μετάφραζα καὶ θὰ ἔστελνα στὸν κ. Γκριμπίν ἕνα μικρὸ μου ἄρθρο γιὰ

τὴν περίπτωσή τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, γιὰ νὰ μάθαινε τὴν ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ὅτι ὁ Κοπέρνικος τεκμηριώμενα καὶ ἀποδεδειγμένα ἔκλεψε τὴν θεωρίαν τοῦ Ἑλλήνα ἀστρονόμου Ἀρίσταρχου (310-250 π.Χ.) καὶ τὴν παρουσίασε ὡς δικιά του. Ἐνὰ εἶναι σίγουρο, ὅτι ἐνῶ ὁ ἀνθελληνισμὸς δουλεύει, οἱ ὑπεύθυνοι νὰ τοὺς ἀπαντήσουν σιωποῦν.

Φυσικά αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ παράδειγμα ἀπάθειας καὶ σιωπῆς τῶν Ἑλλήνων σὲ ἐθνικά θέματα, ἀλλὰ κάποτε ἡ ἀδιαφορία πρέπει νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ ἀντιδράσουμε. Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Gribbin εἶναι μιά πρόκληση· καὶ ἂς θεωρηθῇ ἡ μικρὴ μου αὕτη ἐπιστολὴ ὡς μιά προκαταρκτικὴ ἀντίδραση στὴν παραποίηση αὐτῆς τῆς ἱστορίας τῶν ἐπιστημῶν ἀπὸ ἀνιστόρητους. Εἶναι δυνατόν, κύριε Λάμπρου, νὰ ἀφήνουμε ἀναπάντητες τέτοιες διαστρεβλώσεις τῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἀσχολοῦμαστε μὲ ἄλλα ἐπουσιῶδη θέματα;

Μετά τιμῆς
Δρ Ἀναστάσιος Κοδάτης
 Καθηγητῆς Ἀριστοτελείου Παν/μίου Θεσ/νίκης

Τὰ νησιὰ Ἀδάμαντες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ

᾽Αγαπητὲ «Δαυλέ»,

Τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα (Ἀδάμας) τῶν νησιῶν αὐτῶν, δυτικὰ τῶν Ἰνδιῶν –εἰς τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ– («Δαυλός», τ. 257, σ. 16768) –σὰς λέγει ἴπποτα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Εὐήμερου περὶ τοῦ Διὸς τοῦ Τριφυλίου;

Ὁ φίλος Dr Leo Rebello δὲν μᾶς λέγει περισσότερα πράγ-

ματα γιὰ τὴν ἱστορίαν μας, παρὰ τὰ ἐξῆς λαωνικά στὴν ἡλεκτρονικὴ ἀπάντησή του σὲ ἐπιστολή μου: «Yes, Dear Kostas, Andamans islands are in the Indian ocean and part of India».

Φιλικά ὑμέτερος
Κώστας Κωνσταντινίδης
 Ὑποστράτηγος ἐ.ἀ.

Ο «ΔΑΥΛΟΣ» ΚΑΙ ΤΟ '21

Υπό την πίεση τῶν καιρῶν, ὁ εὐσεβής μας κληρὸς ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πραγματικὸ του «Σύμβολο τῆς Πίστεως»: «*Τὸ 1821 ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς δουλείας μας. Καλύτερα τὸ τούρκικο φέσι, παρὰ ἡ δυτικὴ τιάρα*», διακήρυξε ἓνας ἐκ τῶν γραφικωτάτων λευιτῶν καὶ ἱεροδιδασκάλων μας στὸ πρόσφατο συνέδριο ποὺ διωργάνωσαν στὸ Ἀριστοτέλειο (ἢ μᾶλλον Ἀγιοδημήτριο) πανεπιστήμιο τῆς Συμπρωτεύουσας, μὲ τὸν τίτλο «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας»... «Θὰ τρίζουν τὰ κόκαλα τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ '21 μ' αὐτὰ ποὺ λέγονται», μοῦ τόνισε ἀπ' τὸ τηλέφωνο ἓνας ἀγανακτισμένος φίλος. «Δὲν ἔχεις δίκιο», τοῦ ἀπάντησα. «Ἰσα - ἴσα ὁ ἀγῶνας τους τώρα δικαιώνεται πλήρως. Οἱ κατακτητὲς δὲν ἦταν μόνο Τούρκοι, ἀλλὰ κι ἐκεῖνοι ποὺ ἀφώρισαν ἕξι φορὲς τοὺς ἀρματολούς, τὸ Ρῆγα καὶ τὴν ἴδια τὴν Ἐπανάσταση· αὐτοὶ δυσσοδομοῦν σήμερα».

Ἡ Ἐνωμένη Εὐρώπη παρουσιάστηκε στὸ περίφημο αὐτὸ συνέδριο ὡς ἔργο τοῦ Σατανᾶ. Διότι, ὅπως εἶπαν, «*χορτάσαμε ἀπ' τὰ κονδύλια καὶ ξεχάσαμε τὴν πίστη*». Ξέρουν αὐτοί, πὼς ἡ ἐθνικὴ ἐλευθερία καὶ τὸ γεμᾶτο στομάχι δὲν συμπορεύονται μὲ τὴν πίστη. Ἡ πίστη θέλει ἔνδεια καὶ ὑποδοὺλωση, τὸ ἄφησαν νὰ ἐννοηθῇ ξεκάθαρα, θέλει νηστεία τουλάχιστον 206 μέρες τοῦ ἔτους (τόσες εἶναι οἱ καθιερωμένες μέρες νηστείας τοῦ χριστιανικοῦ ἡμερολογίου).

«Μὰ ζήτησαν καὶ τὴν ποινικὴ δίωξη τοῦ Δαυλοῦ!», ἐπανήλθε ἀπορημένος ὁ συνομιλητής μου. «Βεβαίως καὶ τὴ ζήτησαν. Καὶ ἀπορεῖ κανεὶς πὼς δὲν τὴν εἶχαν ζητήσει ὡς σήμερα. Ποιοὺς ἄλλωστε θὰ διώξουν; Τοὺς λεγόμενους “δωδεκαθεϊστὲς”; Αὐτοὺς τοὺς χρειάζονται. Τὰ “καινὰ δαιμόνια” δὲν εἰσάγονται ἀπὸ τὴ Θεσπρωτία, ὅποια καὶ ἂν εἶναι. Τὰ φέρνει ἡ ἱστορία, ἡ ἔρευνα, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ὁ “διαφωτισμός”, ἔσπευσα νὰ τοῦ ἐξηγήσω.

«Δὲς καὶ τοῦτο», συνέχισα. «Ὁ Δαυλὸς ἐτέθη στὸ ἴδιο στόχαστρο μὲ τὸ '21. Μᾶς θεωροῦν συνειρμικὰ συνεχιστὲς του – καὶ σωστὰ μᾶς θεωροῦν. Ἡ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση θὰ ἦταν μισὴ δίχως τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων ἀπ' τὸν Σκοταδισμό. Καὶ γιὰ τοῦτο θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε ὑπερήφανοι».

Ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία τήρησε ἀποστάσεις ἀπ' τὸ ἐν λόγω συνέδριο. Δὲν παρέλειψε νὰ καντηριάσῃ ὅμως τὴν παρέμβαση ὠρισμένων ἀφελῶν (ὁ ἐπικέστερος δυνατὸς χαρακτηρισμὸς «ἐλληνοακτιδιστῶν», ποὺ βρέθηκαν ἐν μέσω τοῦ συνεδρίου, δίχως νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ δικαιολογήσουν τὴν παρουσία τους. Ἄς εἶναι...).

* * *

Τὸ συνέδριο αὐτὸ χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ μία ἱστορικὴ πρωτοτυπία. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ κληρικολαϊκοῦ κατεστημένου δήλωσαν γιὰ πρώτη φορὰ εὐθέως τὶς θέσεις τους καὶ τὶς προθέσεις τους. Κι αὐτὸ ἀπὸ μόνο του εἶναι ἀναμφισβήτητα μιὰ θετικὴ ἐξέλιξη.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΑΠΕΛΛΑΥΝΕΙ ΤΟ ΓΙΑΧΒΕ Η ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ

Κοσμοϊστορικός σταθμός τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα

Ἡ 20ῇ παρελθόντος Ἰουνίου τοῦ 2003 δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, ἐκτὸς ἀπὸ ἡμέρα - σταθμὸς στὴν πορεία τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης, πρωτίστως μέγα ὁρόσημο στὴν πορεία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς τὸ αὐριό. Ὁ πρόεδρος τῆς Συντακτικτῆς Συνέλευσης τῆς Εὐρώπης κ. Βαλερύ Ζισκάρ ντ' Ἐσταί ντὴν ἡμέρα ἐκείνη καλοῦσε τοὺς Εὐρωπαίους ἡγέτες νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ Σχέδιο Συντάγματος, ἀναγιγνώσκοντας τὸ προοίμιό του: «*Χρώμεθα γὰρ πολιτεία... καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται*» (Θουκυδίδης Β, 37). Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ 25 Εὐρωπαῖοι ἡγέτες θεμελίωσαν τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα στὶς Βάσεις τοῦ Λόγου καὶ τῆς Δημοκρατίας –βαρύτιμα δῶρα τῆς Ἑλλάδος πρὸς

ΠΩΣ ΒΛΕΠΕΙ Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΝ «ΑΠΟΓΙΑΧΒΙΣΜΟ» ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Σύμφωνα μὲ τὸ διεθνὲς περιοδικὸ «Τάιμ» (ὑπὸ ἐβραϊκὸν ἔλεγχον) ὁ πάπας μπορεῖ νὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παρασκηνιακοὺς παῖκτες τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν πέτυχε ἀκόμα τὴν ἀναφορὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος στὸν Οὐράνιο Πατέρα. Στὸ ἀπὸ καιρὸ ἀναμενόμενο προοίμιον τοῦ προσχεδίου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος, ποὺ ἀποκάλυψε ὁ Βαλερὺ Ζισκάρ Ντ' Ἐσταίν, ὑπάρχουν ἀναφορὲς σὲ διανοοῦμενους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Διαφωτισμοῦ, ἀλλὰ ὅχι στὸ θεὸ ἢ τὸ Χριστιανισμό.

Ὡς ἐγγράφο –προσθέτει τὸ «Τάιμ»– ποὺ σκοπεύει στὴν ἀνάδειξη μιᾶς πλουραλιστικῆς Εὐρώπης καὶ δὲν θίγει κανέναν, τὸ προσχέδιο ἀναγνωρίζει ὅτι «*ἡ θρησκευτικὴ τάση ἦταν πάντα παρούσα στὴν [εὐρωπαϊκὴ] κλη-*

τὴν Ἀνθρωπότητα—ἀποφεύγοντας σαφῶς, παρὰ τὶς ἀσφυκτικὰς πιέσεις ἀπ' τὸ Βατικανό, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὴ Σιών, νὰ θεσμοθετήσουν τὴ νέα, γιγάντια Εὐρωπαϊκὴ Πολιτεία στὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωῶδᾶ καὶ τῆς ἰουδαιοχριστιανικῆς θεοκρατίας.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐξέλιξη φανερώνει τὴν ἐπιθυμία τῆς Εὐρώπης νὰ ἐπιστρέψῃ στὶς ἀρχαῖες (ἐλληνικὰς) εὐρωπαϊκὰς καὶ τὶς νεώτερες (ἐλληνογενεῖς) ἀξίες τοῦ Διαφωτισμοῦ, ἀξίες ποὺ μέσα στὴ δίνη τῶν ἐθνικῶν καὶ παγκοσμίων πολέμων παραμέλησε, μὲ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ Διαφωτισμοῦ «πίστις στὸν ἄνθρωπο καὶ στὶς ἀνεξάντλητες δυνάμεις τῆς διανοίας του» φαίνεται νὰ ἐπανερχεῖται στὸ προσκήνιο τῆς Εὐρώπης ὡς ὁ μοναδικὸς δρόμος εἰρηνικῆς καὶ δημιουργικῆς συνύπαρξης τῶν λαῶν τῆς. Ἡ εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐλίτ, ἀφοῦ διέγραψαν τὸν περασμένο αἰῶνα ἀρκετοὺς «φάλους κύκλους», κατενόησαν τελικῶς πὼς μία ἔλλογη, σύγχρονη πολιτεία εἶναι ἀδύνατο νὰ στηριχθῇ στὰ μεταφυσικὰ ἀσιατικὰ φαντάσματα τοῦ παρελθόντος, στὴν πνευματικὴ τύφλωση τοῦ Μεσαίωνος. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συμπολιτεία θὰ πρέπει νὰ στηρίζεται σὲ μία καὶ μοναδικὴ ἀρχή: τὸν Ἀνθρώπινο Λόγο.

Ἡ τελικὴ ὥθηση γιὰ τὴν «ἀφύπνιση» τῆς Εὐρώπης φαίνεται νὰ ἦρθε ἀπ' τὴν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ: Ὁ ἐκφυλιστικὸς κατήφορος τῆς Ὑπερδύναμης κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες, ἰδίως δὲ τὴν τελευταία, κατήφορος μιᾶς ἀπὸ συστάσεως δημοκρατικῆς καὶ φιλελεύθερης πολιτείας πρὸς τὸν ἀσιογενὲς ἐξουσιασμό, ὑπῆρξε ἰδιαίτερα καταλυτικὰ παραδειγματικὸς γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἡ ἀπόπειρα παγκόσμιας ἐπιβολῆς τῶν Η.Π.Α. στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ (Ἰεχωῶδᾶ), ποὺ ἐξαγιάζει τὸν πόλεμο, τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ὑποδούλωση, ὁδηγεῖ σήμερα ἂν ὄχι στὸν ὁλοκληρωτικὸ ἀφανισμό, σίγουρα ὅμως στὴν ὁλοκληρωτικὴ βαρβαρότητα.

ρονομιά». Ὅμως αὐτὴ ἡ οἰκουμενικὴ —σχεδὸν νεοεποχίτικη ὑποσημείωση— δὲν εὐχαρίστησε οὔτε τοὺς Χριστιανοδημοκράτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀσκήσει πιέσεις γιὰ μιὰ ρητὴ ἀποδοχὴ τοῦ Θεοῦ, οὔτε σημερινὰ ἢ μελλοντικὰ μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ὅπως ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Πολωνία, ὅπου τὸ θρησκευτικὸ στοιχεῖο εἶναι ἰσχυρό, οὔτε φυσικὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία. **«Ὁ διαφωτισμὸς δὲν γεννήθηκε ἀπὸ τὸ τίποτα. Προῆλθε ἀπὸ τὸ Χριστιανισμό»,** εἶπε ὁ διπλωμάτης τοῦ Βατικανοῦ καρδινάλιος Ἀχιλλέας Σιλδεστρίνι. **«Τονίζεται ἀπὸ τὸ προοίμιο ἢ ἀναφορὰ στὶς ρίζες, καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ μὴν ἀποκλείωνται κάποιες ἀπὸ αὐτές».** Ὁ πατέρας Νοέλ Τρεανόρ, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ παπικοῦ ἐπισκόπου στὶς Βρυξέλλες, λέει ὅτι **«ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Ντ' Ἐσταὶν πρέπει νὰ ἀναθεωρηθῇ γιὰ μία ἀκόμη φορὰ, γιὰ λόγους ἱστορικῆς ἀκρίβειας».**

Τὸ παρελθὸν τῆς Εὐρώπης —συνεχίζει τὸ ἐβραϊκῶν συμφερόντων περιοδικό— μπορεῖ νὰ εἶναι λόγος, γιὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ Θεός, ἀλλὰ τὸ παρόν,

Βαλερὺ Ζισκάρ ντ' Ἑσταίν, ὁ Γαλάτης εὐπατρίδης, χάρις στὴν πείρα καὶ πολιτικὴ σοφία τοῦ ὁποίου ὁ Γιαχβὲ καὶ ἡ θρησκεία του δὲν βρῖσκουν θέση καὶ ἀποκλείεται ἡ ἀναφορά τους ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα. Στὸν ντ' Ἑσταίν ἡ Ἱστορία ἐπεφύλαξε τὸ κλέος νὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν μεγάλη Στιγμὴ τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς Γηραιᾶς Ἡπείρου ἀπὸ τὴν 1600χρονη πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ τυραννία τοῦ ἀσιατικοῦ Θεοκρατισμοῦ - Σκοταδισμοῦ. Ἐν τούτοις οἱ ἀντιδράσεις τῶν θεοκρατῶν δὲν ἐκόπασαν ἀκόμη λόγῳ καὶ τῆς ὑποστήριξης τους ἀπὸ τὸν ἀνησυχοῦντα Διεθνῆ Σιωνισμό. Ὅμως ἀνεξαρτήτως τῆς τελικῆς ἐκβάσεως τοῦ ζητήματος ἡ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἱστορία ἐκδηλωθεῖσα ἐπίσημα πολιτικὴ δούληση γιὰ τὴν «ἀπέλαση» τοῦ Ἀσιάτη εἰσβολέα - συμβόλου τῆς Ἀ-λογίας ἀποτελεῖ κοσμοϊστορικὸ γεγονός.

Σ' αὐτὴν τὴν πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἔπτωση φαίνεται νὰ ἀπαντᾷ ἡ Ἑνωμένη Εὐρώπη. Ἡ νέα «ἐλέω θεοῦ μοναρχία» (πλανηταρχία) πρέπει ὅπως-δήποτε νὰ ἐμποδιστῇ ὄχι ἀπαραιτήτως μὲ ὅπλα, ἀλλὰ μὲ ἓνα μεγάλο «μάθημα» στὴ Θεοκρατία. Αὐτὸ τὸ μήνυμα ἐξέπεμψε ἡ Γηραιὰ Ἡπειρος πρὸς τὴν ἀθρωπότητα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Οἱ ἀντιδράσεις τῆς Διεθνοῦς καὶ Ἑγχώριας Θεοκρατίας

Οἱ δυνάμεις τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας, συνεπικουρούμενες ἀπὸ τὰ αἰώνια στηρίγματα, τὸν Παπισμὸ καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησίαν (Ὁρθοδοξία), δούλεψαν σκληρὰ στὸ παρασκήνιο, γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ἀναφορὰ (= ὑποταγὴ) τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης στὸν Ἰεχωβά. Καὶ ὅταν ἀπέτυχαν, ἀνέδειξαν τὸ ἐν λόγῳ θέμα σὲ μεῖζον ζήτημα τῆς ἐπικαιρότητας (ποὺ ὄντως εἶναι, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλη σκοπιά). Στὴν ἐπιχείρηση αὐτὴ πρωτοστάτησε τὸ πανίσχυρο «ἀμερικανικὸ» ἐδραϊκὼν συμφερόντων περιοδικὸ «Τάιμ» μὲ διαδοχικὰ δημοσιεύματά του περὶ «ἐκδίωξης τοῦ Ἰεχωβά ἀπὸ τὴν Εὐρώπην», προβάλλοντας ἐμμέσως μία τάχα διάχυτη τάση ἀθεΐας στὴ Γηραιὰ Ἡπειρο, ποὺ κάνει ἐπισφαλὲς τὸ μέλλον της. Μία καλὰ κεκαλυμμένη ἀπειλή...

Τὸ ἴδιο ἔντυπο παρουσιάζει τὸν Πάπα ὡς ἀποτυχόντα νὰ κατορθώσει τὴν «ἀναφορὰ τῆς Εὐρώπης στὸν Οὐράνιο Πατέρα», ἐνῶ προβάλλει διάφορα φερέφωνά του, ποὺ ὑπερασπίζονται τὴ «χριστιανικότητα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ», ὅπως τὸ διπλωμάτη τοῦ Βατικανοῦ καρδινάλιο Α. Σιλβεςτρίνι: «ὁ Διαφωτισμὸς δὲν γεννήθηκε ἀπ' τὸ τίποτα. Προήλθε ἀπ' τὸ χριστιανισμό»!! («Τάιμ», 9-6-2003). Τὸ ἴδιο ἔντυπο μάλιστα, στὸ ἐξώφυλλο τοῦ ἐπομένου τεύχους του (16-6-2003), διερωτᾶται: «Ποῦ πῆγε ὁ Θεός;» (“Where did God go?”) ἀπ' τὴν Εὐρώπην, προ-

της ὑπονοεῖ ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι πιά δικός της. Ἀκόμα καὶ ἓνας ἀξιωματοῦχος τοῦ Βατικανοῦ σημειώνει ὅτι «**ἀν κυττάξῃ κανεῖς τὴ σημερινὴ Εὐρώπην, θὰ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν εἶναι κοινωνία ποὺ στηρίζεται στὸ Χριστιανισμό**». Παρ' ὅλα αὐτὰ «**γιὰ πολλὸν Εὐρωπαίους οἱ πολιτικὲς ἀξίες ποὺ τοὺς ἐμπνέουν στὸ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση, προέρχονται κατὰ ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν πίστη τους στὸ Θεό**», ὅπως λέει ὁ Τζὼν Μπροῦτον, μέλος τῆς προεδρίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, ποὺ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπίκληση τοῦ θεοῦ χωρὶς τὸν ἀποκλεισμὸ Μουσουλμάνων ἢ Ἑβραίων, ἀλλὰ ὁμολογεῖ ὅτι «**πολλοὶ τομεῖς τῆς ζωῆς τῶν Εὐρωπαίων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, ἔχουν περάσει στὴν ἰδιωτικὴ σφαῖρα**».

Στὸ Συμβούλιο ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν εἰδικὴ μνεῖα στὸ θεὸ ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἐκ θαθέων καὶ ἐκφράζονται δημοσίως. Εἶναι ὅμως μειονότητα. Γιὰ τοὺς περισσότερους ἀντιπροσώπους ἢ θρησκεία δὲν ἀποτελεῖ σημαντικὸ ἀντικείμενο τῆς ἡμε-

Το εξώφυλλο του αμερικανικού υπό έδραϊκόν έλεγχο διεθνούς περιοδικού «Τάιμ», όπου με τόν συνήθη για την έδραϊκή προπαγάνδα έμμεσο τρόπο στηλιτευόταν ή Ένωμένη Εύρώπη για την απόφασή της νά απόβάλη την 1600χρονη θεοκρατική πνευματική κατοχή τής Γηραιάς Ήπείρου από τόν Ίουδαίο θεό.

φανώς με στόχο την υποκίνηση θρησκευτικών ταραχών. Οί Ευρωπαίοι κατά τo «Τάιμ» εμφανίζονται νά άμελoυν κατά πλειοψηφία τά θρησκευτικά τους «καθήκοντα», σέ αντίθεση μάλλον με τoύς υπάκουους στίς έντολές τοῦ Ίεχωβά Ἀμερικανούς.

Τήν ίδια μέρα με την ύπογραφή τοῦ Σχεδίου Συντάγματος στή Χαλκιδική ό καρδινάλιος Κάσπερ, ό ισχυρότερος μετά τόν Πάπα άνδρας τοῦ Βατικανοῦ, προδάνει στήν έξής σκοταδιστική δήλωση: «Όταν λέμε θεός, δέν έννοοῦμε μόνο τo χριστιανικό Θεό. Ὁ Θεός νοείται ως υπερβατική πραγματικότητα, πού σημαίνει ότι τά ανθρώπινα όντα δέν μποροῦν νά πράττουν ό,τι θέλουν. Ὑπάρχει ή εὐθύνη τους έναντι τοῦ Θεοῦ»!! («Έλευθεροτυπία» 21-6-2003). Διάφορα επίσης δημοσιεύματα πρίν καί μετά τήν ύπογραφή τής ιστορικής συμφωνίας έκαναν λόγο για «άσφυκτικές πιέσεις» τόσο πρὸς τόν Ζισκάρ ντ' Έσταίν, όσο καί πρὸς τoύς 18 άπ' τoύς 25 ήγέτες, άπ' τo θρησκευτικό κατεστημένο τής Εὐρώπης για τήν άναφορά τοῦ Συντάγματος στόν Ίεχωβά.

Έδω, στήν Ελλάδα, ή όποία ως προεδρεύουσα χώρα διωργάνωσε τή Σύνοδο,

οί εκφραστές τοῦ Βυζαντινοχριστιανικοῦ κατεστημένου κυριολεκτικά ὠργίασαν. Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἔκανε λόγο γιὰ «διάλυση τῆς *Εὐρώπης*», ἂν ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ Θεό. Ἄλλοι, περισσότερο εἰλικρινεῖς γιὰ τὶς προθέσεις τους, ἐπανεφέραν τὸ «καλύτερα τούρκικο φέσι παρὰ τιάρα Δυτική», θυμίζοντας τὶς στιγμὲς τῆς Ἀλώσεως τῆς Πόλης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ «κυβερνητικὴ κρίση», ποὺ ξέσπασε μία ἡμέρα πρὸ τῆς Συνόδου, ἐθεωρήθη ὅτι δὲν ἦταν ἄμοιρη τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, προερχόμενη ἀπ' τὸ «φίλοαμερικανικὸ μπόκ» τοῦ κυβερνῶντος κόμματος.

* * *

Εἶναι ἀπολύτως βέβαιο ὅτι οἱ πιέσεις γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς θεοκρατικοῦ εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος θὰ ἐνταθοῦν ὡς τὴν τελικὴ του διαμόρφωση καὶ ἔγκρισή του κατὰ τὴν ῥΑνοιξη τοῦ ἐπομένου ἔτους. Δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ ὑπάρξουν καὶ διαλυτικὲς κινήσεις, ποὺ θὰ προσπαθήσουν νὰ ὑπονομεύσουν τὸ μέλλον τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης.

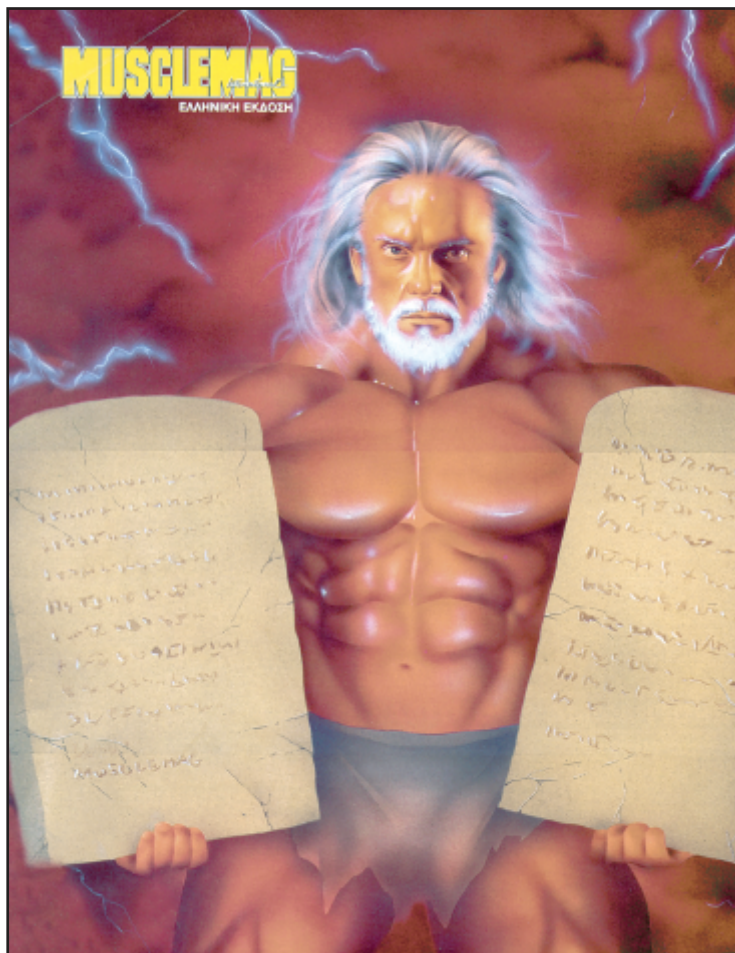
Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος ἡ ἐπιθυμία τῆς Εὐρώπης νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἄσιατικὸ Σκοταδισμό καὶ τὰ θεοκρατικὰ δεσμὰ τοῦ παρελθόντος της, ποὺ τόσα δεινὰ τῆς ἐπέφεραν, ἀποτελεῖ πλέον ἓνα ἰσχυρὸ πολιτικὸ καὶ ἰδεολογικὸ ρεῦμα καὶ ἓνα ἱστορικὸ τετελεσμένο, κυρίαρχο τῶν ἐξελίξεων. Ἡ ἐπιστροφή τῆς Εὐρώπης στὸ δικό της πνευματικὸ γέννημα, τὸν Διαφωτισμό, ποὺ ἔφερε ἡ ῥΑνα-γέννηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, δείχνει ὅτι ἡ πολυαῖωνη πνευματικὴ δουλειὰ γίνεται συνειδητοποίηση τῶν λαῶν της. Ὁ ξένος, οὐσιαστικὰ φιλοξενούμενος στὴν Γηραιά ῥΗπειρο, ἐξωκόσμος Ἰεχωβά, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ὀδηγηθῇ στὴ θύρα τῆς ἐξόδου. Καὶ τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ τὸ κάλλιστο παράδειγμα γιὰ ὁλόκληρη τὴν κουρασμένη ἀπ' τὸ Δογματισμό, τὴν ῥΑλογία καὶ τὰ ἀδιέξοδα ἀνθρωπότητα.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ρήσις διάταξης τῶν συζητήσεων γιὰ τὶς ἀλλαγὲς ποὺ θὰ ἐπέλθουν στὸ προσχέδιο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συντάγματος. Ὑπάρχουν τόσα πολλὰ ἀμφιλεγόμενα ζητήματα, ποὺ οἱ διαβουλευσεις γιὰ τὸ Θεὸ «δὲν προκάλεσαν καθόλου πάθος στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου», λέει ὁ Ἰρλανδὸς ἀντιπρόσωπος καὶ βουλευτὴς Τζὼν Κούσναχαν, ποὺ θεωρεῖ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει θέση στὸ ἔγγραφο. Ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει, «τὸ ζήτημα αὐτὸ προκάλεσε πολὺ κακὸ γιὰ τὸ τίποτα καὶ πλάστηκε ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. καὶ τὸ Βατικανὸ γιὰ λόγους δημοσιότητας». Ἰσως. Ὅμως ἐπειδὴ ἡ συναίνεση γιὰ τὸ σύνταγμα εἶναι ἐξίσου μηδαμινὴ μὲ τὴν ἐκεῖ παρουσία τοῦ Παντοδύναμου, τὰ μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου πιθανὸν νὰ χρειαστοῦν τὴν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ συμμαζέψουν τὰ θεσπίσματα καὶ τὸ σύνταγμα τους, καταλήγει ὁ συνεργάτης τοῦ «Τάμι» Τζ. Ἰσραέλ.

[Μετάφραση: Ἰων Δ. Λάμπρου]

ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Οί Ὀλυμπιάδες σας; Κλεμμένες τῖς ἔχετε ἀπ' τοὺς Βαβυλωνίους! Τί μὲ κοιτᾶτε περιέργως; Δὲν τὸ λέω ἐγώ... ἡ ἐπίσημη ἱστοσελίδα σας «Ἀθήνα 2004» τὸ λέει! Ὁ Μωυσῆς τί σᾶς φταίει καὶ δὲν τὸν προβάλλετε καθόλου; Μήπως εἴστε προκατειλημμένοι μὲ τοὺς Ἑβραίους; Λοιπόν, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσω τὴ φήμη μας, ἔγραψα κι ἐγὼ στὸ περιοδικὸ **“Musclemag”** (σημ. ἀμερικανικῆς προελεύσεως καὶ παγκοσμίου κυκλοφορίας, τ. Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 2001, ἑλληνικὴ ἔκδοση). Στὸ κεφάλαιο ποὺ ἀναλύονται τὰ «7 θανάσιμα ἁμαρτήματα τῆς προπόνησης», κότσαρα πρῶτῃ μούρῃ τὸν bodybuilder Μωυσῆ μὲ τῖς πλάκες τοῦ Γιαχβέ, γραμμένες περίπου ἀραμαϊστί, «γιὰ νὰ μὴν ξεχνιῶμαστε!» Πῆτε μου τί ἄλλο πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ μάθετε ἐπιτέλους ὅτι καὶ στὸν ἀθλητισμὸ ἰσχύει τὸ «ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς»;

Κωνσταντῖνος Δ. Μίχος

Ἡ λατινική γλῶσσα ὑπῆρξε ὁ μεταφορέας τῶν λέξεων τῆς Ἑλληνικῆς πρὸς τὰ βόρεια μέρη τῆς Εὐρώπης· μᾶλλον καὶ πρὸς τὴν γηραιὰ Ἀλδιόνα (Ἀγγλία). Ἡ μεταφορὰ ἔδρασε καὶ λειαντικῶς καὶ ἐπιτραχυντικῶς. Τὰ «κύματα» τῶν γλωσσῶν δὲν λειαίνουν μόνο, ὅπως αὐτὰ τῆς θαλάσσης· φαίνεται ὅτι «σπάζουν μέχρι καὶ κόκκαλα». Μόνο ποὺ ἡ Λατινικὴ ὑπῆρξε μιὰ κάποια παλαιὰ ἑλληνικὴ διάλεκτος. Πολλοὶ τὸ ὑποστήριξαν καὶ πολλοὶ ἐπίσης τὸ χλεύασαν αὐτὸ τὸ τελευταῖο.

Θὰ μὲ ρωτήσετε δικαίως, ποῦ θεμελιώνω αὐτὴ μου τὴν θεωρία. Χώρια ποὺ φαντάζομαι τὴν δυσφορία σας, τὴν ἐπὶ τῷ σοβινιστικῷ της. Ἐτοιμαστήτε λοιπὸν τώρα δά, νὰ σᾶς φανερώσω τὸ γλωσσολογικὸ αὐτὸ μυστήριον. Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ πρῶτα δηλώσω ὅτι ἀγνοῶ τὴν Λατινικὴ γλῶσσα· ἐπίσης τὴν Ἀγγλικὴ καί, τὸ χειρότερον καὶ ἀπαράδεκτον, ὅτι χρειάζομαι 50 ἀκόμη χρόνια γιὰ νὰ μάθω, ἱκανοποιητικὰ ἔστω, τὴν Ἑλληνικὴ. Ἐπὶ πλέον ὑπόσχομαι ὅτι οἱ μεμνημένοι –ἐπόπται τῆς ὑποσχεθείσης ἤδη φανερώσεως–, θὰ εἶναι σὲ εὐχερῇ θέσι νὰ ἀνακαλύπτουν τὴν προέλευσιν σχεδὸν κάθε ἀγγλικῆς λέξεως (σχεδὸν λέω) ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχὴ Ἑλληνικὴ, δίχως νὰ σπουδάσουν τὴν ἐπιστήμην τῆς γλωσσολογίας· τοῦλάχιστον σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὶς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἀπὸ τὰ ἑκατοντάδες ἀνάλογα στοιχίματα ποὺ ἔπαιξα, ἔχασα περίπου τὸ 10%. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φανέρωσι μυστηρίου ἀπαιτεῖ «κεριά», «λιβάνια» καὶ ἄλλα παρόμοια σχετικὰ «ματζούνια», ἃς ἀρχίσουμε πρῶτα ἀπὸ αὐτά.

Γιὰ τὴν περίπτωσί μας ἀπαιτοῦνται πρῶτα - πρῶτα πεντέξι σοβαρὰ λεξικά τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας· π.χ. τοῦ Ἡσυχίου, τῶν Liddell καὶ Scott κ.λπ. Ἐπίσης ἓνα καλὸ ἑλληνολατινικὸ καὶ λατινοελληνικόν, ὅπως καὶ ἀγγλοελληνικόν καὶ ἑλληνοαγγλικόν. Τέλος ὅπωςδήποτε ἀπαιτεῖται στοιχειώδης γνώσις τοῦ χαμαιλεοντισμοῦ τῶν γραμμάτων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας.

Ὁ χαμαιλεοντισμὸς αὐτὸς στὴν ἐπιστήμην τῆς γλωσσολογίας λέγεται μὲ ὀνόματα ὅπως *μεταβολές, ἀφομοιώσεις, μεταθέσεις, συμπεριφορές, ἐπενθέσεις, ἀναλογίαι, ἐκπτώσεις καὶ κινήματα*. Ὅτι δηλαδή τὸ **κ** μπορεῖ νὰ σημαίνει **γ** ἢ **χ** κατὰ τὴν τάξιν τῶν οὐρανικῶν (**κ, γ, χ**) καὶ ἀντιστοίχως τῶν χειλικῶν (**π, β, φ**) ἢ τῶν ὀδοντικῶν (**τ, δ, θ**). Ἡ τῶν ὑγρῶν (**λ, ρ**) ὅπως Βούλγαρος - Βούργαρος. Ὅτι ἴσως νὰ πρόκειται περὶ τοῦ **α** ↔ **η** ἢ **ε** ↔ **ι** (ἐγώ, ἰγώ).

Ἀπὸ ποῦ θὰ ἀγοράσετε τὴν γνώσιν αὐτή; Ἀπὸ σοβαρὰ λεξικά καὶ ἐγκυκλοπαίδειες («Πυρρὸς» κ.ἄ.) ὅπου καταγράφονται αὐτὰ στὴν ἐξέτασιν τοῦ κάθε γράμματος. Ὅδηγίαι καταχωρίσεως καὶ χρήσεως τῆς γνώσεως αὐτῆς: Ἀγοράζουμε ἓνα ἀπλὸ εὐρετήριο. Καταχωροῦμε κατόπιν τίς πληροφορίες ἀπὸ τὰ λεξικά καὶ τίς ἐγκυκλοπαίδειες περιληπτικῶς καὶ μὲ ἀντίστοιχα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέρονται σὲ κάθε περίπτωσιν (εἰδικῶς στὴν «Πυρρὸς»), ὥστε σὲ κάθε περίστασιν δυσκολίας στὴν ἐτυμολόγησιν ἀναζητοῦμε γιὰ τὸ συγκεκριμένον γράμμα τὴν πιθανὴν προέλευσίν του ἀπὸ κάποιο ἄλλο. Ὁ γρά-

«ΨΗΦΙΔΩΤΟ» ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

φων διαθέτει ανάλογη εργασία, αλλά η οίκονομία χώρου ἐδῶ ἐμποδίζει τὴν παροχή της στὴν παροῦσα φανέρωσι.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε· δι' ἑνὸς παραδείγματος ἐργασίας θὰ φανερώσουμε τὸν τρόπο τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ριζῶν, ἔστω τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας. Ἐν καὶ τὸ παράδειγμα τυγχάνῃ μὴ ἱκανόν, προβάλλουμε τὴν ἐκθεσί μας ἐναντι τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς ἐφαρμογῆς της ἀπὸ τὸν κάθε ἐνδιαφερόμενο ἐρευνητή. Διαβάζουμε τὸ διβλίο «Ἡ συναισθηματικὴ νοημοσύνη» τοῦ Daniel Goleman, ἐκδ. «Ἑλληνικὰ Γράμματα», Ἀθήνα 1998. (Ἐκ προοιμίου ὁ γράφων δηλώνει ὅτι τὸ θεωρεῖ τὸ σπουδαιότερο ἀπὸ πλευρᾶς παιδαγωγικῆς ἀνάμεσα στὰ ἀρκετὰ ἀνάλογα ποὺ ἔχει μελετήσει).

Στὴν σελίδα 71 διαβάζουμε: «Τὸ σπονδαῖο διβλίο τοῦ Γκάρντερ *“Frames of Mind”* («Τὰ ὄρια τοῦ Νοῦ»). Ἄρα **mind** = **νοῦς**. Πρώτη ἐπίσκεψη στὰ λεξικά: Ἀποτελέσματα; πενιχρά. Πρώτη ὑποψία: τὸ **i** ἐκ τοῦ **e**; Δηλαδή **mind**. Λατινοελληνικὸ λεξικόν: **mens-ntis** = **νοῦς**. Βρὲ μπάς καὶ πρόκειται περὶ συμπτώσεως; Λεξικὸ Ἑσυχίου (τὸ παλαιότερο, 5ος αἰ. μ.Χ.) **μένος**: [...] νοῦς [...]

Ἐπομένως ἑλληνικῶς **μένος**, λατινικῶς **mens** (ἔφυγε τὸ **o**) **menti**, (ἀπὸ τὴν γενικὴ οἱ ρίζες) καὶ τέλος **ment** καὶ **mind**, ἀφοῦ ἔχουμε **e** → **i**, **t** → **d** καὶ ἀποβολὴ τῆς καταλήξεως, ἡ ὁποία πάντοτε λαμβάνει χώρα, ὅταν ἡ ἀγγλικὴ δαίνεται καὶ υἱοθετῇ λέξεις ἑλληνολατινικῆς.

Ναί· ἀλλὰ καὶ τὸ **frames** πῶς πάει νὰ πῇ τὰ ὄρια; Ἐδῶ μᾶλλον δὲν χρειάζονται καὶ τόσο τὰ λεξικά. Ἀπὸ τοὺς **φραγμούς** (φράγμα = ὄριο) ἂν ἀποβληθῇ τὸ **γ** π.χ. **φαγί** → **φαῖ** μένει τὸ **φραμούς**. Δὲν νομίζω ὅτι ἀπαιτεῖται κάτι τὶ τὸ ἐπὶ πλέον. Πῶς εἶπατε; ὅτι τὸ **γ** ἀποβάλλεται μόνο μεταξὺ φωνηέντων, ὅπως **Παναγιά** → **Παναῖα**. Ὁχι μόνον, ἀλλὰ καὶ κυρίως πρὸ τοῦ **μ**.

Ἐγκυκλοπαίδεια «Πυρσός». Γράμμα Γ, πρώτη σελίδα: «Ἐν τῷ συμπλέγματι **γμ** τὸ **γ** ἀποβάλλεται κατὰ διαλέκτους: φυλαμένος, πλεμένος, σφιμένος, πνιμένος, πεταμένος, σφαμένος, φραμένος κ.λπ. (ἐν Κρήτῃ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἡπειρόν, τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα κ.ά.)».

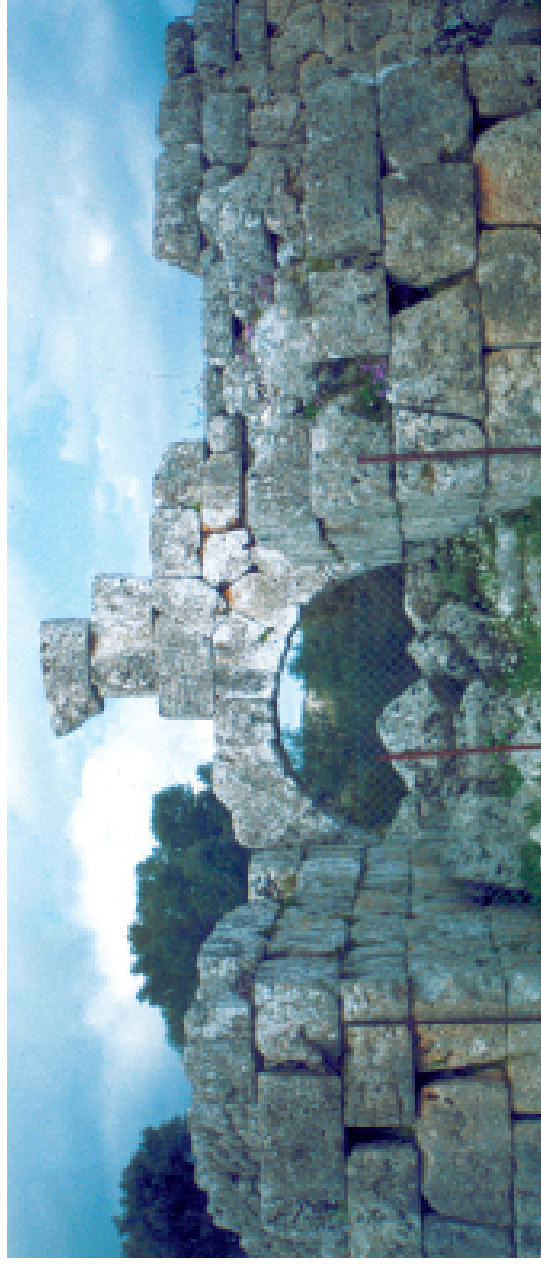
Ξέρεις, ἐγὼ εἶμαι Ἀθηναῖος καὶ δὲν γνωρίζω διαλέκτους.

Τὸ πρῶτον ὅμως ἀγόρασες πρῶτον *πρᾶμα* σουλτανίνα ἀπὸ τὸν πλανόδιον παρῶν. Χώρια ποὺ πηγες καὶ τὸ *ταμένο* τάμα στὴν Παναγιά τῆς Τήνου. Προσοχή. Κίνδυνος - θάνατος. Ὁχι, δὲν πρόκειται περὶ τῆς φανερώσεως τοῦ μυστηρίου, ἡ ὁποία τὸ πάλαι ποτὲ ἐπέσυρε τὴν τιμωρίαν τοῦ θανάτου! Ὅλα τὰ προαναφερθέντα φανερώματα ἐξανεμίζονται, ὅταν περιπέσῃ κανεὶς στὶς διδασκαλίας τῶν εἰδημόνων πανεπιστημιακῶν ἐγκυκλομαλακωμένων προφασσόντων τοῦ τύπου Ἀνδριώτη, Μπαμπινιώτη κ.ἄ.

Καλοὶ μου ἄνθρωποι, μπορεῖτε καὶ μόνοι σας.

Σταῦρος Βασδέκης

ΤΟΞΩΤΗ ΠΥΛΗ ΤΟΥ Ε Π.Χ. ΑΙΩΝΑ

“Έχει καθιερωθῇ ἡ ἄποψη πὼς ἡ ἀρχαιοελληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἀγνοοῦσε τὴν τεχνικὴ τῶν τόξωτῶν κατασκευῶν (καμάρες), καὶ ὅτι ἡ συγκεκριμένη γνώση ἦρθε στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν κατάκτησίν της ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους (147 π.Χ.). Ἡ ἄποψη αὐτὴ κατερρίφθη ἀπὸ τὴ σχετικὴ ἔρευνα τοῦ συνεργάτη μας πολιτικοῦ μηχανικοῦ Β. Κατσιαδράκη («Δαυλός», τεύχος 238, Ὀκτώβριος 2001, «Ἑλληνικὴ ἐπινόηση τὸ ἀρχιτεκτονικὸ τόξο»). Ὁ Β. Κατσιαδράκης ἀνεφέρθη σὲ πλῆθος προορωμαϊκῶν τόξωτῶν κατασκευῶν τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου, ποὺ σφύζονται ὡς σήμερα, ὅπως στὴν Ὀλυμπία, στὴν Τύρινθα, στὶς Οἰνάδες, στὶς Μυκῆνες καὶ στὴν ἀρχαία Πάλαρο (σημερινὴ Κεχροπούλα). Κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψή μας στὴν ἀρχαία Πάλαρο ἐντοπίσαμε τὴν ἀναφερόμενὴ ἀπ’ τὸν συνεργάτη μας τόξωτὴ πύλη (5ος π.Χ. αἰών), φωτογραφία τῆς ὁποίας παραθέτομε. Πέραν τῶν ἀπτῶν τεκμηρίων εἶναι ἀδιανόητο νὰ πιστεῦν κανεὶς πὼς, παρὰ τὸ ὕψηλό της ἐπίπεδο, ἡ ἀρχαιοελληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ποὺ ἀκόμη καὶ σήμερα ἐντυπωσιάζει, ἀγνοοῦσε τὶς καμπύλες γραμμές. – Παν. Α. Κουδαλάκης.

ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ:

ΠΟΛΛΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΚΟΥ Σ' ΕΝΑ ΟΡΓΙΟ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ - ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥ - ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

Κατεδαφίζεται τὸ παράνομο μοναστήρι;

Θλιβερή συνέχεια στο «Θρίλλερ» που εξελίσσεται εδώ και αρκετό καιρό στην Κοιλάδα των Μουσών. Ἡ ἐξονυχιστική ἔρευνα τοῦ «Δαυλοῦ» (τεῦχος 257, Μάιος 2003) προκάλεσε δυσφορία σὲ ὅσους ἐμπλέκονται στὴν πολύκροτη αὐτὴ ὑπόθεση. Ἀπὸ ἐγγράφο τοῦ Δασαρχείου Θηβῶν (ἀριθ. πρωτ. 1637, 9-6-03) πληροφοροῦμαστε ὅτι τὸ Δασαρχεῖο «ἐνεργεῖ εἰς θάρος τῶν καταπατητῶν τὰ νόμιμα ποινικὰ καὶ διοικητικὰ μέτρα» καὶ ἐκδίδει ἐντολὴ γιὰ τὴν κατεδάφιση τῶν αὐθαιρέτων, πού προσωρίζονταν γιὰ ἴδρυση μονῆς μέσα τὸν ἱστορικό χώρο τῆς Κοιλάδας τῶν Μουσῶν τοῦ Δήμου Θεσπιέων. Σαφῶς καὶ χαιρόμαστε γι' αὐτὴ τὴν τελευταία ἐξέλιξη. Ὅμως, ἐπειδὴ τὰ ἔχουμε ξανακούσει καὶ μέχρι νὰ δοῦμε ἰδίους ὁμμασι τὴν κατεδάφιση τοῦ αὐθαιρέτου, δὲν μποροῦμε νὰ πειστοῦμε.

Σαφῶς συνεχίζουμε νὰ ἐπιθραβεύουμε τὶς προσπάθειες πού καταβάλλουν συγκεκριμένοι φορεῖς γιὰ τὴν προστασία τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου, χωρὶς νὰ φοβοῦνται τὴν ἰσχύ τοῦ μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεδαδείας στὴν περιοχή. Γιατὶ γνωστὸ εἶναι, ὅπως σᾶς εἶχαμε παρουσιάσει σὲ προηγούμενο τεῦχος, ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀρχικὴ εὐαισθησία καὶ τὴν ἀντίδραση πού εἶχαν ἐπιδείξει τοπικοὶ ἄρχοντες στὴν πρόθεση τῶν μοναχῶν γιὰ τὴν κατασκευή μονῆς στὴν Κοιλάδα τῶν Μουσῶν, ἐν συνεχείᾳ παρουσιάζονται διστακτικοί, ἴσως μετὰ τὶς συνεχεῖς παρασηνιακὲς παρεμβάσεις τοῦ κ. Ἰερώνυμου. Βέβαια, ὅπως προαναφέραμε, ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι πού δὲν ἀνέχονται καμμιά ἐξωτερικὴ ἐπιρροή καὶ πού συνεχίζουν νὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν προστασία τῆς Κοιλάδας τῶν Μουσῶν. Πρὸς τί ὅμως ἡ ἄρνησή τους πρὸς τὴν σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ δημοσιεύσουμε τὸ ὄνομά τους; Ὁ «Δαυλὸς» ἀπλῶς προσπαθεῖ νὰ στηρίξει κάθε προσπάθεια, πού καταβάλλεται γιὰ τὴν προστασία ἐνὸς ἀρχαιολογικοῦ χώρου. Δὲν χαϊδεύουμε αὐτιά, καὶ ὁ λόγος μας εἶναι τεκμηριωμένος· καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ εἶναι καὶ ὁμός.

«Μπᾶτε, σκύλοι, ἀλέστε...»

Στὴν τελευταία ἔρευνά μας («Δ», Μάιος 2003) εἶχαμε ἀποκαλύψει ὅλες τὶς παρατυπίες καὶ τὶς ἀνομίες πού συντελοῦνται στὴν Κοιλάδα τῶν Μουσῶν, ὅπου ἀνεγείρεται ἓνα αὐθαίρετο καὶ παράφωνο κτίσμα μέσα στὸν ἀρχαιολογικό χώρο. Πέρα λοιπὸν ἀπὸ τὸ αὐθαίρετο φαίνεται πὼς κάποιοι ἔχουν ὀρκιστῆ νὰ ὀλοκληρώσουν τὸν στόχο τους, πού

δέν είναι άλλος από τὸ νὰ «μαγαρίσουν» τὸν χῶρο. Ἔχουμε στὰ χέρια μας ἔγγραφα - νοτοκουμέντα καὶ πλούσιο φωτογραφικὸ ὕλικό, ποὺ μᾶς διέθεσε ὁ κύριος Ἰωάννης Κετσέας, ὁ ὁποῖος δίνει τὸν προσωπικὸ του ἀγῶνα γιὰ τὴν προστασία τῆς περιοχῆς. Μὲ ἐκπληξη διαπιστώνουμε ὅτι ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι μὲ τὴν διάνοιξη ἐντὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου ἐνὸς δρόμου – «*γιὰ τὴν προστασία τοῦ δάσους ὡς ζώνης πυρασφάλειας*», λένε– καὶ μὲ τὴν τοποθέτηση στὰ πρὸς τὸν νότο ὅρια τῆς Κοιλιάδας γιγαντιαίας κεραίας κινητῆς τηλεφώνιας, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ αἰσθητικὴ καὶ περιβαλλοντικὴ καταστροφὴ ποὺ ἔχει ἤδη συντελεστῇ.

«Νόμιμη» συμπαρανομία Ἀρχαιολογίας καὶ ὑπουργείου Γεωργίας

Τὸ 1991 τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν μὲ χρηματοδότηση ἀπὸ τὸ Γ Κοινοτικὸ Πλαίσιο Στήριξης ζητᾷ ἀπὸ τὴν Θ' Ἐφορεῖα Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων τὴν ἔγκριση γιὰ τὴν διάνοιξη δρόμου στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν, προκειμένου νὰ προστατευθῇ τὸ δάσος ἀπὸ ἐνδεχόμενη πυρκαγιά. Διαβάζουμε στὸ σχετικὸ ἔγγραφο τοῦ Δασαρχείου Θηβῶν μὲ ἀριθμ. πρωτ. 1720 καὶ ἡμερομηνία 7-5-2001, ὅτι:

«Ὁ ὑπὸ διάνοιξη δρόμος θὰ ἔχη πλάτος καταστρώματος 5 μ. καὶ 0,8 τάφρο γιὰ τὴν συγκέντρωση τῶν ὑδάτων τοῦ καταστρώματος. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάνοιξη καὶ κατὰ θέσεις θὰ εἶναι τυχόν ὁρατὴ ἡ ἀλλοίωση τοῦ περιβάλλοντος, ἡ Ὑπηρεσία μας θὰ συντάξῃ νέα μελέτη ἀποκατάστασης τῶν πρᾶνῶν τοῦ δρόμου μὲ φυτεύσεις ἀνθεκτικῶν στὴν πυρκαγιά, ἔτσι ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ στὸ ἄριστο ἡ αἰσθητικὴ τοῦ περιβάλλοντος πρὸς τὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντιπυρρικὴ προστασία τῆς περιοχῆς».

Εἶναι ἀξιοπεριεργὸ τὸ ἔγγραφο, ἐφ' ὅσον, τόσο ἡ κοινοτικὴ νομοθεσία ὅσο καὶ ἡ ἐλληνικὴ ἀπαγορεύουν τὴν ἐκτέλεση ἔργων συγχρηματοδοτούμενων ἀπὸ τὴν Ε.Ε. χωρὶς ἐκπόνηση καὶ ἔγκριση Μελέτης Περιβαλλοντικῶν Ὁρῶν. Ὡστόσο τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1997 εἶχε ἐκδώσει ἐγκύκλιο, μὲ βάση τὴν ὁποία «*γιὰ δασικὰ ἔργα ποὺ μελετῶνται καὶ κατασκευάζονται ἀπὸ τὴν Δασικὴ Ὑπηρεσία δὲν ἰσχύουν οἱ περιορισμοὶ τοῦ Ν. 1650/1986 (Νόμος Πλαίσιο γιὰ τὸ Περιβάλλον) καὶ τῆς σχετικῆς κοινῆς ὑπουργικῆς ἀπόφασης 69269/5387/85, ποὺ ἀφορᾷ στὶς περιβαλλοντικὲς ἀδειοδοτήσεις*». Ἡ Θ' Ἐφορεῖα Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων Θηβῶν διὰ τοῦ προϊσταμένου της κ. Βασιλείου Ἀραβαντινοῦ ἀποδέχεται τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Δασαρχείου καὶ δίνει τὴν συγκατάθεσή της, θέτοντας περιοριστικούς ὅρους καὶ ἐπισημαίνοντας ὅτι στὴν περιοχὴ τοῦ «*ἀρχαιολογικοῦ χώρου καὶ τοῦ Ἱεροῦ*» θὰ ληφθῇ μέριμνα πλήρους ἀποφυγῆς τῶν ἐκδραχισμῶν καὶ ἐγκατάλειψης ὕλικῶν, μὴ γνωρίζοντας προφανῶς πὼς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ὁ δασόδρομος θὰ διέσχίζε τὸν ἀρχαιολογικὸν χῶρο. Ἐπιπλέον ἡ Θ' ΕΠΚΑ ὑπέδειξε ὅτι ὁ δασόδρομος θὰ εἶναι κλειστὸς μὲ μπάρες καὶ θὰ ἐλέγχεται μόνον ἀπὸ τὴν Δασικὴ Ὑπηρεσία.

Ἐν ἔτει 2002 οἱ λιγστοὶ ἐπισκέπτες τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν, ἀτενίζοντας τὸ ἱερὸ βουνὸ τοῦ Ἡσίοδου, διαπιστώνουν ἐκπληκτοὶ ὅτι χιλιάδες δένδρα ξεριζώθηκαν καὶ πολὺ περισσότερα καταστράφηκαν ἀπὸ τίς κατολισθήσεις βράχων, κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ἐκδραχάσεων γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ δασοδρόμου. Τὸ θαυμάσιο δάσος ἀπὸ πρίνους (*Quercus coccifera*), κουμαριές (*Arbutus Unedo*), γλιστροκουμαριές (*Arbutus Adrachne*) καὶ ἄλλα μοναδικὰ εἶδη χλωρίδας σύμφωνα μὲ τὴν ὑπάρχουσα διδμογραφία, εἶχε ὑποστῇ θανάσιμο πλῆγμα. Στὸν περιεχόμενο χῶρο τοῦ ἀρχαίου θεάτρου ὑπῆρχαν ἐνδείξεις μικρῶν κατολισθήσεων χωμάτων καὶ ἀρχιτεκτονικά μέλη τῆς σκηνῆς πρὸ πολλοῦ καταχωμένα, μερικῶς ἐκτεθειμένα καὶ ὁρατὰ στὴν ἐπιφάνεια.

Ο «δασικός δρόμος» που οδηγεί στην κερία κινήτης τηλεφωνίας. Απώλυτη καταστροφή του αρχαιολογικού χώρου αλλά και των θαυμάσιων θαμνωδών εκτάσεων. Δεξιά τα ίχνη του εγκλήματος: παλέτες, παλιοσιδερά, σκουπίδια...

Τὸ «ἄλλοθι» ἀπὸ τὸ Τοπικὸ Συμβούλιο Μνημείων

Στις 14/8/2002 ὁ Ἰωάννης Κετσέας, ἔχοντας διαπιστώσει τὴν ἀπαράδεκτη αὐτὴ κατάστασι, ζητάει νὰ ἐνημερωθῇ ἀπὸ τὸν Βασίλειο Ἀραβαντινὸ, ἔφορο Θ' Ἐφορείας Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων (ΕΠΚΑ), κατὰ πόσον ἡ Δασικὴ Ὑπηρεσία Λιβαδειᾶς ζήτησε καὶ προμηθεύτηκε ἄδεια γιὰ διάνοιξη δασικοῦ δρόμου ἐντὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου ἀπὸ τὸ ΚΑΣ. Νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη μὲ ἔγγραφό του στίς 26/6/2002, ἀρ. πρωτ. 11774/7-6-2002 πρὸς τὸν Διευθυντὴ Δασῶν Λιβαδειᾶς Ἡλία Καπράλο, ζήτησε νὰ ἐνημερωθῇ γιὰ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀφοροῦν στὴν κατασκευὴ τοῦ δρόμου, εἰδικώτερα δὲ στὴν σκοπιμότητα τοῦ ἔργου. Ἀπάντησις δὲν ἔλαβε! Ὁ κ. Ἀραβαντινὸς ἀπαντᾷ στίς 20/9/2002, ἀριθμ. πρωτ. 2995, ὅτι ἡ ὕπηρεσίᾳ του ὑπέβαλε τὸν σχετικὸ φάκελο στὸ ἀρμόδιο Τοπικὸ Συμβούλιο Μνημείων Στερεᾶς Ἑλλάδας γιὰ τὴν κατὰ νόμο γνωμοδότησι, τὸ ὁποῖο καὶ ἔδωσε σχετικὴ ἔγκρισιν γιὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ δρόμου, μᾶς καὶ αὐτὸς κρίθηκε ἀπαραίτητος γιὰ τὴν πυροπροστασίαν τῆς περιοχῆς. Μεγάλον ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ τοποθέτησί του ὡς πρὸς τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη ποὺ ἔγιναν ὁρατὰ στὴν ἐπιφάνεια:

«Ὡς πρὸς τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη ποὺ περιγράφετε, ἡ Ὑπηρεσία μας θεωρεῖ ὅτι, ἐφόσον προκύπτει γιὰ γνωστὰ καὶ δημοσιευμένα ἀρχαῖα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μεταφερθοῦν σὲ κάποιο Μουσεῖο, ἀλλὰ εἶναι ὀρθότερον νὰ παραμείνουν στὸν χώρον στὸν ὁποῖο ἀνήκουν, ὥστε, ὅταν καὶ ἐὰν ἐκπονηθῇ μελέτῃ ἀποκατάστασις τοῦ Ἱεροῦ, νὰ δοροῦν τὴν κατάλληλη θέσιν. Ὁ μεγάλος ὄγκος καὶ τὸ βάρος τους δημιουργοῦν ἄλλωστε προβλήματα μεταφορᾶς τόσο γιὰ μᾶς –στὴν περιπτώσιν μεταφορᾶς τους σὲ Μουσεῖον– ὅσο καὶ σὲ ἐπίδοξους “συλλέκτες”. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἡ Ὑπηρεσία μας θεωρεῖ ὅτι ἕνας ἀνασκαμμένος ἀρχαιολογικὸς χώρος δὲν μπορεῖ νὰ ἀπογινώσκεται ἀπὸ τὰ ἀρχαιολογικὰ του τεκμήρια, ποὺ ἐν τέλει ταυτοποιοῦν τὸν ἴδιον καὶ ἐνισχύουν τὴν πολιτιστικὴν του σημασίαν».

Δὲν τηρήθηκε καμμία δέσμευσις τῆς Δασικῆς Ὑπηρεσίας

Αρκετοὺς μῆνες ἀργότερα, σὲ δευτέρῃ αὐτοψίᾳ στὸν χώρον ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Κετσέα, διαπιστώθηκαν τὰ ἑξῆς θλιβερά. Σὲ καμμία περίπτωσιν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν γιὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ δρόμου δὲν συμβάδισε μὲ τὶς δεσμεύσεις τῆς Δασικῆς Ὑπηρεσίας ἐναντι τῆς Θ' ΕΚΠΑ!

- Τὸ πλάτος τοῦ ὁδοστρώματος σὲ πολλὰ σημεία ὑπερβαίνει τὰ 5 μέτρα ποὺ εἶχαν προβλεφθῇ καὶ μετροῦται στὰ 6 μ. Ἐπιπλέον τὸ πλάτος τῶν ἐκδραχώσεων συχνὰ ὑπερβαίνει τὸ πλάτος τοῦ ὁδοστρώματος κατὰ 1 μὲ 1,50 μ.
- Ἐὰν ἔχῃ συνταχθῇ μελέτῃ ἀποκατάστασις τοῦ τοπίου, δὲν ἔχει ἐφαρμοσθῇ. Δὲν ὑπάρχει δεῖγμα φύτευσις τῶν πρανῶν τοῦ δρόμου. Ἡ αἰσθητικὴ τοῦ χώρου ἔχει παραβιαστῇ βάναυσα. Μεγάλὰ τμήματα τοῦ δάσους ἔχουν παύσει νὰ ὑπάρχουν. Μάλιστα ἡ καταστροφὴ τοῦ δάσους εἶναι ὁρατὴ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Ἀθηνῶν - Λαμίας, σὲ ἀπόστασιν 20 χιλιομέτρων.
- Τὰ ὑλικά τῶν ἐκδραχισμῶν ἀπωθήθηκαν ἀπὸ τὰ ἐκσκαφικὰ μηχανήματα στὴν κλιτὺ τοῦ ὁδου, ὅπου καὶ κατακρημνίστηκαν λόγῳ τῆς μεγάλῃς κλίσεως τοῦ ἐδάφους, συμπαρασύροντας καὶ καταστρέφοντας ἐπίσης χιλιάδες δένδρα, ποὺ δὲν εἶχε προβλεφθῇ νὰ ὑλοτομηθοῦν. Μεγάλὰ ξύλινα κιδῶτια καὶ ποικιλόμορφα μπάζα δὲν ἀπομακρύνθηκαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

1^η ΕΦΟΡΕΙΑ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

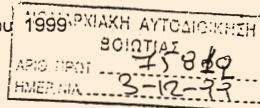
Ταχ. Διεύθυνση : Πολυγνώτου 2
Ταχ. Κώδικας : 105 55
Πληροφορίες : Χ. Κοιλιάκου
Τηλέφωνο : 3213571
FAX : 3216292
E-mail : protocol@1eba.culture.gr

Αθήνα 26 Νοεμβρίου 1999

Αρ. Πρωτ.: 3464

Προς
Τη STET HELLAS
ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΑΕΒΕ
Κηφισίας 60
151 25 Μαρούσι

ΚΟΙΝ : 1) ΥΠΠΟ, Δ/ση Βυζαντινών και
Μεταβυζαντινών Μνημείων
2) Θ' ΕΠΚΑ Μουσείο Θηβών
✓ 3) Πολεοδομικό Γραφείο Θηβών

Θέμα: «Εγκατάσταση σταθμού βάσης
κινητής τηλεφωνίας πλησίον
Νεοχωρίου, Ν. Βοιωτίας».

Σχετ.: Το αρ. ΝΔΟ/ΣΑ/17/14-9-99 έγγραφό σας

φ.δ. Α. Σκία
6-12-99

Απαντώντας στο παραπάνω σχετικό έγγραφο σας που αφορά στο θέμα σας γνωστοποιούμε ότι, όπως διαπιστώθηκε μετά από αυτοψία υπαλλήλου της Υπηρεσίας μας στη θέση που έχει επιλεγεί πλησίον Νεοχωρίου Ν. Βοιωτίας για την εγκατάσταση σταθμού βάσης κινητής τηλεφωνίας, σύμφωνα με τους συνημμένους χάρτες, δεν υπάρχουν Μνημεία αρμοδιότητάς μας.
Επομένως δεν έχουμε αντίρρηση για την αιτούμενη άδεια.

Επισημαίνουμε, ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κ.Ν. 5351/32 «Περί Αρχαιοτήτων», σε περίπτωση που κατά τη διάρκεια των εργασιών εντοπισθούν ή αποκαλυφθούν αρχαία, το έργο θα διακοπεί, θα διενεργηθεί η κατά Νόμο ανασκαφική έρευνα και ανάλογα με τη σπουδαιότητα των ευρημάτων θα σας παρασχεθεί νέα έγκριση ή μη. Το κόστος της ανασκαφικής έρευνας (αμοιβή αρχαιολόγου, εργατοτεχνικού προσωπικού, σχεδιαστική και φωτογραφική τεκμηρίωση) θα βαρύνει την STET HELLAS.

Η παρούσα δεν αντικαθιστά τυχόν απαιτούμενη άδεια άλλης Υπηρεσίας.

Συνημμένα :
Τέσσερα (4) σχέδια

Η Προϊσταμένη της Υπηρεσίας
κ.α.α.
Ελένη Γκίνη - Τσοφοπούλου
Αρχαιολόγος του Κλάδου ΠΕ2 με βαθμό Α'

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
2^η ΓΕ.Μ. ΔΙΟΧΕΙΡ
ΔΙΟΧΕΙΡ ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛ.
ΑΝΑΜΕΣΟΛΟΓΙΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΒΕΛΟΝΙΑΣ & ΒΟΛ. ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΘΕΣΣΑΛ

Αριθ. Πρωτ. 7704
Ημερομηνία 2-12-99

**Η Έγκριση της εγκατάστασης της κεραίας στην πανόραχα Κοιλιάδα των Μουσών.
Τό καταπληκτικό: Έγινε από Έφορεία... Βυζαντινών Αρχαιοτήτων!**

- Ἡ κατολίωση χωμάτων, ἴσως λόγω τῶν δονήσεων τοῦ ἐδάφους ἐκ τῶν ἐκρήξεων κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐκδραχῶσεων, εἶχε ἐπιπτώσεις στὸν χώρο τοῦ ἀρχαίου θεάτρου καὶ κατέστησε ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τῆς σκηνῆς ὁρατὰ στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ δρόμος ὄχι μόνο δὲν εἶναι κλειστός στὴν κυκλοφορία, ἀλλὰ στὴν περιοχή τοῦ θεάτρου, ὅπου... ἐφάπτεται τοῦ θεάτρου, εἶχε μεταβληθῇ σὲ λασπόδρομο, ὅπου εἶναι ἐμφανῆ τὰ χαράγματα ἀπὸ τὴν διέλευση αὐτοκινήτων πρὸς τὴν κεραία κινήτης τηλεφωνίας. Καὶ πουθενὰ ἡ ἐπίστροφή ἀπὸ χαλίκι.
- Ἡ διάνοιξη ἔγινε μὲ συστηματικὴ χρῆση ἐκρηκτικῶν καὶ μεγάλων ἐκσκαφικῶν μηχανημάτων, προκαλοῦντων μεγάλες ἀλλοιώσεις στὸ περιβάλλον.

Ἐπιπλέον τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν εἶχε ἀναφέρει ὅτι τοποθετήθηκαν μὲν μάρκες πὺν ἀπαγορεύουν τὴν διέλευση ὀχημάτων, ἀλλὰ καταστρέφονται πιθανὸν ἀπὸ τοὺς κτηνοτρόφους.

Ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη πληροφορούμενος τὴν δυσάρεστη αὐτὴ κατάσταση ἐπανερχεται μὲ ἔγγραφό του πρὸς τὸν κ. Ἀραβαντινὸ στίς 12-4-2003, ζητώντας νὰ ἐνημερωθῇ γιὰ τὸ ἂν στὴν διάνοιξη τοῦ δρόμου ἔχουν τηρηθῇ οἱ ὅροι προστασίας, αὐτοὶ οἱ συγκεκριμένοι πὺν εἶχαν τεθῇ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ὑπηρεσία του. Καὶ ἡ ἀπάντησή του στίς 23-4-2003, ἀριθμ. πρωτ. 979: «Σὰς γνωρίζουμε ὅτι ἡ διάνοιξη τῶν δασικῶν δρόμων πυροπροστασίας στὸ ὄρος Μαραντάλι ἔγινε σύμφωνα μὲ εἰσήγηση τῆς Ὑπηρεσίας μας καὶ ὁμόφωνη ἀπόφαση τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Μνημείων. Ἡ διάνοιξη του παρακολογήθηκε ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία μας, ὥστε νὰ τηρηθοῦν οἱ ὅροι πὺν τέθηκαν ἀπὸ τὸ Συμβούλιο. Σὲ ἐρώτημά μας πρὸς τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν πληροφορούμεθα ὅτι ὑπάρχει δικό τους αἴτημα χρηματοδότησης γιὰ τὸ Πρόγραμμα Ἀναδάσωσης τῶν πρᾶνῶν τοῦ δρόμου καὶ κάλυψης τῶν χαμηλῶν ἐκδραχισμῶν. Ἡ ἴδια Ὑπηρεσία διαβεβαιώνει ὅτι ὁ δρόμος ἐλέγχεται καὶ μάλιστα κλείνει στὴν κυκλοφορία μὲ ἐμπόδια (μάρκα), τὰ ὁποῖα δυστυχῶς κατὰ καιροὺς καταστρέφονται».

Μιὰ παρένθεση ἐνδεῖκνται ἐδῶ, γιὰτὶ ἀφορᾷ σὲ μιὰ κατάσταση πὺν ἤδη ἔχει θέσει ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὴν ἀξιοπιστία τῆς χώρας μας σὲ σχέση μὲ τὴν Ε.Ε. στὸ πλαίσιο τοῦ Γ Κ.Π.Σ. Σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸ Τεχνικὸ Δελτίο Ὑποέργου γιὰ τὸν δασόδρομο, τὸ εἶδος τοῦ ἐν λόγω ἔργου ἀναφέρεται ὡς **ἐργολαβία**, καὶ ἀνατίθεται σὲ συγκεκριμένο **ἀνάδοχο τοῦ ὑποέργου**, πὺν σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸ ΤΔΥ εἶναι ἡ κ. Μ. Μαρίνου, δασολόγος. Τὸ ἔργο ἔχει συγκεκριμένο προϋπολογισμὸ 43.134.354 δρχ. Ἡ ἀδεια τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας ἐκδίδεται βάσει συγκεκριμένων περιοριστικῶν ὁρῶν, πὺν στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἀποτελοῦν τὶς βασικὲς προδιαγραφές τοῦ ἔργου. Τὸ ἔργο ὁλοκληρώνεται καὶ παραδίδεται. Ἡ Μονάδα Ἐλέγχου τῆς ΕΥΔΕΠ τῆς Περιφέρειας Στερεᾶς Ἑλλάδας πραγματοποιεῖ ἐπίσκεψιν στὴν Ἐπιβλέπουσα Ἀρχὴ (Δασαρχεῖο Θηβῶν) καὶ αὐτοψία, καὶ ἀποφαίνεται (ἀριθ. πρωτ. 3942, 09-12-2002):

«3. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐπὶ τόπον τοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν Ὁμάδα Ἐλέγχου τῆς Ὑπηρεσίας μας διαπιστώθηκε ἐν γένει ἡ σκοπιμότητα καὶ λειτουργικότητα τοῦ ἔργου, καθὼς καὶ ἡ τήρησιν τοῦ φυσικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ ἀντικειμένου, ἔτσι ὅπως αὐτὰ δηλώθηκαν στὸ Τεχνικὸ Δελτίο Ἔργου καὶ ἐγκεκριμένη μελέτῃ τῆς Ὑπηρεσίας.

»4. Οἱ ὅροι πὺν ἐπέβαλε ἡ Ἀπόφασις τῆς Θ' ΕΠΚΑ ἀριθ. πρωτ. 2539/9-8-01 ἔχουν γενικὰ τηρηθῇ... Ἡ ἀποψιν τῆς Ὁμάδας Ἐλέγχου εἶναι ὅτι ἡ συνολικὴ εἰκόνα πὺν παρουσιάζει τὸ κατασκευασμένο πλέον ἔργο εἶναι σὲ συμφωνία μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀπόφασης τῆς Θ' ΕΠΚΑ. Σὲ κάθε περίπτωσιν πάντως ἡ Θ' ΕΠΚΑ εἶναι ἡ καθ' ὕλην ἀρμόδια ὑπηρεσία γιὰ τὸν ἔλεγχον τῆς συμμόρφωσης τοῦ συνόλου τῆς κατασκευῆς μὲ τοὺς ὁρους πὺν αὐτὴ εἶχε θέσει»...

Ἐξ ἄλλου σὲ προσωπικὴ ἐπίσκεψιν στὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν τὴν 18-3-03 ὁ κ. Κλεπτάκης, δασολόγος, παρουσίασε «Εἰσῆγηση Μελέτης γιὰ Ἀποκατάστασιν τῶν Πρᾶνῶν» μὲ προϋπολογισ-

Λεπτομερὴς στρατιωτικὸς χάρτης τοῦ σημείου τῆς Κοιλάδας τῶν Μουσῶν, ὅπου ἐντὸς κόκκινης περιμέτρου περικλείεται ὁ ἀρχαιολογικὸς χώρος, ὅπως καθορίσθηκε στὸ ΦΕΚ 453/Β. Σημειώνονται ἡ κεραία τῆς ἰδιωτικῆς ἐταιρείας κινητῆς τηλεφωνίας καὶ ὁ «δασικὸς δρόμος» πρόσδεσης στὴν κεραία (καὶ τὰ δύο παράνομα καὶ ἐντὸς τοῦ χώρου) καθὼς καὶ τὸ κατασκευαζόμενο μοναστήρι (παράνομο λόγω χαρακτηρισμένου μὲ ἀπόφαση τοῦ Κράτους δασικοῦ χώρου).

σμο € 120.000. 'Ο κ. Κλεπάκης διαβεβαίωσε πως «οί ὄροι τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας θὰ γίνωνται σεβαστοί». Ναι, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν πρᾶνῶν, δαπάνη € 120.000 ἐπιπλέον!

Ἀλλὰ πούθενά ἄλλοι οἱ τραγικὲς ἐπιπτώσεις δὲν εἶναι τόσο ὁρατὲς καὶ προκλητικὲς, ὅσο στὴν περίπτωση τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν. Ἀναφέρουμε τὸν Νόμο 998/1979 «Περὶ προστασίας τῶν δασῶν καὶ τῶν δασικῶν ἐν γένει ἐκτάσεων τῆς χώρας», ὅπου στὸ ἀρθρο 5 διατυπώνεται μεταξὺ ἄλλων: «Ἡ μέριμνα διὰ δάση ἢ δασικὰς ἐκτάσεις ἢ πάρκα, ἄλση καὶ δενδροστοιχίας εὐρισκομένης ἐντὸς ἀρχαιολογικῶν χώρων ἀνήκει εἰς τὰς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ». Πρῶτα ἡ ἀρμοδιότητα εἶναι δηλαδὴ τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, καὶ οἱ λοιπὲς ὑπηρεσίες συνεργάζονται μαζί της. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς μὲν καὶ γιὰ τὸ δὲ «οὔτε γάτα οὔτε ζημιὰ» ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐνέκριναν ἐγκατάσταση κεραίας κινητῆς τηλεφωνίας!

Ἡ καταστροφή συνεχίζεται στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν καὶ οἱ προσπάθειες ἀμαύρωσης τοῦ χώρου κρίνονται ὡς ἐπιτυχεῖς! Μιὰ κεραία κινητῆς τηλεφωνίας ἔρχεται νὰ προστεθῇ καὶ σήμερα δεσπόζει μέσα στὸν ἀρχαιολογικὸν χώρον ὡς ἀν κρᾶχτης τῆς αὐθάδειας καὶ τῆς παρανομίας. Οἱ φορεῖς, οἱ ὁποῖοι γιὰ ἀδιευκρίνιστους λόγους ἔδωσαν τὴν συγκατάθεσίν τους γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῆς κεραίας στὴν σημερινή της θέση, ὑποστηρίζουν πὼς τὸ μέρος ὅπου ἔχει τοποθετηθῇ δὲν ἀποτελεῖ ἀρχαιολογικὸν χώρο. Ἐπίσημοι τοπογραφικοὶ χάρτες ὁμως ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο, ὅσο καὶ ἂν θέλουν νὰ τὸ παραδλέψουν! Ἰδοὺ τὸ ἱστορικὸν τῶν νέων παρανομῶν:

Στις 24-1-00 τὸ Ὑπουργεῖο Μεταφορῶν καὶ Ἐπικοινωνιῶν καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ Τηλεπικοινωνιῶν καὶ Ταχυδρομείων (ΕΕΤΤ) ἐγκρίνει τὴν ἐγκατάσταση κεραίας σταθμοῦ τῆς ἐταιρείας «ΣΤΕΤ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.Β.Ε.» στὴν ξηρά, στὴν θέση Νεοχώρι Ν. Βοιωτίας. Στὸν πίνακα ἀποδεκτῶν τοῦ συγκεκριμένου ἐγγράφου εἶναι καὶ ἡ Ὑπηρεσία Πολεοδομίας Θήβας. Λίγους μῆνες νωρίτερα –καὶ συγκεκριμένα στίς 26-11-99– ἡ Ὁ ΕΠΚΑ εἶχε διαβεβαιώσει τὴν ἐταιρεία κινητῆς τηλεφωνίας ὅτι στὴν ἐπιθυμητὴ περιοχὴ ἐγκατάστασης τῆς κεραίας δὲν ὑπάρχουν μνημεῖα τῆς ἀρμοδιότητάς της, καὶ ἐπομένως οὐδεμία ἀντίρρηση ἔχει γιὰ τὴν ἀπαιτούμενη ἄδεια.

Θετικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀνταπόκριση τῆς Διεύθυνσης Δασῶν Ν. Βοιωτίας πρὸς τὴν STET HELLAS AEBE στίς 1-2-2000 γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῆς κεραίας: ἐπισημαίνει ὅτι κάθε κατασκευή στὴν συγκεκριμένη ἐκταση θὰ πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸ φυσικὸ περιβάλλον τῆς γύρω περιοχῆς, τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ διασφαλίζεται ἀπὸ κάθε κίνδυνον πυρκαγιᾶς. Ἐπίσης πὼς θὰ πρέπει νὰ δημιουργηθῇ ἀνάλογη ζώνη πρασίνου πρὸς μείωση τῆς ὅποιας ἀλλοίωσης τοῦ ὑπάρχοντος. Τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν, πρὸς τὸ ὁποῖο κοινοποιήθηκε τὸ σχετικὸ ἐγγράφο, παρακαλεῖται γιὰ τὴν παρακολούθηση τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀπόφασης καθὼς καὶ γιὰ τὶς περαιτέρω ἐνέργειες.

Περιέργως τὸ Δασαρχεῖο Θηβῶν δὲν ἐνημερώνει τὴν Διεύθυνση Δασῶν πὼς ἡ ἀπόφασί της εἶναι ἄκυρη, γιὰτὶ ἡ θέση πού ἐπέλεξε ἡ ΣΤΕΤ ΕΛΛΑΣ ἔχει κηρυχθῇ ἀναδασωτέα ὕστερα ἀπὸ τὴν πυρκαγιὰ τοῦ 1998. Ὡς γνωστὸν, καμμιάς μορφῆς οἰκοδομικὴ δραστηριότητα δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν νόμο σὲ περιοχὴ πού ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς ἀναδασωτέα. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει καὶ τὴν Πολεοδομία Θηβῶν, ἡ ὁποία ἴσως δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄγνοια, ὅταν ἀποφασίζῃ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἐγκατάσταση τριῶν λυομένων οἰκίσκων γιὰ ἐξυπηρέτηση τῆς κεραίας, πάντοτε μέσα στὴν ἀναδασωτέα ἐκταση. Εἶναι δυνατόν νὰ πιστέψουμε πὼς ἡ Νομαρχία καὶ ἡ Πολεοδομικὴ Ὑπηρεσία δὲν ἔχουν πρόσβαση στὸ ἀρχεῖο τῶν ἀναδασωτέων περιοχῶν τοῦ Δασαρχείου Θηβῶν;

Ἡ γιγάντια κεραία ἐντὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου. Ὅλοι οἱ ἀρμόδιοι φορεῖς τοῦ Ρωμαίου ἐνέκριναν τὴν (παράνομη) ἐγκατάστασή της. Ἡ δικαιολογία; «Δὲν εἶναι ὁρατή»!!!

Στις 21-3-2000 ακολουθεῖ και ἡ ἔγκριση τῆς Διεύθυνσης Χωροταξίας Περιβάλλοντος και Ἀνανεώσιμων Πηγῶν Ἐνέργειας τῆς Νομαρχιακῆς Αὐτοδιοίκησης Βοιωτίας. Γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη ἐπεμβαίνει με ἐγγραφά του πρὸς τὴν Ἑθνικὴ Ἐπιτροπὴ Τηλεπικοινωνιῶν καὶ Ταχυδρομείων ἀλλὰ καὶ στὸ Πολεοδομικὸ Γραφεῖο τῆς Νομαρχιακῆς Αὐτοδιοίκησης Βοιωτίας, ζητώντας τὸν ἔλεγχο τῆς νομιμότητος τῆς κατασκευῆς κεραίας κινητῆς τηλεφωνίας στὸ ὄρος Μαραντάλι τοῦ νομοῦ Βοιωτίας.

Λεπτομερὴς μελέτη τοῦ σημείου, ὅπου σήμερα ἔχει τοποθετηθῇ ἡ κεραία, σχετικὰ με τὰ γεωγραφικὰ ὅρια τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου σύμφωνα με τὸ ΦΕΚ 453/Β/18-7-85, παρ' ὅλη τὴν ἀδελαιότητα ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν προχειρότητα τοῦ τοπογραφικοῦ διαγράμματος ποὺ συνοδεύει τὸ ἐν λόγω ΦΕΚ, ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κεραία ἔχει ἐγκατασταθῇ ἐντὸς ἢ ἐπὶ τοῦ ὁρίου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου. Κάτι ποὺ διαπιστώνεται καὶ ἀπὸ τὸν χάρτη κλίμακας 1:5.000 τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ, ὅπου καὶ ἀποτυπώνεται γραφικὰ ἡ θέση τῆς κεραίας σχετικὰ με τὸ Νότιο ὄριο τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου. Ἀνάλογα με τὴν ἐρμηνεία τῆς γραπτῆς διατύπωσης τοῦ ΦΕΚ, στὸν συγκεκριμένο χάρτη καὶ με ἀρχὴ τὸ τριγωνομετρικὸ σημεῖο 929,79, μὴ νοητὴ γραμμὴ ἀναφέρεται στὴν παράγραφο 4 τοῦ ΦΕΚ 453/Β/18-7-85: «Πρὸς τὴν νοητὴ γραμμὴ ἀπὸ τὸν λόφο Ζαγαρᾶ μέχρι τοῦ δρόμου Νεοχωρίου». Καὶ ἡ γραμμὴ αὐτὴ καταλήγει στὸν τυφλὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀρχὴ τὸ Νεοχώρι καὶ πορεύεται πρὸς Δυσμάς.

Μιὰ δεῦτερη γραμμὴ, ποὺ ἐλάχιστα διαφέρει ἀπὸ τὴν πρώτη, συνδέεται με τὴν γραφικὴ διατύπωση τῆς ὁριοθέτησης, ὅπως αὐτὴ χονδροειδῶς παρουσιάζεται στὸν τοπογραφικὸ χάρτη τοῦ ΦΕΚ. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἡ θέση τῆς κεραίας ἐντοπίζεται μέσα στὸν ἀρχαιολογικὸ χώρο! Τὴν συγκεκριμένη θέση γιὰ τὴν τοποθέτηση τῆς κεραίας ὑπέδειξε ἡ Θ' ΕΠΚΑ, ὅπως τουλάχιστον ἀναφέρει ἡ ΕΕΤΤ. Ἀρκεῖ ὁμως νὰ μὴν ἔχη ὁρατὴ ἐπαφὴ με τὸν ἀρχαιολογικὸ χώρο. Ἀλίμονο, πῶς νὰ μὴν ἔχη! Τὸ ὕψος τῆς εἶναι... μόνο 40 μέτρα!

Ἡ ἐταιρεία ἐπεκτείνει παράνομα τὸν ἤδη παράνομο δρόμο...

Καὶ ἄς ἔρθουμε –καὶ ὁλοκληρώσουμε με αὐτὸ– στὸν ὄρο ποὺ ἔθεσε ἡ Διεύθυνση Δασῶν Ν. Βοιωτίας ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάσταση τῆς κεραίας, νὰ διασφαλίζεται δηλαδὴ ὁ χώρος ἀπὸ κάθε κίνδυνο πυρκαγιᾶς. Καὶ ἐδῶ ἔρχεται νὰ προστεθῇ τὸ ἀνατριχιαστικὸ τῆς ὑπόθεσης περὶ ἀσφαλείας καὶ τήρησης τοῦ σχετικοῦ ὁρου. Στὶς ἀρχικὲς βοηθητικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς κεραίας, πρὶν τὴν σύνδεσή της με τὸ δίκτυο τῆς ΔΕΗ, συμπεριλαμβάνονταν δεξαμενὴ ὑγρῶν καυσίμων καὶ μονάδα παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας! Καὶ γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ συντηρῇ αὐτὸ τὸ ἠλεκτρονικὸ ἐργοτάξιο ἐπὶ 24 ὥρων θάσεως 7 ἡμέρες τὴν ἐβδομάδα, ἡ ΣΤΕΤΕΛΛΑΣ χρειάζοταν ἄμεση καὶ σίγουρη πρόσβαση στὸν δύσβατο αὐτὸν χώρο.

Ἐπεξέτειναν λοιπὸν τὸν δασόδρομο, τὸν φτιαγμένο με χρήματα τοῦ Γ' Κοινοτικοῦ Πλασίου Στήριξης, ἐκείνον ποὺ διανοίχτηκε «γιὰ λόγους πυρασφάλειας» καὶ τοῦ τοποθέτησαν μπάρες, μᾶς καὶ ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ διέλευσή του, καὶ ποὺ συνεχῶς ἐξαφανίζονται! Καμμία εὐθύνη δὲν φέρει ἡ ΣΤΕΤΕΛΛΑΣ. Γιὰ τὰ 40 μέτρα σιδερένιο σκελετὸ μέσα στὸν ἀρχαιολογικὸν χώρο, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἡ ὅλη κατασκευὴ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁρατὴ, κάποιοι προφανῶς ὑποτιμοῦν τὴν ὄρασὴ μας. Καὶ τὴν νοημοσύνη μας, ὅταν δηλώνουν ὅτι δὲν ἀντελήφθησαν τὴν παράνομη διάνοιξη ἀπὸ τὴν ἐταιρεία κινητῆς τηλεφωνίας, σὰν ἐπέκταση τοῦ παλαιότερου ἐπίσης παράνομου δασόδρομου μέσα στὸν ἀρχαιολογικὸν χώρο, ὅπως αὐτὸς ὀρίζεται στὸ ΦΕΚ 453/Β/18-7-85.

Ταξισογούλα Λαδά

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Ἀσιατικὸς «Οὐμανισμός»

Γιὰ δὲς θάμα κι ἀντίθαμα. Ἀκμάζουν πάλι οἱ Σαβοναρόλες! Ὁρίστε μας! Ὅλοι συνταγματολόγοι γίναμε ἐδῶ μέσα. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω γιὰ πολλοστή φορὰ ὅτι τὸ Σύνταγμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως εἶναι δική μου ἀρμοδιότητα. Δὲν περιμένω οὔτε ἀπὸ σένα, Προκαθήμενε τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἀπὸ τὸν ὑπὸ βιολογικὴν καὶ πνευματικὴν κατάρρευσιν Ποντίφηκα τῆς ἀγίας –ἐμένα μοῦ λές!– Ἐδρας νὰ μοῦ πῆτε τί θὰ κάνω. Λέτε νὰ μὴ γνωρίζω ὅτι ἡ ταυτότητα τῆς Εὐρώπης εἶναι Χριστιανική; Ἀφοῦ ἐγὼ τὴν ἔκανα ἔτσι. Πῶς ἀλλιῶς θὰ μπορούσα νὰ μαντρώσω τόσους ἐτερόκλητους λαούς; Μήπως μὲ τὸν ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Λόγο; Μὴν ξεράσω! Ἐδῶ εἶδα κι ἔπαθα νὰ τὸν ξεκάνω. Ἄσε πὺν τώρα κάποιοι ἐξυπνάκηδες θέλουν νὰ μοῦ μοστράρουν στὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα τίς καταβολὲς τοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Γηραιᾶς Ἡπείρου ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Προσπάθησα δέβαια νὰ ἀποσοδήσω τὸ κακό. Παράλληλα ζήτησα νὰ ἐξοδελισθοῦν κι ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἱστορικὰ κιτάπια οἱ τρισκατάρατοι καὶ νὰ μείνῃ μόνο ὁ ἅγιος Καρλομάγνος μου, οἱ Πᾶπες καὶ οἱ Χριστιανομπουρζουάδες νὰ φιγουράρουν ὡς πρωταγωνιστὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας. Τί ἄλλο νὰ ἔκανα; Πάντως, φίλοι μου κληρικοί, οἱ καιροὶ ἔχουν πλέον ἀλλάξει. Δὲν ἀντιλέγω ὅτι αὐτὸ πὺν ἐγώ, ὡς γνωστόν, δημιούργησα κι ἐσεῖς πρεσβεύετε, μοῦ φάνηκε μέχρι σήμερα πολὺ χρήσιμο. Τώρα τί νὰ χρησιμοποιήσω, τὸ Διαφωτισμό; Ἀπαπατά! Αὐτὸς βρωμολογáει Ἑλλάδα. Μιὰ ἐναλλακτικὴ λύση θεωρῶ διώσιμη, ἀγαπητοί μου. Τὸν Οὐμανισμό, τὸν ἰδεολογικὸ μπαλλανταῖρ πὺν ταιριάζει σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα. Ἐδῶ δέβαια τὰ πράγματα εἶναι κομματάκι δύσκολα. Γιὰ ποιὸν Οὐμανισμό νὰ μιλήσω; Τῶν δολοπλοκιῶν; τῶν θρησκευτικῶν σφαγῶν καὶ διωγμῶν ἢ τῶν πολέμων; Ἄχ, τίποτα δὲν εἶναι τέλειο. Ἀλλὰ δὲν βαριέσαι, ποιὸς θὰ κάτση νὰ ἐμβαθύνῃ τώρα. Ἄλλωστε τὴν ἱστορία ἐγὼ τὴ γράφω. Κι ἅμα δῶ ὅτι δὲν πολυτραβάει σὰν ἰδεολόγημα, θὰ τὸ ρετουσάρω μὲ μιὰ πινελιά Γιαχδισμό νὰ «δέσῃ». Ἐτσι γυρίζουμε ξανὰ στὰ καθ' ἡμᾶς, καλοὶ μου κληρικοὶ ὅλων τῶν ὁμολογιῶν καὶ λοιποὶ θεοκράτες. Οὐμανιστικά φερόμενοι θὰ ἀποκτηνώσουμε τοὺς Εὐρωπαίους θυθίζοντάς τους στὴν ἀλογία, οὐμανιστικά πορευόμενοι θὰ κουβαλήσουμε ἀκόμα μερικὰ ἑκατομμύρια μετανάστες ἀπὸ Ἀσία καὶ Ἀφρική, γιὰ νὰ διαλύσουμε ἐθνολογικὲς δάσεις καὶ ἰστούς, οὐμανιστικά κινούμενοι θὰ σιγοντάρουμε τὴν ἀναρχία στὶς κοινωνίες καὶ οὐμανιστικά θὰ φέρονε τὴν Εὐρωπαϊκὴ Παιδεία στὰ μέτρα μας, ἀπαγορεύοντας τίς κλασικοῦρες πὺν κάνουν λόγο γιὰ ἰδανικά, γιὰ ἀξίες, γιὰ λογική, γιὰ διάλογο, γιὰ δημοκρατία, ὡς ἀνατρεπτικὲς καὶ ἐπικίνδυνες γιὰ τὸ οὐμανιστικὸ γίγνεσθαι, ὅπως πάντα τὸ ἐννοοῦμε ἐμεῖς. Διότι ἐὰν ἐννοηθῇ ἀλλιῶς, τότε κάθε ἄλλο παρὰ οὐμανιστικὸ θὰ εἶναι τὸ ξύλο πὺν θὰ φᾶμε ἀπὸ τὸ

Σάρωθρον

Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Σκυθόπολις

Μὰ εἶναι δυνατόν, κ. Κονβαλάκη μου, νὰ ἔχουν συμβῇ ὅλα αὐτὰ τὰ ὥραϊα πὺν ἐξιστορεῖτε γιὰ τὴν Σκυθόπολιν; Ἀδύνατον! Δὲν τολμῶ νὰ τὰ πιστέψω. Μπά! Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος ψεύδεται ἀσύστολα ἢ σεῖς δὲν τὸν διαβάσατε σωστά. Δὲν εἶπαμε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης; Ἀλλὰ πάλι, κι ἂν εἶναι ἔτσι, τί βλέπετε τὸ μεμπτόν; Ὁ σεβασμιώτατος Ἀλεξανδρείας Γεώργιος καὶ ὁ ἀρχιεραμματεὺς Παῦλος ἀγαποῦσαν πολὺ τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν ἤθελαν μετὰ θάνατον οἱ ψυχές τῶν μὴ ἀποδεχομένων τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Γιαχβὲ νὰ καταλήξουν στὰ καζάνια τῆς κόλασης μὲ τὴν πίσσα καὶ νὰ ὑποφέρουν ὡς τὴν ἔσχατη κρίση. Καὶ τοὺς ἔσωσαν σφάζοντάς τους. Δηλαδή κάτι ἀνάλογο μὲ τοὺς Παπικοὺς, πὺν ἔκαιγαν τὰ σώματα τῶν Προτεστάντων, γιὰ νὰ σώσουν τὴν ψυχὴ τους (τῶν Προτεστάντων).

Κι ἔπειτα ἦταν κι αὐτὴ ἡ ἱερὰ μανία πὺν τοὺς οἰστορηλατοῦσε... τὸ νομίζετε εὐκόλο νὰ ξυπνᾷς κάθε μέρα καὶ νὰ ψάχνης ποιούς θὰ μακελλέψης; Καὶ νὰ τρέχῃ ὁλόκληρος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας βρίζοντας σὰν χαμάλης, μὲ ἀνεμίζοντα ράσα καὶ κραδαίνων χαντζάρα, προκειμένου νὰ ἐμπεδώσῃ τὸν θεῖον λόγον; Χώρια πὺν ἡ ἁγία συνοδεία του ἤθελε κι ἓνα περὶδρομο λεφτά, γιὰ νὰ συντηρηθῇ. Διότι καλὸς καὶ ἅγιος ὁ ὄχλος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' ἐπιδιδόμενος στὸ θεάρεστο ἔργο τοῦ κομματιάσματος τῶν ἐθνικῶν, δὲν δούλευε. Καὶ ἔτρωγε πολὺ ὁ μπαγάσας. Τώρα σεῖς πῶς θέλατε νὰ τοὺς συντηρήσῃ, ἀκτῆμων ἄνθρωπος; Νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ; Μὰ καλὰ, εἴστε σοδαρός; Ἔχετε δεῖ κανένα ἐπίσκοπο νὰ δουλέψῃ (ἐκτὸς ἀπὸ τὸν... κόσμον); Στρουμπουλοὶ καὶ ἀφράτοι σὰν ἀναγεννησιακὲς μαντόνες εἶναι! Μὲ τίς κατασχέσεις τῶν περιουσιῶν τῶν ἀπίστων ἔκανε ἀγαθοεργίες ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἔτρεφε τὸ εὐγενὲς αὐτὸ πλήρωμα τῆς πράγματι μὲ τὰ στιλέττα μαχομένης Ἐκκλησίας. Τώρα βέβαια θὰ μοῦ πῇς, τί σοὶ ἀγαθοεργίες εἶναι αὐτές, πὺν προέρχονται ἀπὸ χρήματα ληστειῶν, φόνων καὶ ἐκβιασμῶν; Ἐ! Νὰ μὴ τὰ θέλουμε κι ὅλα δικά μας. Καὶ στὸ κάτω - κάτω οἱ μακαρίτες οἱ ἐθνικοὶ τί στὸ διάβολο νὰ τὴν κάνουν τὴν περιουσίαν τους στὸν Ἄδην. Καὶ ἐπὶ τέλους οἱ θεοφόροι αὐτοὶ πατέρες δὲν ἦταν οἱ μόνοι μὲ τίς τόσο ρηξικέλευθες καὶ ριζοσπαστικὲς ἀντιλήψεις περὶ διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐδῶ ὁ ἅγιος Μελέτιος (δοῦθειά μας) ἔκανε τόσα αἵσχη γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ, πὺν ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀπέσυρε γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὸ ἀγιολόγιό της. Τώρα ὅμως, πὺν τὸν ἐπανένταξε, ἦρθε ἡ καρδιά μας στὴν θέση της. Μὰ τὸν Γιαχβὲ, κ. Κονβαλάκη, δὲν καταλαβαίνω τί Σᾶς ἐνόχλησε στὴν περιήλωση τῆς Σκυθόπολης.

Γιώργος Πετρόπουλος

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Τὸ «σικεὲ» δίτερμα

Οἱ λάτρες τοῦ Γιαχβὲ πὺν ὀργανώνουν συνδέρια κατὰ τῶν ἀρχαιολατρῶν καὶ ζητοῦν τὴν ποινικὴ δίωξιν τοῦ «Δ» (ποῦ, ὅπως ἀριστα γνωρίζουν οἱ ἀναγνώστες του, δὲν «λατρεῖν» κανέναν καὶ τίποτα), καὶ οἱ λάτρες τοῦ Δία πὺν ὀργανώνουν ἀντενέργειες κατὰ τῶν πρώτων καὶ ζητοῦν τὴν «καταδική» τῶν δραστηριοτήτων τους, δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση με κανένα «θεῖον». Ἡ σχέση –ἀν ὑπάρξη– κάποιον με τὸ «θεῖον» (Γιαχβὲ, Δίας, Ἀλλάχ ἢ ὅ,τι ἄλλο) εἶναι καθαρά ὑποκειμενικὴ καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικειμενικοποιηθῇ καὶ νὰ ἐκφρασθῇ με καμμιὰ μορφή πολιτικῆς δραστηριότητος, ὅπως εἶναι οἱ συνάξεις, οἱ διωγμοὶ τῶν ἀντιφρονοῦντων, οἱ ὀργανώσεις, ἡ παρέμβαση τοῦ εἰσαγγελέα κ.λπ. Συνεπῶς οἱ ἄνθρωποι ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, οἱ κρυπτόμενοι εἴτε πίσω ἀπὸ τὸ Γιαχβὲ εἴτε πίσω ἀπὸ τὸ Δία, λειτουργοῦν μόνον ἐξουσιαστικά –κάτι πὺν δὲν τὸ ὁμολογοῦν, διότι ἡ μάζα τὴν ὁποία ἐξουσιάζουν ἢ ἐπιδιώκουν νὰ ἐξουσιάσουν δὲν ἐντάσσεται καὶ δὲν ὑποτάσσεται παρὰ μόνον σὲ ὁμαδικὰ (πολιτικά - ιδεολογικά - θρησκευτικά) μορφώματα, τὰ ὁποία κατασκευάζουν οἱ ἐκμεταλλευτές της καὶ τῆς τὰ προσφέρουν ὡς «ὁμπρῆλλες» ἢ «μαντριά».

Συνεπῶς ἡ «δαβούρα» πὺν ξέσπασε στὰ κανάλια καὶ ἐμφανίζεται ὡς δῆθεν σύγκρουση μεταξὺ ὁπαδῶν τοῦ Γιαχβὲ καὶ τοῦ Δία, εἶναι τὸ προπέτασμα καπνοῦ, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο συγκαλύπτεται ἡ ἐχθρότητα καὶ ὁ φόβος τοῦ Ἐξουσιασμοῦ κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσωπικῶς φρονεῖν, τοῦ προσωπικῶς ἐρευνᾶν, τοῦ προσωπικῶς λέγειν καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση ἡ ἀντίδρασή του κατὰ τῆς προόδου τοῦ Προσώπου καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ διὰ τῆς ἐντάσεως τῆς παραπλανήσεως καὶ τῆς πυκνώσεως τοῦ Σκότους.

Ὁ «Δ» οὐδέποτε ἐνεπλάκη σὲ ψευδοδιλήμματα τύπου «Γιαχβὲ ἢ Δίας», γνωρίζοντας καλὰ ὅτι δὲν ὀδηγοῦν παρὰ μόνον στὴν ἀναδίωξη τῆς Θεοκρατίας σκοτεινῶν ἐποχῶν. Τὸ ζητούμενό μας εἶναι ἡ ἐρημνία τῶν συμβαινόντων, συνεπῶς ἡ δημιουργία μιᾶς ἀσφαλούς ἀφετηρίας γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὸ αὐριο, δηλαδὴ γιὰ τὴν πρόοδο –καὶ μόνον– τοῦ Πολιτισμοῦ. Αὕτῃ ἡ ἐπιλογή μας ξεφεύγει ἀπὸ τὸν φαῦλο κύκλο τῶν ψευδοδιλημάτων καὶ ἀφαιρεῖ τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν κρυπτοἐξουσιαστῶν οἰσθητότε ἀποχρώσεως, πὺν με τὸν τρόπο του ὁ καθένας κοιτάλαει νερό στὸ μύλο τοῦ Σκότους, τῆς ὀπισθοδρόμησης καὶ ἐν τέλει τῆς κακοδαμονίας τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ τὰ πύονια τοῦ Ἐξουσιασμοῦ δὲν συζητοῦν –δὲν μποροῦν νὰ συζητήσουν– πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάση καὶ ἀναγκάζονται νὰ ζητοῦν τὴ δόξη τοῦ εἰσαγγελέα, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν λόγο πὺν ἀρθρώνει ὁ «Δ». Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζήτησαν τὴ δίωξιν οὐδενὸς ἄλλου.

Δ.Ι.Δ.

«Νὰ μάθουν»

Ὑπογεμίζουμε τὴν προτροπὴν – δῆλωσιν τοῦ προέδρου τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ε. κ. Ζισκάρ ντ' Ἐστάν σὲ δημοσιογράφο, ὅστις ἐξέφρασε ἀντίρρησην ὡς πρὸς τὸ νὰ ἀρχίξῃ τὸ Σύνταγμα τῆς Ε.Ε. με ἀναφορὰν εἰς τὸν Θουκυδίδη καὶ μάλιστα στὰ Ἑλληνικά (ἐδῶ βλέπω τὸν Κίσιπγκερ νὰ «θγάξῃ καντήλες»), διότι «δὲν τὰ γνωρίζουν οἱ Εὐρωπαῖοι», ὁ ὁποῖος ἀπάντησε ξερά: **«νὰ μάθουν»**. Καὶ οἱ μὲν Εὐρωπαῖοι καὶ γνωρίζουν καὶ μαθαίνουν καὶ θὰ μαθαίνουν Ἑλληνικά: ἄλιμον σὲ μᾶς, πὺν σὲ λίγα χρόνια, προκειμένου νὰ μάθωμε καλὰ τὴν γλῶσσα μας, θὰ καταφεύγουμε στοὺς Βάσκους, στοὺς Γάλλους, στοὺς Γερμανοὺς καὶ ποιὸς γνωρίζει σὲ ποιὸς ἄλλους. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ «δόξα» στὸν μέγα πολιτικὸ τῆς χώρας μας κ. Ράλλη καὶ τοὺς ἀκολουθήσαντες αὐτὸν ὑπουργοὺς Ἀ-παιδεΐας, οἵτινες ἐξαφάνισαν τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐπέβαλαν διὰ νόμον γλωσσικὴν ἀγλῶσσον συμπεριφορὰν. Συνακόλουθο τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν των ἦταν νὰ ἐμφανισθῇ ἡ περίφημος Ἄννα (προσπαθῶ ἐδῶ καὶ καιρὸ νὰ ἀνακαλύψω ἂν ἔχη συγγένεια με τὸν Καϊάφα) με τὴν περίφημον πρότασιν της, τῆς καθιερώσεως τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ὡς ἐπισήμου καὶ αὐτῆς εἰς τὴν χώραν μας. Καὶ οὐδεὶς ἐντράπη. (Γιὰ τὴν ἀκριβείαν γνωρίζω κάποιον ὁ ὁποῖος δὲν ἐνοίωσε ἀνετα καὶ κάτι ἔκανε, ἀλλὰ «στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις θρόντα»). Τελειώνοντας θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὸν φιλέλληνα Γάλλο εὐπατρίδη ἐκ μέρους τοῦ ἀπλοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποῖου πιστεύω ὅτι ἐκφράζω κατ' ἐλάχιστον τὰ αἰσθήματα ἀπειρῶν ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπόν του, μιὰ πὺν τὰ «καθ' ὕλην ἀρμόδια» πρόσωπα τῆς πατρίδος μου δὲν τὸ ἔκαναν.

Δ.Τσ.

Ἐπίθεση κατὰ τοῦ Ὀλυμπισμοῦ

Ἡ ἐφημερὶς «Ὁρθόδοξος Τύπος» στὸ τεῦχος τῆς 16/05/2003 στὸ ἀρθρο «Ἡ στάσις τῶν ὄντως μοχλῶν ἐναντι τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων» παρουσιάζει τὸ πρότυπο κάποιου ὁσίου Ὑπατίου τοῦ

θναματουργοῦ, πὸν ματαίωσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς ἐποχῆς, ἀπειλόντας νὰ ἐπιτεθῇ μαζί μὲ ἄλλους μοναχοὺς κατὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας (ἐπάρχον). Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου Μάξιμος Λαυριώτης, προφανῶς μοναχός, θρηνεῖ, διότι δὲν ὑπάρχουν σήμερον ἀληθινοὶ μοναχοί, πὸν θὰ ἀψηφίσουν «τὸ γράμμα τοῦ νόμου», γιὰ νὰ ματαιώσουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 2004, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ «ἀσυνγώρητη εἰδωλολατρία». Παράλληλῃ πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἦταν καὶ ἡ ὁργάνωση συνεδρίου στὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὴν «Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν» τὴν περίοδο 25-27 Μαΐου 2003, ἀνάμεσα δὲ στὰ θέματά του ἦταν καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος ἀντίστοιχα, οἱ καθηγητὲς Θεολογικῶν σχολῶν καὶ πασίγνωστοι γιὰ τὶς ὀπισθοδρομικὰς τὸν ἀπόψεις Γεώργιος Μεταλληνός καὶ Θεόδωρος Ζήσης.

Ἐνῶ ἡ χώρα μας ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004, ἀνακαλύπτουμε πὼς ὑπάρχουν κάποια ὑπολείμματα τοῦ θλιβεροῦ Μεσαίωνα, πὸν χρησιμοποιοῦν τὸν πατροπαράδοτο ναὸ τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, τὸ Πανεπιστήμιο (καὶ εἰδικώτερα αὐτὸ τῆς Θεσσαλονίκης), γιὰ νὰ διαιωνίσουν τὸν σκοταδισμό τους.

Ω.

Ἀπαθανατισμός

Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ χοιροστάσιο ἢ γιὰ στοῖβα ἀπὸ μαδημένα κοτόπουλα ἑτοίμα πρὸς θρῶσιν, ἀλλὰ ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐμφανίζει τὴν «κορωνίδα τῆς δημιουργίας» σὲ μίᾶ αὐθεντικὴ τῆς σύναξῃ. Ἐπὶ χιλιάδες ἄνθρωποι συγκεντρώθηκαν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Βαρκελώνης, γιὰ νὰ ἀπαθανатισθοῦν μπροστὰ στὸν φωτογραφικὸ φακὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Σπένσερ Τούνικ (8-6-03). Οἱ ἀντι-

δράσεις ἀπ' τὸν ρωμαϊκοκαθολικὸ κλῆρο ἀναπόφευκτες, μιᾶς καὶ τὸ ἀνώτερο δημοσύρρημα τοῦ Ἰερωδῶ δὲν ξεχωρίζει στὴν ἐμφάνισή ἀπὸ ἄλλες «κατώτερες» καὶ «ἄψυχες» ὑπάρξεις, ὅπως οἱ κότες καὶ τὰ γουρουνία.

Καὶ ἡ πραγματικὴ κορωνίς, ὁ Λόγος, ὑπερβαίνει τὸ ζῶο καὶ τὸν ἐξωκόσμο δημιουργοῦ, ἄνλος καὶ ἀόρατος ὑπερβαίνει καὶ αὐτὸν τὸν φακὸ τοῦ φωτογράφου. (Ἡ φωτογραφία ἀπ' τὸ εἰδησεογραφικὸ site "in. gr").

Π.Α.Κ.

Περιττὴ ἀνακήρυξη

Κατὰ τὴν πρόσφατη ἐκδήλωση γιὰ τὸ ἐδραϊκὸ «ὀλοκαῦτωμα» στὴ Θεσσαλονίκη (29/5/03), ἡ ἐκεῖ ἐδραϊκὴ κοινότητα ἀνακήρυξε ὡς ἐπίτιμα μέλη τῆς τὸν Οἰκονομικὸ Πατριάρχῃ Βαρθολομαῖο καὶ τὸν πρόεδρο τοῦ ΣΑΕ (Συνδύουλο Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ) κ. Ἀντρίου Ἀθηνς.

Δὲν ξέρονμε ἀκριδῶς τί σκοπιμότητα ὑπηρετεῖ μὴ τέτοια ἀνακήρυξη. Διότι ἔτσι κι ἄλλωθ' ὁ μὲν κ. Βαρθολομαῖος, ἐκ τῆς ιδιότητός του, εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ βασικώτερα στελέχη τῆς διεθνoῦς ἐδραϊκῆς σκέψεως, ὁ δὲ κ. Ἀθηνς, ὡς βασικὸς προαγωγὸς τῆς διεθνoῦς ἑλληνορρωμοσύνης, ἐλάχιστα ὑπολείπεται τοῦ πρώτου. Φαίνεται πὼς ἡ ἱστορικὴ ἐδραϊκὴ κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης φιλοδοξεῖ καὶ πάλι νὰ γίνῃ τὸ ἰσχυρὸ κέντρο τοῦ ἐνός καὶ ἐνιαίου ἐδραϊσμοῦ σὲ παγκόσμιον ἐπίπεδο.

Καὶ μὴ πρόταση: Τὸ περίφημο ΣΑΕ καλὸ θὰ εἶναι καὶ γιὰ λόγους ἀληθείας νὰ μετονομασθῇ σὲ ΣΑΡ (Συνδύουλο Ἀπόδημης Ρωμοσύνης).

Π.Α.Κ.

Τὸ «Τρίγωνο τῶν Δογμάτων»

Οἱ παντοδύναμες ΗΠΑ πὸν ἐπιβάλλουν, εἴτε ἔτσι εἴτε ἄλλωθ', τὶς ἀποφάσεις τους στὸν ὑπόλοιπο κόσμον, δὲν χρειάζονταν μὴ κατακτητικὴ ἐκστρατεία στὴ Μέση Ἀνατολή. Τὸ τεράστιον δειληνεκὲς τῶν πυραύλων τους καὶ ἡ δραστηριοποίησις τῶν ὑπηρεσιῶν τους (μυστικῶν καὶ μὴ) θὰ ἦταν ἀρκετά. Οἱ παραπληροφορημένοι πολῖτες τῶν ΗΠΑ οὐδὲν οὐσιαστικὸ ὄφελος ἔχουν. Ὁ «Ἰσραήλ» εἶναι ὁ μόνος οὐσιαστικὰ καὶ μακροχρόνιος ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὶς ἀλλαγὰς στὴν περιοχὴ – καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ διακινδυνεύῃ ἀπώλειες.

Ζοῦμε τὸν ἐπίλογο τῆς τραγωδίας πὸν γράφει τὸ «Τρίγωνο τῶν Δογμάτων» πάνω στὶς πλάτες μας ἐπὶ αἰῶνες καί, ὅσο περιεργὸ κι ἂν ἀκούγεται, παράλληλα ἐπιστρέφει σταδιακὰ ἡ Ἑλληνικὴ πνευματικὴτητα ὡς πηγὴ ἀντλήσεως δυνάμεων γιὰ ἔρευνα, γνώση καὶ ἀντίδραση ἐνάντια στὸ σκοταδισμό.

Ν.Π.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τὸ τολμηρότερο καὶ διαρκέστερο κίνημα ἐλευθερίας στὴν Ἱστορία

Τὸ μεγαλύτερο ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου –καὶ τὸ πιὸ θαυμαστό– δὲν ὑπῆρξε τὸ τεχνολογικό· γιατί ὁ ἄνθρωπος ἔχει προικισθῇ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση μὲ τὴ δημιουργικὴ ἰκανότητα καὶ τὰ τελειότερα ἐργαλεῖα, τὰ χέρια του. Καὶ τὰ πρότυπα τῶν ἐργαλείων του τὰ εὑρίσκει στὴν πολυμήχανη φύση καὶ στὸ ἐκπληκτικῆς τελειότητος «τεχνικό» ἐργαστήριό της. Δὲν ὑπῆρξε ὅμως οὔτε καὶ τὸ ἐπιστημονικό. Γιατί τὸ καλύτερο, τὸ ἀριώτερο, τὸ πρότυπο «πανεπιστήμιο» εἶναι αὐτὸ τῆς φύσεως. Σ’ αὐτὸ ἐμαθήτευσε –καὶ μαθητεύει– ὁ ἄνθρωπος, καὶ σὲ κάποιες στιγμὲς ἐκλάμψεως τοῦ νοῦ του ἀποκωδικοποιεῖ κάποια γραμμὴ ἀπὸ τὰ μυστικά τῶν «συγγραμμάτων» της καὶ ἀναφωνεῖ «εὕρηκα! εὕρηκα» πετυχαίνοντας τὶς ἀνακαλύψεις του. Ἡ ἐπιστῆμη εἶναι μέσα στὴ φύση. Καὶ «ὁ ἄνθρωπος φύσεως μιμητὴς καὶ ὑπηρέτης γίγνεται» (Γαληνός). Καὶ ὅσες φορὲς κατορθώνει νὰ γίνηται καλὸς ἐρμηνευτὴς καὶ μιμητὴς καὶ ὑπηρέτης, ἐπιτυγχάνει «θαύματα»...

Δὲν εἶναι λοιπὸν κανένα ἀπ’ αὐτὰ ἀποτέλεσμα τοῦ κοινωνικοῦ δίου· γιατί εἶναι «φύσει πολιτικὸν ζῷον» (Ἀριστοτέλης), ἔχει φυσικὴ ἐνὸρμηση πρὸς κοινωνία. Ἄλλωστε εἶχε καὶ πρότυπα φυσικῶν κοινωνιῶν, ὅπως τῶν μελισσῶν, τῶν μυρμηγκιῶν, τῶν λύκων κ.ἄ.

Ἀπὸ ὅλα τοῦτα οὔτε κι αὐτὴ ἡ δημιουργία ἔγινε τὸ μεγαλύτερο ἐπίτευγμά του, ἔστω κι ἂν ἔτσι φαίνεται μὲ μιὰ πρώτη ματιά. Τὸ πραγματικὰ μεγάλο, τὸ ἐκπληκτικὸ τόλμημά του, ἡ μεγαλύτερη «ἀνταρσία» του κατὰ τοῦ φυσικοῦ γίγνεσθαι, ὑπῆρξε τὸ ἐγχείρημά του νὰ «ποιήσῃ», νὰ δημιουργήσῃ Δίκαιο καὶ νὰ θέσῃ δικούς του κανόνες. Καὶ ὅχι μόνο νὰ θέσῃ δικούς του κανόνες, ἀλλὰ τέτοιους πού νὰ εἶναι ἀντικρυσ ἀντίθετοι πρὸς τὸν καθολικῶς ἰσχύοντα καὶ πανίσχυρο νόμο τῆς φύσεως· τὸν νόμο τοῦ ἰσχυροτέρου, τὴν «Ἀνάγκη» ἢ τὸν «Μόρον», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Καὶ ὁ νόμος τῆς φύσεως εἶναι ἀκαμπτος, ἀμείλικτος, ἀνηλεής· ὁ ἰσχυρότερος «τρῶει» τὸν ὀλιγώτερο ἰσχυρό, αὐτὸς τὸν ἀκόμη λιγώτερο καὶ οὕτω καθ’ ἑξῆς. Ἀναστολὴ ἢ κατάλυση τοῦ νόμου αὐτοῦ θὰ σήμαινε τὸν θάνατο κάθε ἐμδίου ὄντος ἐπὶ τῆς γῆς.

Κι ὅμως! Ὁ τολμητίας, ὁ δὸν Κιχώτης ἴσως, ἄνθρωπος –ὁ Ἕλληνα– ἔκαμε τὸ κίνημά του, τὴν ἀνταρσία του: νὰ ἀνορθώσῃ τὸ ἀνάστημά του ἀπέναντι στὸν «Μόρον» καὶ νὰ δημιουργήσῃ Δίκαιο. Καὶ νὰ καταργήσῃ –ὅπου καὶ ὅσο βέβαια μπόρεσε– τὸν νό-

μο τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τῆς ἀνισότητος. Καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ δίκαιο «οὐχὶ ἀλογίστως, ὥσπερ θηρίον» (Δημοσθένης), ἀλλὰ μὲ βάση τὴν ἔννοια τοῦ Δικαίου, ὅπως τὴ διαμόρφωσε μὲ τὴ λογικὴ του καὶ μὲ τὴν περὶ δικαίου συνείδησίν του. Καὶ νὰ ὀρθώσῃ, μόνον αὐτός, σὲ χρόνους δεσποτικῶν θεοκρατικῶν καθεστώτων, τὸ πολίτευμα τῆς Ἱσονομίας, ὅπως ὁ Ἡρόδοτος ἀποκαλεῖ τὴ Δημοκρατία. Γιατὶ ὁ μέγας τολμητίας καὶ κινηματίας –καὶ αἰώνια ἐλευθεροποιὸς ἀντάρτης Λόγος– ὑπῆρξε καὶ παραμένει πάντοτε ὁ Ἑλλήν Λόγος, ὁ Λόγος.

Γενάρχης τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξεν ὁ Προμηθεάς,² ὁ «μεγαλύτερος κοινωνικὸς ἐπαναστάτης τῶν αἰώνων» (Παναγῆς Λεκατσᾶς), ποὺ τόλμησε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ Κράτος καὶ τὴ Βία τοῦ Μόρου. Τόλμησε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὰ τέσσερα, νὰ στηριχθῇ στὰ δύο του ἄκρα καὶ νὰ κραυγᾷ κατενώπιον τῆς Μοίρας – Τῆς Νομοτέλειας: «Εἶμαι καὶ **Ἐγὼ!** Ὁ Ἄνθρωπος!» Ὁ «ἄνω θρώσκων» καὶ ὁ «ἄναθρῶν ἃ ὅπως» (Πλάτων, «Κρατύλος»), «αὐτὸς ποὺ ἀναλογίζεται καὶ διαλογίζεται γιὰ ὅσα βλέπει». Ἐγὼ καὶ ἐγὼ λόγῳ. Καὶ θείας μοίρας μετέχω μὲ τὴν **δίκην** καὶ τὴν **αἰδῶ**, ποὺ ἔμφυτες μέσα μου φωλιάζουν. Καὶ μ' αὐτὰ **Ἐγὼ** ὁ ἴδιος θὰ γίνω μοῖρα στὴ μοῖρα μου, ἀρχιτέκτονας καὶ οἰκοδόμος τῶν πεπρωμένων μου. Καὶ μὲ τοὺς δικούς μου νόμους θὰ κυβερνηθῶ. Δικούς μου δρόμους θ' ἀνοίξω. Κάντε πέρα»!

Καὶ μὲ τὸν Ἡρακλείτειο Λόγο του «ἀνάθει τὴ δάδα τοῦ Προμηθεϊκοῦ Φωτὸς» (Κ. Ἀξελός, «Ὁ Ἡράκλειτος καὶ ἡ φιλοσοφία του»), φωτίζει τὰ θλιβερά ἀνθρώπινα κοπάδια, τὰ ὑποταγμένα σὲ δεσποτικά καθεστώτα ἀπὸ «φόβον θεῶν», τὰ ἐξεγείρει ἐναντίον τῶν γηίνων ἐκφραστῶν τῆς Βίας καὶ προκαλεῖ τὶς μεγάλες κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις τοῦ 7ου - 6ου αἰῶνα π.Χ. στὸν ἐλληνικὸ κόσμον. Οἱ ὠδίνες τοὺς γέννησαν τὴ Δημοκρατία, ποὺ θεμελιώθηκε μὲ τοὺς νόμους τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ «μετ' εὐδοξίας πλήθους», μὲ τὴ σύμφωνη γνώμην τοῦ πλήθους τῶν ὀρθοφρονούντων.

Ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, ἡ Μεγάλῃ Ἀνταρσία!

Ἦταν ἀναγκαία ἡ δημιουργία τοῦ Δικαίου;

Ἄς ἀκούσουμε αὐτοὺς ποὺ πρῶτοι τὸ τόλμησαν, τὸ ἀνέπτυξαν καὶ τὸ ἔφτασαν σχεδὸν στὴν τελειότητα, τοὺς σοφοὺς τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀποφαίνεται: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι «φύσει πολιτικὸν ζῷον», ἐκτὸς τῆς κοινωνίας δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει παρὰ μόνον τὸ θηρίο ἢ ὁ θεός, γιατί καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν αὐτάρκεια. Ὁχι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἔτσι καὶ ἄλλιῶς τραχὺς, κινδυνώδης. Γίνεται ὅμως λιγώτερο τραχὺς καὶ λιγώτερο κινδυνώδης, ὅταν ἐνώνουν πολλοὶ τὶς δυνάμεις τους. «Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς» ἄλλωστε. «Κοινωνία γιγνόμενη μὲν οὖν τοῦ ζῆν ἕνεκα, οὐσα δὲ τοῦ εὖ ζῆν», «ἡ κοινωνία λοιπὸν συστήθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴ διασφάλισιν τοῦ στοιχειώδους βίου, ὑπάρχει ὅμως καὶ ἔχει ὡς μόνιμη ἐπιδιώξιν τὴν κατάκτησιν ἐνὸς καλύτερου καί, εἰ δυνατόν, ἐνὸς εὐτυχισμένου βίου». Ἀναγκαιότητα λοιπὸν ἀδήριτη εἶναι ἡ ὑπαρξὴ κοινωνιῶν.

Ὅμως ἐνῷ στίς λοιπὰς φυσικὰς κοινωνίες, π.χ. τῶν μελισσῶν, ὁ ρόλος κάθε μέλους τῶν εἶναι αὐστηρὰ καθωρισμένος ἀπὸ τοὺς βιολογικοὺς νόμους, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὰ μέλη τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. Κάθε ἀνθρωπὸς εἶναι καὶ ἕνας ξεχωριστός

1. Βλέπε πλείονα Παναγ. Κυριακόπουλου, «Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο», ἔκδ. «Σύγχρονη Ἐκδοτική», 2003, σ. 165 κ.ἐπ.

2. «Χιλιάδες χρόνια ὁ Νοῦς ἀλυσωμένος ἀπ' τὸ Δία / μ' ὑπομονὴ καὶ ἀγάπην τὶς ἀλυσίδες ἔκαμε φτεροῦγες / φτεροῦγες γινῆκαν λευτεριάς οἱ σκλάβες ἀλυσίδες». Νίκος Καζαντζάκης, «Προμηθεὺς Ἀνόμενος».

Ἐπάνω: τέσσερις δικαστικές ψῆφοι με τὴν ἐπιγραφή «ψῆφος δημοσία». Ἡ μορφή τοῦ ἄξονος τῆς ψήφου καθώριζε τὴν ἐτυμολογία· ὁ συμπαγὴς σημαίνει ἀθώωση, ὁ κοῖλος καταδίκη. Κάθε δικαστὴς κρατοῦσε τὴν ψῆφο, ποὺ ἐξέφραζε τὴν ἐτυμολογία του, ἀνάμεσα στὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα (ἐξασφαλίζοντας ἔτσι μυστικότητα) καὶ τὴν ἔρριχνε στὸ δοχεῖο ποὺ προσωρίζοταν γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ. **Κάτω:** μικρὰ πήλινα πλακίδια ποὺ φέρουν ἐπιγραφή μετὸ ὄνομα τῆς φυλῆς καὶ τοῦ δήμου, καὶ εἶναι κομμένα σὲ σχῆμα ἐλικοειδές. Πρόκειται γιὰ ἓνα εἶδος κληρώσεως, τοῦ ὁποῖου οἱ λεπτομέρειες παραμένουν ἀγνώστες. (Ἀθῆναι, Μουσεῖο Ἀγορᾶς.)

κόσμος: «*Τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις ἐστὶν ἄτακτον καὶ ἀνόμαλον καὶ κατ' ἄνδρα ἴδιον τοῦ ἔχοντος... καὶ ἂν ἡ πονηρά, πολλάκις φαῦλα δούλεται*» διαπιστώνει ὁ Δημοσθένης («Κατ' Ἀριστογείτονος», 15). Δηλαδή «τῶν ἀνθρώπων ἡ φύση εἶναι ἀκαθόριστη, ὄχι ὁμαλή, καὶ ἰδιάζουσα γιὰ τὸν καθένα». Ἄν μάλιστα εἶναι πονηρή, τότε ἔχει καὶ φαῦλες ἐπιθυμίες καὶ ἐπιδιώξεις». Εἶναι ἐγωκεντρικὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἰδιοτελεῖς καὶ ἄπληστος, Μίδας καὶ Σίσυφος καὶ Προκρούστης.³ Καὶ «*πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἐδωδὴν*

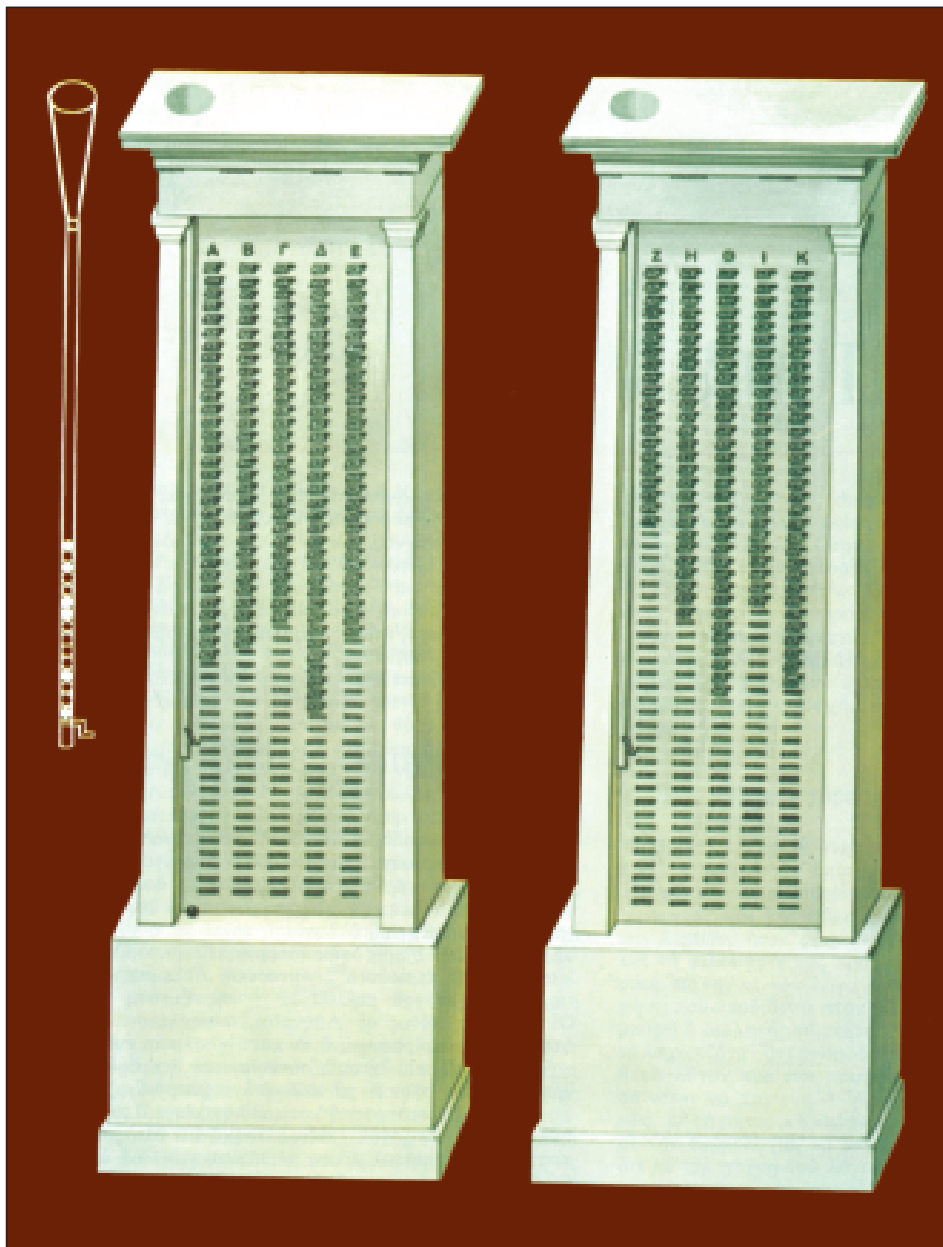
3. Μυθικοὶ ἄνδρες στοὺς ὁποίους προσωποποιήθηκαν ἀνθρώπινες ἰδιότητες. Ἔτσι:

Ὁ **Μίδας** προσωποποιεῖ τὴν χρυσοφιλία καὶ φιλοχρηματία τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸν μῦθο, γιὰ κάποιον καλὸ πού ἔκανε, οἱ θεοὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψουν τὸν κάλεσαν νὰ τοὺς δηλώσῃ τί θὰ ἤθελε. Κι αὐτὸς τοὺς ζήτησε ὅ,τι πιάνη νὰ γίνεταί χρυσάφι. Ἐμπλεως χαρᾶς ἄρχισε νὰ πιάνη ὅ,τι πρόφτανε καὶ αὐτὸ γινόταν χρυσός. Ἦρθε ὁμως καὶ ἡ ὥρα πού πείνασε. Μόλις ὁμως ἄγγιξε τὸ φαγητό, αὐτὸ ἔγινε χρυσάφι. Στὶς κραυγές του πρόστρεξε ἡ ἀγαπημένη του κόρη, μόλις ὁμως τὸν ἀγκάλιασε, μετατράπηκε σὲ χρυσὸ ἄγαλμα, ἄψυχο. Ἐντρομος καὶ ἀπελπισμένος τότε, παρακάλεσε τοὺς θεοὺς νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴ χρυσοποιὸ δωρεὰ τους. Εἰσάκουσαν τὶς παρακλήσεις του καὶ τοῦ ὑπέδειξαν τὴ λύτρωση: νὰ ξεπλυθῇ στὸν Πακτωλὸ ποταμό· γι' αὐτὸ καὶ ἔκτοτε ὁ ποταμὸς αὐτὸς τῆς Φρυγίας ἔχει στὴν κοίτη του κομμάτια χρυσοῦ. Ὁ Μίδας-ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ὁμως πιάσει ἀνηκέστως ἀπὸ τὸ *delirium tremens* τῆς χρυσοφιλίας του. Μὲ ὅ,τι ἀσχολεῖται, ἀκόμη καὶ ὅ,τι αἰσθάνεται, θέλει νὰ μετριέται μὲ χρῆμα, νὰ γίνεταί χρυσάφι. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει ἄρρωστο, δουλικὸ φρόνημα, ὄνεια (ἐξαγοράσιμη) συνείδηση, ψυχρὸ ὑπολογιστὴ καὶ ἐμποράκο τῇ σκέψει του καὶ τὴν καρδιά του πέτρινη.

Ὁ **Σίσυφος**. Γιὰ κάποιον θαρὺν παράπτωμά του –κατέλαβε τὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου καὶ ἐπέβαλε τὴν καταβολὴ διοδίων στοὺς διερχομένους– καταδικάστηκε ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ εὗρῃ τὴ λύτρωσή του, μόλις τὸν τεράστιο λίθο, μὲ τὸν ὁποῖο τὸν φόρτωσαν, κατάρθωνε νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν στερεώσῃ. Ἰδρωκοπᾶ, ἀγωνίζεται, ἀγκομαχᾷ, φτάνει στὴν κορυφὴ, μὰ τότε ὁ λίθος γλυστράει ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Καὶ ὁ τραγικὸς Σίσυφος ξαναρχίζει ἀπὸ τὰ ριζὰ τοῦ λόφου σὲ νέα ἀνάβαση πάλι, ὁμως χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καὶ αὐτὸ συνεχίζεται –ἀπ' τὸν καθένα μας– μέχρις ὅτου ἡ πέτρα γίνῃ ταφικὴ πλάκα, ὅπου καὶ ἡ λύτρωση. Κατάδικος Σίσυφος εἶναι καὶ ὁ ἀπαίδευτος, ὁ ἀφιλοσόφητος ἄνθρωπος, ὁ ἄρρωστημένος φιλόδοξος –συνήθως συμπλεγματικὸς εἶναι ὁ παθιασμένος φιλόδοξος– ἀγχώδης, ἀναιρῆνευτος, ἀνικανοποίητος, ἀκόρεστος, μεμψοίμοιρος, ἐπικυψίας καὶ ἀσπόνδυλος στοὺς ἰσχυροὺς καὶ δουλικὸ ὑποζύγιό τους, μὲ τοῦ κισοῦ τὴν «ἰκανότητα» καὶ τοῦ γυνυσάλλιαρχα τὰ σίελα καὶ τὰ κέρατα· ρίχνεται κάθε φορὰ στὸν ἀγῶνα νὰ φτάσῃ σὲ ἀληθινὴ ἢ εἰκαζομένη κορυφὴ τῆς κοινωνικῆς ἢ ἄλλης κλίμακας, ἀγνοώντας ὅτι τὸ πραγματικὸ ἀνέβασμα εἶναι μόνον ἐσωτερικὸ, ὅτι οἱ ἀληθινοὶ θρόνοι δρῖσκονται μέσα μας.

Ὁ **Προκρούστης**. Ὁ γνωστὸς μυθικὸς ληστής, δασανιστής καὶ «ἰσοκεφαλιστής» τῶν ἀνθρώπων, ἐνέδρευε τοὺς διερχομένους ἀπὸ τὴ διόδου στὶς Σκιρωνίδες Πέτρες (τὴν Κακιὰ Σκάλα) διαδότες καί, αἰχμαλωτίζοντάς τους, τοὺς ξάπλωνε πάνω στὴν «προκρούστεια κλίνη» του. Τὸ μῆκος τῆς ἦσαν καθορισμένο ἔτσι, ὥστε ν' ἀνταποκρίνεται μὲ τὸ «ἰδανικὸ» πάλι κατ' αὐτὸν ὕψος, πού ἔπρεπε νὰ εἶχε κάθε ἄνθρωπος. Ὅσων λοιπὸν τὸ ὕψος ὑπερέβαινε τὸ μῆκος τῆς κλίνης του, τοὺς πῆζε –ἢ καὶ τοὺς ἔκοβε τὸ κεφάλι– στὶς καλύτερες δὲ στιγμὲς του συρρίκνωνε τὰ κάτω ἄκρα τους, ἂν δὲν τοὺς τὰ ἔκοβε. Ὅσων πάλι ἦσαν μικρότερα, ἔκανε τὰ ἀντίθετα. Ὁ ἐγωϊστὴς, ὁ συμφεροντολόγος, ὁ ἀμόρφωτος, ὁ ἀπολυτόφρων, ὁ δογματικὸς εἶναι «Προκρούστης» πού ζῇ ἀνάμεσά μας. Ἐχει τὰ δικά του μέτρα καὶ σταθμὰ –ἀνθρωπολογικά, ἐθνικοπολιτικά, ἄλλα καὶ νοητικά, συναισθηματικά– καὶ μ' αὐτά, ἂν δὲν μπορῇ νὰ κἀνῃ τὸ ἔργο τοῦ Προκρούστη, πού ἀνύποπτα συνήθως, ἂν εἶναι φανατικὸς, τὸν κουβαλαίει μέσα του, ὅπως ὁποῖτε δυσανασχετεῖ, ἀσκεῖ κριτικὴ –πικρὴ συνήθως– ἢ ἐπιχειρεῖ νὰ κἀνῃ, ὅσους εἶναι ἔξω ἀπὸ τὰ δικά του μέτρα –μὲ «παροτρύνσεις», μὲ κολακείες, μὲ προσφορὰς ἢ ἀπειλές, συνήθως μὲ τὴ βία– νὰ τὰ δεχθοῦν, ἀκόμη καὶ νὰ αὐτοχειριασθοῦν, προκειμένου ὁ «ἀνθρωποπλάστης» αὐτὸς νὰ ἱκανοποιηθῇ.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Ἀθηναῖοι ἐν προκειμένῳ, σεβόμενοι τὴν αὐτοτέλεια, τὴν αὐτονομία καὶ τὴν ἀνεπανάληπτη μοναδικότητα κάθε ἀνθρώπου –τὸ θεμελιῶδες δικαίωμά του νὰ εἶναι ὁ ἑαυτὸς του, αὐθύπαλτος καὶ αὐτόνομος– καὶ προάπτων τὴν ἀτομικὴ του ἐλευθερία καὶ τὴ σοφία τῆς Φύσεως, ἀποστρεφόμενοι δὲ μὲ δδελυγμία κάθε κοινωνικὸ, θρησκευτικὸ, κοσμοθεωρητικὸ δόγμα, ἀπέστειλαν τὸν ἥρωά τους, τὸν Θησέα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξόντωσε. Ἡ ἀλληγορία εἶναι σαφέστατη. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία λάτρευε τὴν Ἐλευθερία. Καὶ σεβόταν τὴν αὐτοτέλεια, φυσικὴ, ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ καὶ θε ἀνθρώπου

Τὰ ἀθηναϊκὰ δικαστήρια, γιὰ νὰ ἀποφύγουν κάθε περίπτωση δωροδοκίας, κλήρωναν τοὺς δικαστὰς λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη. Κάθε πολίτης πὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐκλεγῇ δικαστής, πῆ-
γαινε τὴν αὐγὴ στὸν χώρο τῶν κληρωτηρίων καὶ ἔρριχνε ἓνα χάλκινο πλακίδιο, πὺ ἔφε-
ρε τὸ ὄνομά του καὶ τὸ γράμμα τοῦ δικαστικοῦ τμήματος ὅπου ἀνῆκε, στὸ δοχεῖο πὺ ἀντι-
στοιχοῦσε σ' αὐτὸ τὸ τμήμα. Τὰ κληρωτήρια (ἐπάνω) ἦταν λίθινα μὲ πέντε κάθετες στηλές
ἐγκοπῶν καὶ ἓνα χάλκινο ἀγωγὸ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ μὲ ἓνα ἀπλὸ μηχανισμό κάτω.

χείριστον» (Ἀριστοτέλης, «Πολιτικά», 1253 α. 36, 37), δηλαδή «καὶ ὡς πρὸς τὴ σεξουαλικότητα καὶ τὴ λαιμαργία τὸ πιὸ ἄπληστο». Καὶ ἀκόμη εἶναι τὸ πιὸ ἐπιθετικὸ καὶ τὸ πιὸ καταστροφικὸ ἀπ' ὅλα τὰ θηρία. Εἶναι «τὸ ἀγριώτερον ὅποσα φύει γῆ, τυχὼν κακῆς φύσεως καὶ μὴ ὀρθῆς παιδείας». Ὅταν ρωτήθηκε ὁ Ντοστογιέφσκυ σὲ τί διαφέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ θηρία, ἀπάντησε: «*Εἶναι καλλιτέχνης στὴ θηριωδία του*! Δὲν ἔζησε καὶ στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ἔγινε καὶ «ἐπιστήμων» σ' αὐτὴν!.. Ἐπειτα πάντοτε ὑπῆρξε ἡ σπανιότητα ἢ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ἀγαθῶν, εἴτε πραγματικὴ εἴτε λόγῳ τῆς ἀπληστίας τῶν ἰσχυρῶν εἴτε καὶ τεχνητῇ, αὐτὴ ποὺ κατασκευάζεται στὴν ψυχὴ τοῦ homo economicus, τοῦ καταναλωτικοῦ «ἀνθρώπου - ζητιάνου», ποὺ τοῦ «λείπουν ὅλα», ἀκριβῶς γιατί τοῦ λείπει ἡ ψυχὴ του...

Ἐν ὅψει λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμενικῶν διαπιστώσεων οἱ Ἕλληνες σοφοὶ ἀποφάνθηκαν μετὰ λόγου ὀρθοῦ καὶ γνώσεως βαθείας: «*Νόμους ἀναγκαῖον τίθεσθαι καὶ ζῆν κατὰ νόμους ἢ μὴδὲ διαφέρειν τῶν πάντῃ ἀγρίων θηρίων*» (Πλάτων). «*[Ἄνθρωπος] χωρισθεὶς νόμον καὶ δίκης [τῶν ζώων] χείριστον πάντων*» (Ἀριστοτέλης, «Πολιτικά», 1253 α. 32, 33). Συνεπῶς μόνο τὸ Δίκαιο μπορεῖ, ὡς ἓνα βαθμὸ, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐρυθμίαν στὴν κοινωνία. «*Ἡ δὲ δικαιοσύνη πολιτικόν*» ἢ γὰρ *δίκη πολιτικῆς κοινωνίας τάξις ἐστίν*» (Ἀριστοτέλης «Πολιτικά», 125α 57, 58).

«*Οὐδὲν κρείσσον ἢ πόλει νόμοι καλῶς τεθέντες*» (Εὐριπίδης) λοιπόν. Οἱ νόμοι, καὶ μάλιστα οἱ ὀρθοὶ νόμοι, εἶναι τὰ «κρείσσονα» μιᾶς πολιτικῶς ὀργανωμένης κοινωνίας. Εἶναι οἱ ἄρμοι ποὺ τὴ διαρθρώνουν καὶ τὴ συνέχουν. Καὶ εἶναι καὶ τὰ ἐσωτερικὰ τεῖχη τῆς, ποὺ τὴν προστατεύουν ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς – τὴν ἀδικίαν, τὴν αὐθαιρεσίαν, τὴν ἐπιθετικότητα, τὴν κυριαρχικότητα τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Καὶ εἶναι οἱ φρουροὶ καὶ προστάτες τῆς ἐλευθερίας ὅλων ἐναντίον ὅλων. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἡράκλειτος (Fragmenta 44.1, 2) καλεῖ «*μάχεσθαι χρὴ τὸν δῆμον ὑπὲρ τοῦ νόμον ὅκωσπερ τείχεος*» – νὰ μάχεται ὁ λαὸς ὑπὲρ τῶν νόμων του, ὅπως μάχεται καὶ ὑπὲρ τῶν τευχῶν τῆς πόλεώς του. «*Μὴ ὑπαρχούσης εὐνομίας περὶ τὰς πόλεις οὐκ ἂν δύναιτό τις ἀγαθὸς ἢ εὐδαίμων πολίτης εἶναι*», δηλαδή «σὲ κοινωνία μὴ εὐνομούμενη κανένας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀγαθὸς ἢ εὐτυχής». Πόσο μᾶλλον ἂν δὲν ὑπάρχουν καὶ νόμοι.

Ὅμως δὲν ἀρκοῦν οὔτε καὶ οἱ καλύτεροι, οἱ ὀρθότεροι καὶ οἱ δικαιότεροι νόμοι, ἂν αὐτοὶ οἱ νόμοι δὲν γίνονται σεβαστοὶ ἢ δὲν ἐφαρμόζονται. Γι' αὐτὸ καὶ «*πόλις χείροσι νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη κρείσσων ἐστὶν ἢ καλῶς ἔχουσιν ἀκύροις*» (Θουκυδίδης «Ἱστορία», Γ', 37, 3, 4), δηλαδή «εἶναι καλύτερη μία πολιτεία, ποὺ ἐφαρμόζει ἔστω καὶ τοὺς χειρότερους νόμους ποὺ ἔχει, παρὰ ἐκείνην ποὺ, ἂν καὶ ἔχῃ τοὺς καλύτερους, δὲν τοὺς τηρεῖ». Τότε πῶς μποροῦν νὰ λειτουργήσουν καλύτερα οἱ νόμοι; Πῶς μπορεῖ ἡ Δικαιοσύνη νὰ γίνεταί ἀποτελεσματικὴ ἢ πιὸ ἀποτελεσματικὴ; Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχει ἀπάντησιν ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα. Καὶ μάλιστα τὴν καλύτερην:

Τὸ Δίκαιο καὶ ὁ νόμος εἶναι ἑτερόνομη ρύθμιση, ποὺ ἐπιτάσσει μὲ τὴν ἀπειλὴν ποινῆς τὴν ἀναγκαστικὴν συμμόρφωσιν. Ἀπαιτεῖ τὴν ὑποταγὴν στὰ κελεύσματά του. Καὶ εἶναι ἀναγκαῖο μὲν νὰ εἶναι ἐπιτακτικὸς ἢ ἀπαγορευτικὸς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε παρὼν. Ἐπειτα ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ του ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ πρὸς τοῦτο τεταγμένα ὄργανα, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, μὲ τίς ἰδιαιτερότητές τους, τίς ἀδυναμίες ἀλλὰ καὶ τίς ἐξαρτήσεις ἢ καὶ τίς ἰκανότητές τους.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψιν ἀπευθύνθηκε καὶ στὸν ἐσωτερικὸ κόσμον τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ «ἐγκατέστησε», κατὰ θεία παραχώρησιν, τὴν «**αἰδῶ τε καὶ δίκην**» στὴ συνείδησίν του, τὸν κατέστησε «δικαιοφόρο» ὄν, δηλαδή ὑπαρξὴν ποὺ φέρει τὸ δίκαιο μεθ' ἑαυτῆς. Αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχει καὶ ἡ πλατωνικὴ ρήσις «*ἄνθρωπος συνέσει τε ὑπε-*

ρέχει καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει», δηλαδή «ὁ ἄνθρωπος ὑπερέχει τῶν λοιπῶν ὄντων ὡς πρὸς τὸ λογικὸν καὶ τὴ συνείδηση τοῦ δικαίου, εἶναι δὲ καὶ τὸ μόνο ποῦ πιστεύει σὲ θεοὺς» καὶ ἡ ἀριστοτελική «τὸ μόνον αἴσθησιν ἔχον τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου», δηλαδή «μόνον ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνείδηση τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου». Καὶ γι' αὐτὸ ἄλλος σοφὸς διακήρυξε σχετικῶς: «Μηδέποτε μηδὲν αἰσχροὺ ποιήσας ἔλπιζε λήσειν καὶ γάρ, ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σαυτῷ συνειδήσεις», δηλαδή «μὴν ἐλπίζεις κἀνόντας κατὰ αἰσχρὸ ὅτι θὰ ξεφύγῃς· διότι, καὶ ἂν ἀκόμη διαφύγῃς τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων, θὰ τὸ γνωρίζῃ πολὺ καλὰ ἡ συνείδησί σου».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ τιμωτάτος Ἰσοκράτης, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συμπολίτες του, ποῦ ἐνῶ ἤδη εἶχαν νόμους τελείους, ὅπως ὑπερήφανα διαπίστωνε ὁ Περικλῆς (Θουκ., «Ἱστορία» Β, 37, 1-3) «χρώμεθα γὰρ πολιτεία οὐ ζηλοῦσιν τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ μᾶλλον αὐτοὶ ὄντες τισὶν ἢ μιμούμενοι ἐτέρους» [ἔχουμε πολίτευμα, ποῦ δὲν ζηλεύει τοὺς νόμους τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μᾶλλον ἐμεῖς εἴμαστε παράδειγμα γι' αὐτοὺς, παρὰ τοὺς μιμούμεθα], ὅμως τὸ ἦθος εἶχε πᾶ διαβρωθῇ (4ος αἰ. π.Χ., ἡ Ἀθήνα ἔβαινε πρὸς τὸ λυκόφως της), τοὺς ἔαλεσε: «Οὐ τὰς στοὰς ἐμπιπλάναι γραμμάτων· ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἔχειν τὸ δίκαιον» («Παναγυρικὸς» 41, 2, 3). [Νὰ μὴ γεμίζετε τίς στοᾶς μὲ κείμενα νόμων, ἀλλὰ νὰ ἔχετε στίς ψυχές σας τὸ δίκαιο].

Ἡ Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία ὅμως δὲν ἀρκεῖτο σὲ ἐπικλήσεις ὅπως αὐτὲς τοῦ Ἰσοκράτη ἢ τῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν της. Μὲ τὴ συστηματικὴ καὶ ὀργανωμένη ἐκπαίδευση τῶν νεαρῶν βλαστῶν της σὲ τοῦτο κυρίως ἀποσκοποῦσε: νὰ διαμορφώσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ νέου «ὥστε τέλειον πολίτην γενέσθαι, ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι μετὰ δίκης ἐπιστάμενον»,⁵ δηλαδή «ὥστε νὰ γίνεταί τέλειος πολίτης καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ ἄρχεται ἀλλὰ καὶ νὰ ἄρχῃ μὲ δικαιοσύνη».

Ὁ καλύτερος νομοφύλακας: ἡ Παιδεία

«Ὁ λίγων οἱ ἀγαθοὶ δέονται νόμων», λίγους νόμους (αὐτοὺς ποῦ ἀφοροῦν σὲ τυπικὲς διαδικασίες) ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. Γιατί τοὺς οὐσιαστικούς, τοὺς θεμελιώδεις νόμους, τοὺς ἔχουν μέσα τους· ἔχουν μέσα στὴν ψυχὴ τους τίς δικαιοκῆς δέλτους.⁶ «Ἀπέχονται τῶν ἀμαρτημάτων οὐ διὰ φόβον οὔτε δι' ἐλπίδα, ἀλλὰ διὰ τὸ δέον», δηλαδή «ἀπέχονται ἀπὸ τῆς πράξεως παρανομιῶν καὶ ἀδικημάτων ὅχι ἀπὸ τὸν φόβο τῶν κυρώσεων οὔτε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀμοιβῆς (θεϊκῆς ἢ ἀνθρώπινης), ἀλλὰ γιατί ἔτσι πρέπει», γιατί αὕτη εἶναι ἡ θέσις τους καὶ ἡ ἀρχοντιά τους.

Ἡ κακότητι, ἡ ἀδικοπραγία, ἡ ἀνεντιμότητα, ἡ ἐκ προθέσεως προσβολὴ τῶν δικαιοματιῶν τῶν ἄλλων εἶναι ἀπόδειξις ἀνεξέλικτου –ἠθικῶς καὶ πολιτιστικῶς– ἀνθρώπου· ἢ φθαρμένου καὶ κατερειπωμένου ἐσωτερικῶς, ἑνὸς ἡμί-ἀνθρώπου. Ὁ ἀέρεται-

4. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέγραφαν τὰ κείμενα τῶν νόμων τοὺς στίς στοᾶς, τὴν Βασιλεῖο Στοᾶ καὶ τὴν Ποικίλη, ποῦ βρισκόνταν στὴν Ἀγορὰ, προκειμένου νὰ εἶναι προσιτοὶ σὲ ὅλους τοὺς πολίτες. (Βλέπε περὶ σισότερα ἔργα μας «Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο», σ.σ. 719-720).

5. Βλέπε περὶ παιδείας τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων τὸ προαναφερθὲν πόνημά μας καὶ εἰδικώτερα: Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἀθηναίων Πολιτείας, ἀρθρο 37, σ.σ. 368-392.

6. Ὁ Δημοσθένης, ὁ μεγαλύτερος θεωρητικὸς τοῦ Δικαίου, καταφάσκων καὶ ἀποδεχόμενος τὴν Πλατωνικὴ θεωρίαν (Πρωταγόρας) περὶ ἐν-οἰκίσεως τῆς δίκης στὴν ψυχὴ, ἀποφαίνεται (Κατ' Ἀριστογέιτονος 9, 5): «Καὶ δίκης καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς οἱ κάλλιστοι θωμοὶ καὶ δικαιοτάτοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἐκάστων εἰσίν».

ος, ὁ ἄρτιος, ὁ ὀρθιος μέσα του ἄνθρωπος, ὁ πραγματικά ἐλεύθερος, ὅχι μόνον ἀρνεῖται κι ἀπορρίπτει τὴν ἰδέα τοῦ νὰ πράξῃ ἐνσυνείδητα καὶ μὲ τὴ θέλησή του τὸ κακό, ἀλλὰ, ἀντίθετα, θεωρεῖ χρέος –καὶ χαρὰ του– «ὠφελέειν»,⁷ νὰ γίνεται ὠφέλιμος στοὺς ἄλλους, νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ· τουλάχιστον νὰ μὴ διαπράττῃ τὸ κακό. Ὁ Σωκράτης, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔγινε «θεῖος», μεταξὺ ἄλλων διακήρυξε:

«*Ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀδικῶ ἢ νὰ ἀδικοῦμαι, θὰ προτιμοῦσα νὰ ἀδικοῦμαι παρὰ νὰ ἀδικῶ*». ⁸Γιατὶ τὸ νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ κἀνῃ τὸ κακό, νὰ τὸ ἀπορρίπτῃ σὰν μέσο ἐπιδίωξης τῶν στόχων του καὶ γενικώτερα σὰν τρόπο ζωῆς του, σημαίνει ὅτι ἔχει ἀνέδει ψηλὰ μέσα του, πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ συνήθη ἐπίπεδα, ἔχει γίνεῖ ἐλεύθερος. Ἀλλὰ καὶ δυνατός. Καὶ διάγει ἡρεμώτερα τὸν βίον του.

«*Ἡ τοίνυν δικαιοσύνη πολλὴν ἔχει ῥαστώνην τῇ ψυχῇ. τὸ γὰρ μηδὲν μῆτε φοβούμενον μῆτε αἰσχυνόμενον ζῆν ἡδονὴ τις ἐστὶν καὶ ἰκανότης τῷ βίῳ*» (Διογένης ὁ Κυνικός, εἰς Στοβαίου «Ἀνθολογία», 3.9.46,2). [Ἡ δικαιοσύνη παρέχει μεγάλη ψυχικὴ ἡρεμία· γιατί τὸ νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς νὰ φοβᾶται οὔτε νὰ ντρέπεται κανένα, εἶναι ἡδονὴ καὶ δύναμη γιὰ τὸν βίον].

Τί μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀγαθὸν τὸν ἄνθρωπο;

Ἡ Παιδεία, ἀποφάνθησαν οἱ Ἕλληνες, «ἡ ἀφή, τὸ ἀνάμμα τοῦ θεϊκοῦ σπινθηρος, ποὺ βρίσκεται μέσα μας», ὅπως ἐρμήνευσε ὀρθὰ τὴ θέση τους ὁ Γκαίτε. «*Ἀνθρωπος δέ, ὥς φαμεν, ἡμερον, ὅμως μὴν παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν καὶ φύσεως εὐτυχοῦς, θεϊότατον ἡμερώτατόν τε ζῶν γίνεσθαι φιλεῖ*» (Πλάτων, «Νόμοι», 766a 1-3). [Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡμερο πλάσμα, ἐὰν ὅμως τύχῃ νὰ ἔχῃ ἀγαθὴ φυσικὴ ψυχικὴ προδιάθεση καὶ τύχῃ καὶ ὀρθῆς παιδείας, τότε συνήθως γίνεται τὸ πιὸ ἡμερο καὶ τὸ πιὸ θεϊκὸ πλάσμα]. Ἀλλωστε «οὐδεὶς ἐκὼν κακός», κανένας δὲν γίνεται θεληματικὰ κακός].

Ἡ παιδεία εἶναι ἡ «**ὀλκή**» (= τράδηγμα, ἔλξη) καὶ ἡ καθοδήγηση τῶν παιδιῶν πρὸς τὴν μὲ τὸ φωτισμὸ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τους αὐτοπροαίρετη ἀποδοχὴ καὶ τήρηση (τῶν ἐπιταγῶν) τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ποὺ ἔχει διατυπωθῇ στοὺς νόμους τῆς Πολιτείας, δηλαδὴ τοῦ λόγου τῆς δικαιοσύνης. Διότι, ὅπως καὶ πάλι ἀποφαίνεται ὁ Πλάτων, «*[λογισμὸς ὃς γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται]*,» («Νόμοι» 644d, 2-3), δηλαδὴ «μὴ ἀλογικὴ κρίση (περὶ ἐνὸς ζητήματος), ποὺ γίνεται κοινῶς ἀποδεκτὴ ἀπὸ τοὺς πολῖτες μᾶς πολιτείας, ὀνομάζεται νόμος». Ἀλλὰ ἡ ὀρθὴ κρίση εἶναι καὶ ἡ ὀρθὴ ἀπόφαση τῆς δικαιοσύνης, ἀφοῦ «*οὐ διαφέρει λόγος ὀρθὸς λόγον δικαιοσύνης*».

Συνεπῶς ἡ Παιδεία ἀναπτύσσει τὴ δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος –ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὃν λογικὸν «*[ἄνθρωπον... ζῶν ἐστίν]*, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν» (Ἀριστοτέλης «Τοπικά», 112a, 18-19)–, μπορεῖ νὰ λογίζεται, νὰ διευρύνῃ τὶς νοητικὲς του ἀρετὲς καὶ νὰ μαθαίνει, παραλλήλως δὲ νὰ ἀφυπνίζει, νὰ ἐνεργοποιῇ καὶ νὰ καλλιεργῇ τὶς ἐνυπάρχουσες σ' αὐτὸ θεϊκὲς καταβολὲς τῆς «*αἰδοῦς τε καὶ δίκης*» –τῆς ἠθικῆς συστολῆς καὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ δικαίου–, μπορεῖ πράγματι νὰ αὐτοδιαμορφώνεται σὲ ἄνθρωπο (= ἄνω θρώσκοντα). Νὰ τὸν κἀνῃ **πρόσωπο**, δηλαδὴ αὐτόνομο, αὐθύπαρκτη, αὐτοπειθαρχοῦμενη ἠθικὴ παρουσία.

Ὅμως πρέπει νὰ διευκρινισθῇ, γιὰ νὰ ἀρθῇ καὶ ἡ σύγχυση (σκόπιμη;) ποὺ ἔχει

7. «ὠφελέειν ἢ μὴ βλάπτειν», Ἰπποκράτης.

8. «*Εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν*».

καλλιεργηθῇ –προπαγανδισθῇ καλύτερα– στὴν ἐποχὴ μας σχετικὰ μὲ τὴν ἀληθινὴ ἔννοιά της, ὅτι **παιδεία εἶναι ἡ παίδευση τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος**, ἡ μόρφωση καὶ διαμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου σὲ πρόσωπο (σὲ προσωπικότητα), ὅχι ἡ ἐκπαίδευση. **Ἐκπαίδευση μποροῦν νὰ ὑποστοῦν καὶ τὰ ζῶα καὶ νὰ ἀποκοτῶν δεξιότητες ποὺ δὲν ἔχουν. Παραμένουν ὅμως ζῶα.** Καὶ φυσικὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ μὲ τὴν ἐκπαίδευση ν' ἀποκτᾷ δεξιότητες ποὺ δὲν εἶχε, ἢ νὰ ἀναπτύσσει ἱκανότητες ποὺ εἶχε, π.χ. τεχνικές. Καὶ νὰ κατακτᾷ ἀκόμη καὶ γνώσεις, ἐξειδικευμένες γνώσεις σ' ἓνα γνωστικὸ ἀντικείμενο, π.χ. λογιστικῆς, χρήσεως μηχανῶν καὶ ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν καὶ ἄλλες. Μπορεῖ νὰ γίνεταί ἐπιστήμονας καὶ μάλιστα πολὺ καλὰ καταρτισμένος· π.χ. πυρηνικός, χειρουργὸς ἄριστος, ἐγκριτὸς δικηγόρος, δεινὸς φιλόλογος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἄλλὰ... Ἄλλὰ χωρὶς παιδεία, χωρὶς καλλιέργεια –πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ–, χωρὶς ἀνάπτυξη τοῦ ἠθικοῦ συνειδότος, χωρὶς τὴν ἱκανότητα μιᾶς γενικώτερης θεώρησης τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀξιών της, χωρὶς, τέλος, φιλοσοφίση μπορεῖ νὰ μείνῃ... ἀνάπηρος· πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ... ἴσως καὶ ἡμιδάρδαρος. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως θὰ καταστῇ οἰηματίας, δοκησίσοφος, ἀλαζονικός, δογματικός, ἀπολυτόφρων. Καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἐπικίνδυνος, γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τοὺς πλησίον του. Ἄλλὰ, τὸ χειρότερο, καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀνάλογα μὲ τὴ θέση ποὺ ἔχει καὶ τὴν ἐπιρροή ποὺ ἀσκεῖ.

Ἡ ἐκπαίδευση –ἡ στοιχειώδης, ἡ μέση καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ἀνώτατη– ἂν εἶναι, ὅπως δυστυχῶς εἶναι –ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὶς ἀρχές καὶ τοὺς παιδευτικὸς σκοποὺς τῆς σοφῆς Ἑλλάδος–, ἀπλὴ μετάδοση τεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἀναπτύσσει, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνῃ, μόνον τὸ λογιστικὸ τῶν τροφίμων της. Καὶ τότε λειτουργεῖ ὡς πνευματικὸς ὁδοστρωτήρας καὶ ὡς μηχανιστικὴ καὶ στεῖρα ἀπομνημόνευση πληροφοριῶν. Ψυχρὴ, ἄμουση καὶ ἄγευστη τῶν διαιώνιων ἠθικῶν ἀξιωματίων τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἴσως, ἡ μᾶλλον, αὐτὸς νὰ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἐξουσιαστῶν τῆς ἀνθρωπότητος: ἡ διαμόρφωση τοῦ «νέου» ἀνθρώπου χωρὶς ἦθος, χωρὶς συναίσθημα, χωρὶς ἀρχές, σὲ θλιβερὸ καὶ ἀξιοθρήνητο ζητιᾶνο τοῦ χρήματος καὶ τῆς δύναμης, μικροχαρῆ, μικροπρεπῆ, μικρό, γιγαντονᾶνο, ἀνθρωπάκο... Ὁ Νέος Μεσαίωνας αὐτὸ τὸ ἀνθρωποειδὲς θέλει. Μόνη σωτηρία ἡ ἐπανελλήνιση τῆς παιδείας, διεθνῶς καὶ ἐθνικῶς. Ἡ ἐπιστήμη, τὴν ὁποία πρῶτοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐδημιούργησαν, κινούμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν ὑπερέταση καὶ ἀνακούφισή του, καταστάσα τὸν τελευταῖον αἰῶνα, δυστυχῶς, θεραπεινίδα τῶν ἐξουσιαστῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀγνοήσασα ἢ καὶ περιφρονήσασα καὶ τὴν ἠθικὴ τῆς διάστασης, ἔχει λάβει τὸ διπρόσωπο σχῆμα τοῦ Ἰανοῦ. Εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἐλπίδα ἀλλὰ καὶ ἀπειλή.

Ἕνας μεγάλος διανοητῆς τοῦ καιροῦ μας, ὁ Γερμανὸς Holzner, κηρύσσει: *«Μόνον ἂν ξαναγίνουμε Ἕλληνες θὰ ἐπιβιώσῃ καὶ θὰ ἰδῇ καλύτερες μέρες ἡ ἀνθρωπότητα!»* Ἄν ἀπορρίψουμε τοὺς δογματισμοὺς καὶ τοὺς φανατισμοὺς, ἂν υἱοθετήσουμε τὶς ἀξίες τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης, ἂν θεωρήσουμε τὸν ἄνθρωπο ὡς κορυφαῖο πλάσμα τῆς θείας δημιουργίας, ἂν συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ *«εὐδαιμονία τῶν αὐτάρκων ἐστὶ»*, τότε ἡ ἀνθρωπότητα θὰ ἰδῇ πῶς νὰ «περιπατήσῃ ἐν φωτὶ» καὶ ὅχι *«ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ»*.

Δρ Παναγιώτης Κυριακόπουλος

Φιλόλογος - δικηγόρος, καθηγητῆς ΤΕΙ Πειραιᾶ

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΘΕΝ ΣΑΤΑΝΙΣΤΕΣ

Τὸν τελευταῖο καιρὸ παρακολουθοῦμε τὴν ἐν ἐξελίξει προσπάθεια κάποιων κακῆς ποιότητος δημοσιογράφων τηλεοπτικῶν σταθμῶν γιὰ αὐθαίρετη, κακοήθη καὶ ἀνιστόρητη ταύτιση τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας –ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων θρησκειῶν, πὺ ἀποκαλοῦνται «παγανιστικές»–, μὲ τὴν χριστιανογενῆ αἵρεση τῶν ὁπαδῶν τοῦ ὑποτιθεμένου Σατανᾶ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐμφανῶς συντονισμένη ἐκδήλωση αὐτῶν τῶν συχνῶν-πυκνῶν πλέον πρακτικῶν ἀκυρῶνει κάθε πιθανότητα ἀφελοῦς ἐρμηνείας τῶν αἰτίων τῆς μὲ βάση τὴν ἄγνοια, καὶ μὲ δεδομένη πλέον τὴν ἐξαλλοσύνη καὶ μισαλλοδοξία τῆς Ἐκκλησίας (βλ. σχετικὲς δηλώσεις τοῦ μητροπολίτη Ἡμαθίας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2001), πὺ ἀποδεδειγμένα ἐλέγχει, καθοδηγεῖ καὶ χρησιμοποιεῖ ἓνα μεγάλο τμῆμα τῶν ὑποτιθεμένων «λειτουργῶν τῆς ἐνημερώσεως», γιὰ νὰ βλάψῃ μὲ κάθε μέσον τὸ ρεῦμα ἐπανελληνίσεως πὺ παρατηρεῖται ἐδῶ καὶ 2 δεκαετίες στὴ χώρα μας, ἐκτιμοῦμε ὅτι ἡ ὅλη «ἐπιχείρηση» ἐντάσσεται σὲ εὐρύτερο σχέδιο, νὰ δημιουργηθῇ ὑστερική καὶ παραληρηματικὴ ἀντίδραση τῆς ἀπληροφόρητης μάζας ἐνάντια στὴν ἐπιστροφή τοῦ Ἑθνους μας στὴν αὐθεντικὴ του παράδοση.

Δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ δικαιολογία γιὰ αὐτὲς τὶς ἄθλιες πρακτικές. Ὡφείλαν νὰ γνωρίζουν ὅτι οἱ προχριστιανικὲς φυσικὲς καὶ πολυθεϊστικὲς θρησκείες τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, αὐτὲς πὺ οἱ Ἰουδαίο-χριστιανοὶ ἀπεκάλεσαν μετὰ τὴν διαίᾳ ἐπικράτησή τους μὲ τὸν ὄρο «παγανιστικές», γιὰ νὰ τὶς μειώσουν ὡς τάχα ἀπευθυνόμενες σὲ ἀμόρφωτους χωρικοὺς (pagani), δὲν εἶχαν οὔτε κἂν ὑποψία τῆς ἰουδαιοχριστιανικῆς παραισθήσεως τοῦ «ἀπολύτου Κακοῦ», πόσο μάλλον περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου Σατανᾶ. Ὡφείλαν ἐπίσης νὰ γνωρίζουν ὅτι ὁ τελευταῖος ἀποτελεῖ ἓνα καθαρὰ χριστιανικὸ ἐφεύρημα, ἀφοῦ ὁ Χριστιανισμὸς ἦταν ἐκεῖνος πὺ παρέλαβε ἀπὸ τὸν «πατέρα» τοῦ Ἰουδαϊκοῦ μονοθεϊσμοῦ τὴ λέξη «Σατάν», ἡ ὁποία ἀπλῶς περιέγραφε ἀορίστως τὸ «Κακό», καὶ τὴν ἀναβάθμισαν σὲ ὄνομα αὐθυπάρκτου τάχα προσώπου - θεότητος, πὺ δῆθεν δέχεται ἐπικλήσεις καὶ ἐξουσιάζει μάλιστα τὸν κόσμον τῶν θνητῶν.

Παλλαδᾶς Ἀλεξανδρινός

Ο «ΜΑΤΡΙΞ»: ΚΑΤΑ ΛΕΞΙΝ ΚΛΟΠΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Πώς προπαγανδίζεται ή Νέα Σιών

Τὸ ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον ἰσχυρὰ ἐργαλεῖα στὰ χέρια τῶν προπαγανδιστῶν τῆς Διεθνούς Ἐξουσίας εἶναι οἱ ἑταιρεῖες παραγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν τοῦ Χόλυγουντ, δὲν ἐπιδέχεται πλέον καμμιά ἀμφισβήτησεως. Τὸ ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἑταιρεῖες ἀσκοῦν κατὰ κόρον πολιτικὲς πιέσεις ὑπὲρ τῆς διευθετήσεως τῶν αἰτημάτων μῆς συγκεκριμένης ἐθνότητος, ἔχει γίνει ἀντιληπτὸ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς πολίτες τῆς σύγχρονης πλανηταρχίας.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ στὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ψυχαναγκαστικῆς κυρίως αὐτῆς μορφῆς προπαγάνδας, τὰ ἐπιτεύγματα εἶναι τουλάχιστον θεαματικά. Σύμφωνα με μιὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες ἀποφάσεις τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἡ 18ῃ Ἰανουαρίου καθιερῶνεται πλέον ὡς ἡμέρα Ἑθνικοῦ πένθους, προκειμένου οἱ Ἕλληνες νὰ τιμήσουν τὴν μνήμη τῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἑβραίων θυμάτων τοῦ Ὀλοκαυτώματος. Ὅλα αὐτὰ δέδωκα μὲ τὴν συναίνεση τῆς Ἱερᾶς συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τὴν στιγμή πού ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία οὐδέποτε ἔδειξε ἀνάλογη εὐαισθησία γιὰ τίς χαμένες ψυχές τῶν σφαγιασθέντων Μικρασιατῶν. Τί ἦταν αὐτὸ ὅμως πού μᾶς ἐρέθισε τόσο πολύ, ὥστε νὰ ἀσχοληθοῦμε με ἓνα θέμα, τὸ ὁποῖο πλέον μόνο ἐκπληξή δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ»;

«Ἐχάσε ὅλα ὅσα γνωρίζεις». Εἶναι ἡ προαιώνια συνταγὴ τοῦ Σιωνισμοῦ κατὰ τῆς Γνώσεως, πὺν ἐφαρμόζεται ἀπὸ τότε πὺν ὁ ἄνθρωπος ἔφαγε τὸν καρπὸ τοῦ «Δένδρου τῆς Γνώσεως» καὶ ὑπέπεσε ἔτσι στὸ «προπατορικὸ ἀμάρτημα». Ὁ «Μάτριξ» εἶναι ἡ νέα φόρμουλα τοῦ πανάρχαιου σιωνιστικοῦ Σκοταδισμοῦ, γαρνιρισμένη μέ... ἀρχαιελληνικὴ σάλτσα, γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ πειστικὴ...

Ἡ ἀπάντηση δοῖσεται στὴν τελευταία ὑπερπαραγωγὴ τῆς Μέκκας τοῦ Κινηματογράφου καὶ φέρει τὸν τίτλο "The Matrix". Ἡ ταινία εἶναι χωρισμένη σὲ τρία μέρη καὶ τὸ πρῶτο προβλήθηκε στὶς ἑλληνικὲς αἰθουσες τὸ 1999. Ἐπειτα ἀπὸ ἀναμονὴ τεσσάρων ἔτων, τὸ δεύτερο μέρος ἔκανε πρεμιέρα τὴν 21ῃ Μαΐου τοῦ τρέχοντος ἔτους καί, σύμφω-

να με τις τελευταίες πληροφορίες, ή φουτουριστική αυτή τριλογία αναμένεται να ολοκληρωθή τὸν προσεχῆ Δεκέμβριο.

Για ὅσους ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» δὲν εἶναι πληροφορημένοι σχετικά με τὸ τί πραγματεύεται ἡ ταινία, σημειώνουμε ὅτι ἡ ἱστορία ἔχει ὡς ἑξῆς: Στὴν γῆ τοῦ μέλλοντος οἱ μηχανές ἔχουν ἀποκτήσει συνείδηση καὶ ἐπαναστατοῦν κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὑστερα ἀπὸ μία ἀδυσώπητη μάχη, κατὰ τὴν ὁποία τὸ πρῶτο θῦμα εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι ἡττώνται. Κατόπιν τούτου τὸ ἀνθρώπινο εἶδος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναπαράγεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῶν μηχανῶν, οἱ ὁποῖες ἐλλείψει ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας ἐφευρίσκουν τὴν πλέον πρόσφορη ἐναλλακτική πηγὴ ἐνέργειας. Οἱ ἄνθρωποι ἐρχονται στὴν ζωὴ με τεχνητὰ μέσα καὶ αὐτομάτως ὑποβάλλονται σὲ κατάσταση ὑπνώσεως, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας διώνουν μιὰ πλασματική πραγματικότητα, ἐνῶ οἱ μηχανές - ἐξουσιαστές ἀπορροφοῦν τὴν παραγόμενη ἀπὸ τις ἐγκεφαλικὲς τους λειτουργίες ἐνέργεια.

«Σιών»: τὸ τελευταῖο μας καταφύγιο!

Μία πρώτη θεώρηση τῆς ταινίας οὐδὲν τὸ μεμπτὸν ἀποκαλύπτει, πλὴν ἴσως τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ τελευταῖο καταφύγιο τῶν ἐναπομεινάντων ἐλευθέρων ἀνθρώπων ὀνομάζεται Σιών. Ἡ τεχνητὴ νοημοσύνη ἀποτελεῖ προσφιλὲς θέμα τῶν παραγωγῶν ταινιῶν ἐπιστημονικῆς φαντασίας ἐδῶ καὶ δεκαετίες, ἐνῶ ἡ μέθοδος συρραφῆς μυθολογικῶν στοιχείων καὶ φιλοσοφικῶν ρευμάτων ἀνέκαθεν ἀναγνωρίζοταν ὡς ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη, προκειμένου οἱ λογοτέχνες τοῦ φανταστικοῦ νὰ ἐπιτυγχάνουν τὸν ἀντικειμενικὸ τοῦς στόχο, πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἑξάψη τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναγνωστῶν τους.

Ὅσο ὑπὸ τὸ πρῶτο μιᾶς πρὸ διεξοδικῆς ἐρευνας, τὰ ἐντέχνως κεκαλυμμένα ἀπὸ τὴν γρήγορὴ ἐναλλαγὴ τῆς εἰκόνας νοήματα ἐρχονται στὴν ἐπιφάνεια. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρωταρχικοὺς σκοποὺς τῆς ταινίας (θεωρητικά) εἶναι ἡ ἐξύμνηση τῆς ἀνθρώπινης διανοίας, ἡ ὁποία, ἂν καὶ παγιδευμένη μέσα σὲ ἓνα κόσμο ψευδῶν παραστάσεων καὶ αἰσθήσεων, ἀνθίσταται κατὰ τῆς ἐπιβεβλημένης ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστές μηχανιστικῆς, θὰ λέγαμε, αἰτιοκρατίας. Πραγματικά ἡ ἀξίωση γιὰ ἐλεύθερη βούληση ὑπὸ τὸν μανδῦα μιᾶς διαλεκτικῆς πού θυμίζει ἔντονα Ἐπίκουρο, φαντάζει ὡς ἀδιαφιλονίκητος θριαμβευτὴς μέσα στὸ σκοτεινὸ τοπίο τοῦ Matrix, μέχρι τὸ σημεῖο ὅπου πέφτει ἡ βόμβα... Ὁ ἔξω-λογικὸς μεταφυσικὸς παράγοντας κάνει αἰφνιδιαστικά τὴν ἐμφάνισή του καὶ ὁ ὀρθολογισμὸς πάει περίπατο. Μιὰ προφητεία μᾶς ἀναγγέλλει, καὶ ταυτόχρονα μᾶς προῖδεάζει, πῶς ὁ ἄνθρωπος πού θὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Μεσσία. Ὡς ἐπικύρωση τῆς προφητείας, ὁ διαλεκτὸς τῆς ἱστορίας σὲ κάποια φάση πεθαίνει καὶ ἀνασταίνεται, γιὰ νὰ πειστή καὶ ὁ πλέον δῦσπιστος. Ὁ Μεσσιανισμὸς ἔχει πλέον ἀποκατασταθῇ καὶ ἡ προπαγάνδα ἐπιτυγχάνει τὸν πρῶτο τῆς στόχο.

Ὁ γύπας ὅμως τῆς ἀντιπληροφορήσεως δὲν σταματᾷ ἐδῶ, παρὰ μῆγει τὰ νύχια του ὅλο πρὸ βαθιά. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος πρέπει νὰ ἀλλοιωθῇ καὶ οἱ προπάτορες τῆς φιλοσοφικῆς σκέψης νὰ χαθοῦν στὴν λήθη. Οἱ σεναριογράφοι καὶ σκηνοθέτες τῆς ταινίας ἀδελφοὶ Βασόφσκυ, σὲ συνέντευξη - ἀφιέρωμα στὸ περιοδικὸ TIME, παρουσιάζονται ὡς δημιουργοὶ μιᾶς νέας παγκόσμιας θρησκείας... Τώρα τὸ πῶς ὁ ἰουδαϊστικισμὸς θὰ παρουσιαστῇ ὡς νεότευκτο θρησκευτικὸ δόγμα, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία. Στὸ μεσοδιάστημα τὰ δυὸ ἀδέρφια ἔκριναν σκόπιμο νὰ κάνουν εἰδικὴ μνεῖα στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα τῆς ταινίας στὶς πηγὲς ἀπὸ ὅπου ἄντλησαν τὴν ἐμπνευσή τους, προκειμένου νὰ γράψουν τὸ σενάριο τοῦ ἔργου.

Τὰ εὔσημα λοιπὸν ἀποδίδονται στὸ παιδικὸ μυθιστόρημα «Ἡ Ἀλίκη στὴν Χώρα τῶν Θαυμάτων», στὸν ψυχολόγο Κάρολ Γιούνγκ, στὴν Βίβλο καὶ στὸν Ὀμηρο.

«Χρησιμοποίηση» τοῦ γράμματος, ὄχι τοῦ πνεύματος τοῦ Πλάτωνα

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀνοίξουμε μιὰ μικρὴ παρένθεση. Τὸ ζήτημα τῆς εἰκονικῆς πραγματικότητος, τὸ ὁποῖο, ἂς σημειωθῇ, στὶς μέρες μας ἀποτελεῖ γνωστικὸ ἀντικείμενο διδασκόμενον στὰ πανεπιστήμια τῆς ἀλλοδαπῆς, ἀπὸ ὅποια ὀπτικὴ γωνία καὶ ἂν ἐξεταστῇ, πάντοτε προσκρούει πάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις ἀρχὲς τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπιχειρῇ νὰ σχηματίσῃ κρίσιν σχετικὰ μὲ τὰ ἀντικείμενα τῶν αἰσθήσεων, αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἐνέργεια τῆς ψυχῆς χωρὶς τὴν συμπράξιν σωματικῶν ὀργάνων. Ἡ πρόσκλιση τῆς γνώσεως ἐπαφίεται ἐπομένως στὴν διενέργεια συλλογισμῶν καὶ ὄχι στὰ δεδομένα τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων. Οἱ ἀδελφοὶ Βασόφσκυ, ὡς γνήσιοι ἀπόστολοι τῆς Μεσαιωνικῆς σκοταδιστικῆς προπαγάνδας, ἀσφαλῶς ἔχουν ἐπηρεαστῇ ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς Βίβλου (κάτι ἄλλωστε ποὺ ἀποδέχονται μὲ ἐνθουσιασμό), ὅπως φυσικὰ καὶ ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, τὸν ὁποῖο μάλιστα καὶ ἀντιγράφουν λέξη πρὸς λέξη, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν κατανοοῦν. Γιὰ νὰ μὴν κατηγορηθοῦμε ὅμως πῶς λοιδοροῦμε ἄνευ ἀποδείξεων, ἂς ἐξετάσουμε τὰ ἴδια τὰ κείμενα.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς ταινίας “The Matrix” ὁ πρωταγωνιστὴς Neo ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Μορφέα, ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τὸν ἀφυπνίσῃ ἀπὸ τὸν λήθαργο στὸν ὁποῖο ζοῦσε. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς συνάντησης ἀναπτύσσεται ἕνας γνωστικὸς διάλογος, ὅπου ὁ Μορφέας θέτει στὸν πρωταγωνιστὴ τῆς ταινίας τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: *«Εἶδες ποτὲ ἕνα ὄνειρο, Νέο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἦσουν βέβαιος ὅτι ἦταν ἀληθινόν; Καὶ τί θὰ συνέβαινε, ἐὰν δὲν μπορούσες νὰ ξυπνήσῃς ἀπὸ τὸ ὄνειρο, Νέο; Πῶς θὰ γνώριζες τὴν διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ὀνειρικοῦ καὶ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου»;*

Στρέφοντας τώρα τὴν προσοχή μας στὸν «Θεαίτητο» τοῦ Πλάτωνος –ἕνα διάλογο στὸν ὁποῖο ὁ Σωκράτης μαζὶ μὲ τὸν νεαρὸ μαθητὴ Θεαίτητο πραγματεύονται τὸν ὅρισμό τῆς Γνώσεως–, ἐρχόμαστε στὴν παράγραφο 158c, ὅπου διαδίδουμε τὸ ἑξῆς ἐκκλητικόν. *«Τί ἂν τις ἔχῃ τεκμήριον ἀποδείξει, εἴ τις ἔροιο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι πότερον καθυύδομαι καὶ πάντα ἃ διανοοῦμεθα, ὀνειρώττομεν, ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα. [Μετάφρασις: Ποιὰ ἀπόδειξη θὰ μπορούσε νὰ προσκομίσῃ κάποιος, ἐὰν ἐτίθετο τώρα τὸ ἐρώτημα ποῖον ἐκ τῶν δύο συμβαίνει κοιμόμαστε καὶ ὅλα ὅσα διανοοῦμεθα ὀνειρευνόμαστε, ἢ εἴμαστε ξυπνητοὶ καὶ ἀληθῶς (κατὰ τὴν διάρκεια ὀνείρου τῆς ἡμέρας) κοινοεντιάζουμε]. Ἡ λογοκλοπὴ ἐν προκειμένῳ εἶναι τόσο ἐξόφθαλμη ὅσο καὶ ἡ στρέβλωση τοῦ νοήματος, ποὺ πραγματικὰ οἰοδήποτε σχόλιον καθίσταται ἄνευ σημασίας. Ἡ προπαγάνδα ἔχει ἐπιτύχει καὶ τὸν δεύτερο στόχο τῆς.*

Ἡ ἐποχὴ ποὺ διανύουμε χρῆζει μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπαγρύπνησης. Οἱ ἐμπνευστὲς τοῦ σύγχρονου σκοταδιστικοῦ Μεσαιωνισμοῦ, διαθέτοντας ὅλα τὰ μοντέρνα τεχνολογικὰ μέσα καὶ συνάμα ἔχοντας στρατολογήσει ἕναν μεγάλο ἀριθμὸ ἐπιστημόνων, καλλιτεχνῶν, λογοτεχνῶν, ἐπιδίδονται σὲ ἕναν ἀτέρμονα καὶ ἀνήθικο ἀγῶνα προπαγανδισμοῦ, προκειμένου νὰ ἐνσταλάξουν τὸ μικρόδιον τῆς ἀδεβαιότητος στὶς συνειδήσεις τῶν πολιτῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ κίνδυνος εἶναι πλέον ὁρατὸς καὶ ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ θωρακίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας εἶναι ἡ ἐπιστροφή στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀνθρωποκεντρικὴ παιδεία. Ἴσως ἔτσι μιὰ μέρα ἡ ἀνθρωπότητα, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε εἶδους προκατάληψη, μπορέσῃ νὰ ἀναφωνήσῃ *«ἔστι μὲν γὰρ οὐδέποτ' οὐδέν, αἰεὶ δὲ γίνεται»*.

Χρυσόστομος Παλάδρας

Μάστερ Ἀρχαίας Ἱστορίας Πανεπιστημίου Κάρντιφ

ΘΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΧΒΕ

Φονικές αποφάσεις με φωτοστέφανο άγιου.

«30 Ήμέρες». Είναι ο τίτλος του διβλίου του Πήτερ Στόδαρντ, διευθυντή των «Τάιμς» του Λονδίνου, που κυκλοφορεί στις 7 Ιουλίου στην Μ. Βρετανία. Κεντρικός «ήρωας» του διβλίου είναι ο πρωθυπουργός της χώρας Τόνυ Μπλάιρ. Σε εξομολογητικό τόνο ο πρωθυπουργός άφηγείται στον διευθυντή των «Τάιμς» τις «30 δυσκολότερες ήμέρες της ζωής του»: το πώς ώδηγήθηκε στην απόφαση για πόλεμο έναντι του Ιράκ, αλλά και την προσήλωσή του στον Χριστιανισμό.

«Μόνον ο θεός μπορεί να κρίνει τις αποφάσεις και τις ενέργειές μου, που είχαν αποτέλεσμα τον θάνατο χιλιάδων αμάχων», εξομολογείται, καθώς αποδέχεται ότι πολλοί άλλοι πιστοί χριστιανοί μπορεί «να μην είναι τόσο

αισιόδοξοι γι' αυτόν, όταν έρθη η Ήμέρα της Κρίσεως και της Δευτέρας Παρουσίας»! Σε άλλη παράγραφο λέει: «Είμαι έτοιμος να συναντήσω τον δημιουργό και ν' απολογηθώ σέ αυτόν για όλους όσους έχουν χάσει την ζωή τους εξ αιτίας των αποφάσεών μου για πόλεμο».

Θα πρέπει όμως ο κ. Μπλάιρ ν' απολογηθή στον Γιαχβέ για τα εκατομμύρια των αμάχων και κυρίως παιδιών, που πέθαναν στο Ιράκ απ' το μπούκοτάζ που συνεπέδαλε με τις Η.Π.Α. και για τα εκατομμύρια που πρόκειται να πεθάνουν ή να μεταλλαχθούν, απ' τους τόννους άπεμπλουτισμένου ούρανίου και πλουτωνίου που έπεσαν απ' τα «έξυπνα όπλα» του στρατού του και στους δύο πολέμους του Κόλπου. Έμεις πιστεύουμε ότι ο κ. Μπλάιρ δεν θα έχη κανένα πρόβλημα, όταν θα αναπαύεται στους κόλπους του προπάτορός του Άβραάμ ούτε και κατά την Δευτέρα Παρουσία.

Διότι άπλά ή έντολή πολέμου έναντιόν του Ιράκ έδόθη απ' τόν ίδιο τόν θεό του, τόν Γιαχβέ: «Σπαθί έναντιόν των Χαλδαίων –λέει ο θεός– και έναντιόν των κατοίκων της Βαβυλώνας, έναντιόν των άρχόντων της και των σοφών της... Σπαθί έναντιόν των θησαυρών της· και αυτοί θα λεηλατηθούν... σέ αυτήν θα κατοικοῦν μόνον θηρία, αΐλουροι και στρουθοκάμηλοι και δέν θα κατοικηθῇ ποτέ πιά, ούτε θα έχη τόπο νά διαμείνη κανείς, επί γενεές γενεών». (Γερεμίας, Ν' 35-39).

Βασίλειος Μαυρομμάτης

ΓΕΩΒΙΟΛΟΓΙΑ: Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΜΙΑΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

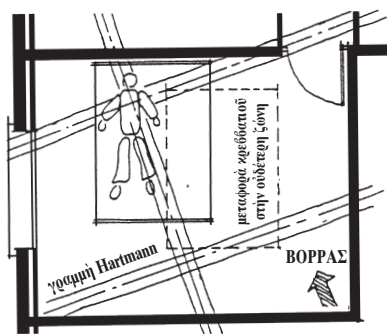
Ἡ ἀπειλή τῶν ἀκτινοβολιῶν τῆς Γῆς

Ὁ Ἴπποκράτης, πατέρας τῆς ἱατρικῆς τέχνης, στὸ «Περὶ διαίτης» ἔργον του ἀναφέρει: «Ἡ ἐπιτυχία τῆς σωστῆς διαγνώσεως ἔγκειται στὸ ὅτι ὁ ἱατρὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου στὸ σύνολό της. Ἡ δὲ υἡγεία τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ, χρειάζεται σωστὴ διατροφή σὲ ἀναλογία μὲ τὸ φύλο, τὴν ἡλικία, τὴν ἐργασία, τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους, τὶς ἀλλαγὲς τοῦ κλίματος, σὲ συγχρονισμό μὲ τὴν γεωγραφικὴ θέσιν τοῦ τόπου πού ζῇ καὶ τὶς συνθηκὲς πού ἐπικρατοῦν, τὴν τυπολογία τοῦ ἐδάφους καὶ τέλος τὶς ἐπιρροὲς τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τοῦ σύμπαντος στὴν ζωὴ μας».

Ἀπαραίτητη βεβαίως θεωρεῖ τὴν ἀσκηση, τὴν ἡλιοθεραπεία, τὰ ἀτμόλουτρα, κ.ἄ. Ὅπως ἔχει πλέον ἐπιστημονικῶς διαπιστωθῇ, ἓνας ἀπ' τοὺς βασικότερους παράγοντες τῆς ἰσορροπίας τῆς υἡγείας μας, καὶ σὲ προέκταση τῆς ἴδιας τῆς ἐξελίξεώς μας ὡς ὄντων νοητικῶν, εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῆς γεωβιολογίας καὶ οἱ ἀπαραίτητες περὶ αὐτὴν γνώσεις.

Ἡλεκτρομαγνητικὲς ἀκτινοβολίες καὶ αὖρα

Ὅλα τὰ ἔμβια ὄντα τοῦ πλανῆτη μας ζοῦμε καλυμμένα κάτω ἀπὸ ἓνα τεράστιο σὲ μέγεθος ἀλλὰ καὶ ἔνταση ἡλεκτρομαγνητικὸ πεδίο, πού εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συνεχῶν ἀνταλλαγῶν ἐνεργείας μεταξὺ τῆς Γῆς, τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τοῦ γαλαξία μας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σύμπαντος. Ἡ Γῆ, ὁ ζωντανὸς αὐτὸς ὀργανισμὸς, εἶναι ἓνα εἶδος ἡλεκτρομαγνητικοῦ ταξιδιώτη, πού περιστρέφεται γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν ἥλιο. Οἱ κινήσεις της συνοδεύονται ἀπὸ μαγνητικὰ φαινόμενα ἐπαγωγῆς πού συμ-

Εἰκόνα 1. Γεωπαθογόνος κόμβος τύπου Hartmann. Ἡ μεταφορὰ τοῦ κρεβάτιοῦ διπλα στὴν οὐδέτερη ζώνη εἶναι ἀπαραίτητη.

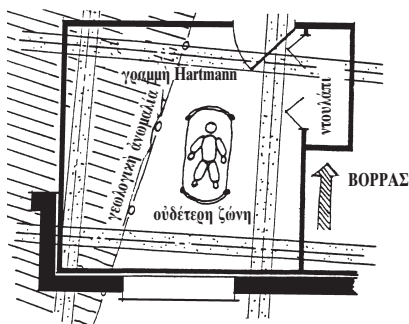
δαίνουν στο έδαφός της, στους ωκεανούς, στα έσωτερικά της κοιλώματα ή στην ατμόσφαιρα, την στρατόσφαιρα, έως και την μαγνητόσφαιρα, όπου λαμβάνουν χώρα τα σημαντικότερα εξ αυτών (των μαγνητικών φαινομένων).

Έτσι κάθε ανθρώπινο σώμα είναι μία βιοηλεκτρομαγνητικής φύσεως οντότητα, που μέσα της γίνονται ενεργειακές διεργασίες. Ο Ρώσος ιατρός Kirlian κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 1990 κατάφερε να φωτογραφίσει με ειδικά φίλτρα την αύρα που εκπέμπουν όλα τα όντα καθώς και τα αντικείμενα, αποδεικνύοντας την ύπαρξή της. Η ανθρώπινη αύρα έχει σχήμα ωοειδές. Οι χρωματισμοί της ποικίλλουν ανάλογα με την υγεία, την ψυχοσυναισθητική κατάσταση και τους εξωτερικούς ηλεκτρομαγνητικούς επηρεασμούς που δέχεται ο άνθρωπος.

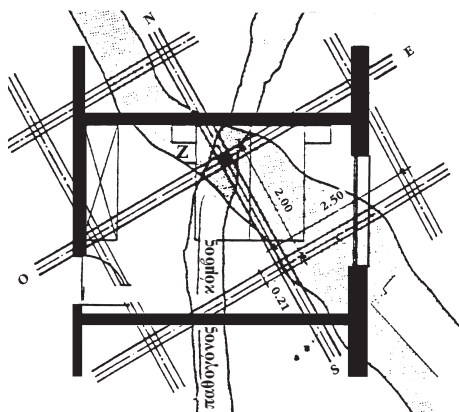
Γεωβιολογία: Η αναβίωση μιας ξεχασμένης επιστήμης

Το 1935 ο καθηγητής του πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης E. Hartmann ανέκάλυψε ότι η επιφάνεια της Γης σαρώνεται οριζοντίως και καθέτως από ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, οι οποίες, εάν δεν υπάρχουν ιδιόζουσες ανωμαλίες, σχηματίζουν ένα τετράπλευρο δικτύωμα από λωρίδες ακτινοβολίας πάχους 21 εκατοστών περίπου. Τα κομβικά σημεία επαφής των λωρίδων αυτών αποτελούν σημεία εξαιρετικά επικίνδυνα για την ανθρώπινη υγεία και ονομάστηκαν «γεωπαθογόνοι κόμβοι». Οι λωρίδες ακτινοβολίας ονομάστηκαν προς τιμήν του Γερμανού επιστήμονος «Γραμμές Hartmann».

Έκτος των Γραμμών Hartmann την επιφάνεια και το υπόδαφος της Γης διαπερνούν και διαρρέουν υπόγεια ρεύματα διαφόρων ακτινοβολιών, που ξεκινούν από τα έγκατα της και φτάνουν μέχρι την μαγνητόσφαιρα. Επίσης υπάρχουν υδάτινα ρεύματα που δημιουργούν υπόγεια ποτάμια και λίμνες και τα οποία, διασταυρούμενα με τις Γραμμές Hartmann, δημιουργούν κομβικά σημεία ακόμη μεγαλύτερης γεωπαθητικής εντάσεως, τους λεγόμενους «μαύρους κόμβους» ή «κόμβους θανάτου». Μετρήσεις έδειξαν ότι στους γεωπαθογόνους αυτούς κόμβους υπάρχει σημαντική αύξηση του θανατηφόρου ραδονίου, ακτινοβολιών τύπου Γ, αλλά και διαφόρων πτητικών

Εικόνα 2. Τοποθέτησις του κρεββατιού μας σε ουδέτερη ζώνη εξασφαλίζει καλό ύπνο και βελτίωση της υγείας μας.

Εικόνα 3. Γεωπαθογόνος κόμβος «θανάτου» ή «μαύρος» κόμβος συνάντησης των γραμμών Hartmann με άλλα ανεξάρτητα ρεύματα ακτινοβολιών δυσχεραίνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση.

αερίων που προέρχονται απ' τὸ ὑπέδαφος. Ἡ ὑπαρξὴ τεκτονικῶν ρηγμάτων διευκολύνει τὴν κυκλοφορία τους καὶ τὴν ἐξοδό τους στὴν ἐπιφάνεια.

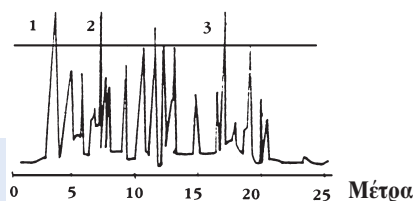
Ἡ ἔνταση αὐτῶν τῶν ρευμάτων αὐξομειώνεται σὲ συνάρτηση μὲ τὰ διαφορετικὰ εἶδη τῶν ἐδαφῶν τοῦ συνεχῶς μεταβαλλομένου πυρῆνος τῆς Γῆς, τὶς ἡλιακὲς ἀκτινοβολίες –ἡλιακὲς καταιγίδες– καὶ τὶς σεληνιακὲς ἀκτινοβολίες. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πανσελήνου αὐξάνεται ἡ ἔνταση τοῦ φαινομένου, καθὼς καὶ κατὰ τὴν περίοδο ἐμφάνισης βαρομετρικοῦ χαμηλοῦ καὶ ξεσπάσματος καταιγίδας ἢ κεραυνοθύελλας.

Τὸ ἐπίπεδο τῆς φωτονικῆς ἐνεργείας τῶν ρευμάτων αὐτῶν μπορεῖ νὰ αὐξηθῇ καὶ ἀπὸ κάποια τεχνητὴ πηγὴ, ὅπως εἶναι ἓνας σταθμὸς παραγωγῆς ἡλεκτρικῆς ἐνέργειας. Ζοῦμε σ' ἓνα περιβάλλον, ποὺ σαρώνεται ἀπὸ ἡλεκτρομαγνητικὲς καταιγίδες ὑψηλῶν καὶ χαμηλῶν συχνοτήτων μὲ ταχύτητες 300.000 χιλιομέτρων ἀνὰ δευτερόλεπτο. Ἡ ἀνθρώπινη ὄραση δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἡλεκτρομαγνητικὴ μόλυνση ποὺ δέχεται, ἡ ὁποία καταστρέφει ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ τὰ κύτταρα, τοὺς ἰστούς καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, ὅπως ἀναφέρει ὁ φυσικὸς Denis Depris στὸ βιβλίο του «Οἱ ἀκτινοβολίες ποὺ μᾶς θανατώνουν» (1986).

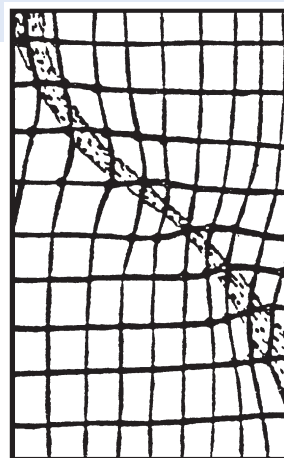
Ἡ ἀπορρόφηση ἡλεκτρομαγνητικῆς ἐνέργειας ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ὀφείλεται στὴν παρουσία νεροῦ καὶ ἰόντων. 70% τοῦ σώματός μας ἀποτελεῖται ἀπὸ νερό. Οἱ πυλῶνες τῆς ΔΕΗ, οἱ φοῦρνοι μικροκυμάτων, τὰ κινητὰ τηλέφωνα καὶ οἱ πυλῶνες τῆς κινητῆς τηλεφωνίας εἶναι σημεῖα θανάτου γιὰ τὸν ἀνυποψίαστο ἄνθρωπο. Μικροτέρας ἐντάσεως σημεῖα εἶναι οἱ ὀθόνες τῶν Η/Υ, οἱ τηλεοράσεις, τὰ ψυγεῖα καὶ γενικὰ ὅλα τὰ ἡλεκτρικὰ καὶ ἡλεκτρονικὰ προϊόντα.

Ραβδοσκοπία: Μιὰ πανάρχαια καὶ σημερινὴ μέθοδος

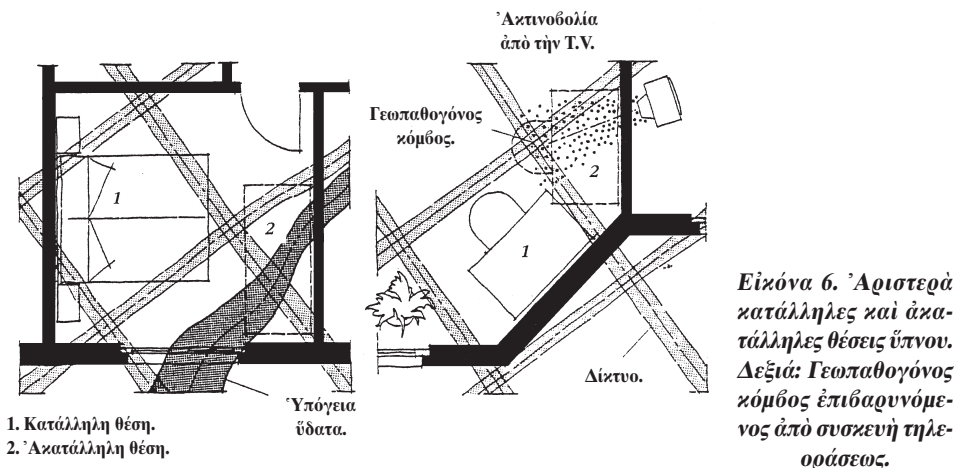
Απὸ τὰ πανάρχαια χρόνια οἱ ἄνθρωποι γνώριζαν τὶς γεωπαθητικὲς ἀκτινοβολίες. Ἡ ραβδοσκοπία ἦταν ἡ παραδοσιακὴ μέθοδος μετρήσεως τοῦ φαινομένου. Οἱ βραχογραφίες στὴν περιοχή τοῦ Μαρόκου Τασιλίν - Ἀζτζεϋ, ποὺ ἀνάγονται στὸ 1000 π.Χ., δείχνουν ἓναν ραβδοσκοπὸ νὰ μετρεῖ τὸ ἔδαφος. Στὴν Κίνα ἀπ' τὸ 2500 π.Χ. οἱ ἄνθρωποι ἀπέφευγαν νὰ κτίσουν τὰ σπίτια τους σὲ φορτισμένα σημεῖα. Οἱ νόμοι ἐπέβαλλαν τιμωρίες γιὰ τοὺς πα-

Εἰκόνα 4. Διάγραμμα γεωπαθογόνου ρεύματος νεροῦ. Οἱ αὐξομειώσεις τῆς συχνότητος τῶν ἀκτινοβολιῶν καταστρέφουν τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰκόνα 5. Ὑπόγειο ποτάμι περνᾷ καὶ διαταράσσει τὸ πλέγμα τῶν γραμμῶν Hartmann, δημιουργώντας τοὺς κόμβους «θανάτου» ἢ «μαύρους» κόμβους γιὰ τὴν ὑγεία μας.

ραβάτες. Ὁ Κινέζος αὐτοκράτωρ Τυ τὸ 2200 π.Χ. εἰκονίζεται νὰ κρατᾷ ράβδο ραβδοσκοπίας. Οἱ Κινέζοι ὠνόμαζαν «Γραμμὲς Δράκον» τὶς λωρίδες γεωπαθητικῆς ἐντάσεως. «Ἡ ραβδοσκοπία δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς αὐστηρῶς λαογραφικὸν θέμα, ἀλλὰ ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν σφαῖραν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν μᾶλλον». (Ἐγκυκλοπαίδεια Πάπυρος - Λαρούς, λήμμα «Ραβδοσκοπία»). Οἱ ραβδοσκόποι κατεῖχαν ἐξέχουσες θέσεις στὶς ἀρχαῖες κοινωνίες. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε προσωπικοὺς ραβδοσκόπους - γεωμάντες, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς καὶ οἱ ἐπίγονοί τους στὴν Αἴγυπτο. Ἡ Μακεδόνισσα βασίλισσα Κλεοπάτρα εἶχε εἰδικευμένους γεωμάντες γιὰ νερό, γιὰ χρυσὸ καὶ γιὰ ἐνεργειακὲς ἀκτινοβολίες. Ἡ κινέζικη γεωμαντεία, τὸ «Feing-Shouï», ἀναφέρεται στὴν ὑπαρξὴ δύο ρευμάτων ἡλεκτρομαγνητικοῦ χαρακτῆρος: Τὸ «Young» (γαλάζιος δράκος), ρεῦμα θετικῆς πολιτικότητος καὶ τὸ «Gin» (λευκὴ τίγρης), ρεῦμα ἀρνητικῆς πολιτικότητος. Πρὶν ἀπὸ κάθε χτίσιμο νέου σπιτιοῦ στὴν Κίνα γινόταν ὑποχρεωτικῶς ραβδοσκοπικὴ ἔρευνα.

Τὴν τέχνη τῆς ραβδοσκοπίας χρησιμοποιοῦσαν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι πολιτισμοί. Οἱ Ἕλληνες, οἱ Ἰνκας, οἱ Τολτέκοι, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Βίκινγκς, οἱ Κέλτες, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Ἰνδοὶ κ.ἄ. Οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι τῆς «Χρυσῆς ἐποχῆς» εἶχαν βρεῖ τρόπο ἐξουδετερώσεως αὐτῶν τῶν ἀκτινοβολιῶν, μὲ τὴν τοποθέτηση Ντολμὲν καὶ μονολίθων σὲ ἀκριβεῖς μονόστυλους ἢ τριγωνικοὺς σχηματισμοὺς ἀκριβῶς ἐπάνω στοὺς ἐπιβλαβεῖς κόμβους. Στὴν Δανία ὑπῆρχαν περισσότεροι ἀπὸ 40.000, ἐνῶ ἡ Σκανδινανικὴ χερσόνησος ἦταν κατάσπαρτη ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς αὐτοὺς ἐξουδετερωτές. Ντολμὲν ὅμως ἔχουν βρεθῇ σὲ πολλὰς εὐρωπαϊκὰς χώρες, στὴν Ἰνδία, στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν ὑπόλοιπο πλανήτη, ξεπερνώντας τὶς 800.000 κατασκευές. (Ἀναλυτικώτερα βλέπε Ἰωάννης Λάζαρης. «Ἡ Τεχνολογία τῶν Θεῶν», ἔκδ. «Δαυλὸς» 2003, σελ. 169-185).

Μέχρι σήμερα σφύζονται περίεργα τοπωνύμια, παραδόσεις γιὰ «καταραμένους τόπους» μὲ ἀρνητικὲς δονήσεις, ὅπως «Διαβολόρρεμα» (εἶναι ἡ λεωφόρος Κατεχάκη, ποὺ ἦταν ποτάμι), «Κακιὰ Σκάλα», «Κακοςάλεσι», «Διαβολόπετρα» κ.ἄ. Ἡ ἀγνοία γιὰ τὶς ἐπιβλαβεῖς γεωακτίνες μετατράπηκε σὲ δεισιδαιμονία!

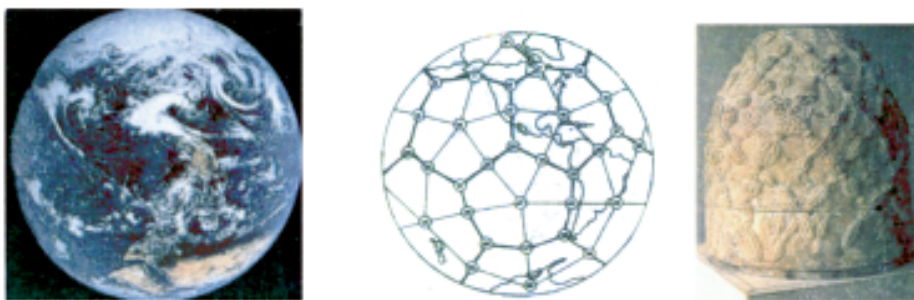
‘Ο Πλάτων καὶ ἡ βιογεωλογία

Οἱ Ἕλληνες δημιουργοὶ τοῦ μεγίστου προκατακλυσμαίου πολιτισμοῦ τῆς Χρυσῆς Ἑποχῆς ἦταν καὶ οἱ διδάσκαλοι ὅλων τῶν λαῶν ἐπὶ τῶν γνώσεων τῆς γεωπαθητικῆς ἀκτινοβολίας. Οἱ μυστικὲς γνώσεις πού κατεῖχαν οἱ Ὀρφικοί, οἱ Πυθαγόρειοι καὶ οἱ Πλατωνικοὶ φιλόσοφοι ἦταν κληροδοτημένες ἀπ’ τὴν Ὀμηρικὴ ἐποχὴ. Ἀπ’ τὸν πλατωνικὸ διάλογο «Φαίδων» (ἢ «Περὶ ψυχῆς») ἄς ἀφήσουμε τὸν Σωκράτη νὰ μᾶς μεταφέρει στὸν κόσμον τῶν ἀκτινοβολιῶν καὶ τῶν ρευμάτων τῆς γῆς, μέσα στὰ ἔγκατά της:

«Ὁλόκληρη ἡ γῆ καὶ ὅ,τι τὴν περιβάλλει ἔτσι εἶναι ἀπὸ τὴν φύση της φτιαγμένη. Ὅσο γιὰ τὶς περιοχὲς στὸ ἐσωτερικόν της, αὐτὲς εἶναι συνέχεια τῶν κοιλωμάτων της, καὶ ὑπάρχουν πολλὲς περιμετρικὰ σ’ ὅλη τὴν γῆ· ἄλλες εἶναι θαυύτερες καὶ πιὸ ἀνοιχτὲς ἀπ’ αὐτὴν πού κατοικοῦμε ἐμεῖς· ἄλλες πάλι εἶναι πιὸ θαθειές, ἀλλὰ τὸ χάσμα τους εἶναι μικρότερο ἀπ’ τὸ χάσμα τοῦ δικοῦ μας τόπου· ὑπάρχουν ὥστόσο μερικὲς πού εἶναι μικρότερες στὸ βάθος καὶ πιὸ πλατειὲς ἀπ’ τὸν δικό μας τόπο. Ὅλες αὐτὲς οἱ περιοχὲς κάτω ἀπὸ τὴν γῆ συγκοινωνοῦν μεταξὺ τους σὲ πολλὰ σημεῖα, μὲ τρύπες ἄλλοτε στενότερες καὶ ἄλλοτε φαρδύτερες πού θγάζουν κάποιον. Στὰ σημεῖα ὅπου νερὸ ρέει ἄφθονο ἀπ’ τὴν μιά στὴν ἄλλη, ὅπως σὲ κρατῆρες, ὑπάρχουν ἀστεῖρεντα ρεύματα ποταμῶν τεραστίου μεγέθους κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, μὲ θερμὰ ἀλλὰ καὶ ψυχρὰ ὕδατα· ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἄφθονη φωτιά, μεγάλοι πύρινοι ποταμοὶ καὶ ἄλλοι ἀπὸ ὕδαρῃ λάσπη, ἄλλοτε πιὸ διανυγῇ, ἄλλοτε πιὸ λασπονδερεῇ, ὅπως στὴν Σικελία οἱ ποταμοὶ λάσπης πού κυλοῦν πρὶν ἀπὸ τὴν λάδα καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν λάδα. Αὐτοὶ οἱ ποταμοὶ πλημμυρίζουν κάθε φορὰ τοὺς τόπους ἀνάλογα μὲ τὴν φορὰ πού τυχαίνει νὰ ἔχῃ τὸ ρεῦμα. Ὅλες αὐτὲς οἱ κινήσεις πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω γίνονται λὲς καὶ ὑπάρχει μέσα στὴν γῆ μία αἰώρηση, πού ὀφείλεται στὰ ἐξῆς:

»Ἀνάμεσα στὰ χάσματα τῆς γῆς –συνεχίζει ὁ Σωκράτης– ὑπάρχει κυρίως ἓνα, πού εἶναι ὄντως τεράστιο, διαμπερὲς καὶ διασχίζει ὁλόκληρη τὴν γῆ ὅπως τὸ περιέγραψε ὁ Ὅμηρος. **“Πολὺ μακρὸνὰ σὲ θαθύτατο σημεῖο ὑπάρχει τὸ πολὺ θαθὺ δάραθρον”**. Ὁ ἴδιος σὲ ἄλλα σημεῖα καὶ ἄλλοι ποιητὲς τὸ ἀπεκάλεσαν Τάρταρον. (“Τάρταρος” γιὰ τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ἀρχαίους ποιητὲς ἦταν ὁ πυρῆνας τῆς γῆς).

»Σ’ αὐτὸ λοιπὸν τὸ χάσμα συρρέουν ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ ἀπ’ αὐτὸ πάλι ἐκρέουν, παίρνοντας ὁ καθένας τους τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐδάφους πού διασχίζει. Ἡ αἰτία πού ὅλα αὐτὰ τὰ ρεύματα πηγάζουν καὶ ἐκβάλλουν ἐδῶ, εἶναι ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸ ὑγρὸ δὲν συναντᾷ πυθμένα οὔτε δάση. Αἰωρεῖται καὶ κυματίζει, ὁπότε ἄλλοτε ἀνεδαίνει καὶ ἄλλοτε κατεδαίνει, τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἀέρας καὶ ἡ πνοὴ γύρω ἀπ’ αὐτό, διότι τὸ ἀκολουθοῦν ὅταν ξεχυθῇ πρὸς τὴν μίαν πλευρά, ἀλλὰ καὶ ὅταν ξεχυθῇ πρὸς τὴν ἄλλη, ὅπως ὅταν ἀναπνεύουμε· στὴν εἰσπνοὴ καὶ τὴν ἐκπνοὴ δημιουργεῖται πάντα ἓνα ρεῦμα πνοῆς. Ἡ πνοὴ ἀκολουθεῖ τὴν αἰώρηση τοῦ ὑγροῦ δημιουργώντας ἀνέμους σφοδρὸν καὶ ἀκαταμάχητους, τόσο ὅταν μπαίνει, ὅσο καὶ ὅταν βγαίνει. Ὅταν ὁμως τὸ νερὸ τραθηχθῇ στοὺς τόπους πού καλοῦνται κατώτεροι, τότε χύνεται μέσα ἀπὸ τὴν γῆ στὶς κοίτες του καὶ τὶς γεμίζει, ὅπως γίνεταί μὲ τ’ ἀρδευτικὰ κανάλια. Ὅταν πάλι ἀποτραθηχθῇ καὶ ξεχυθῇ πρὸς τὰ ἐδῶ, γεμίζουν ξανὰ τὰ ἐδῶ μέρη. Μετὰ ρέει μέσα στὶς κοίτες, μέσα ἀπὸ τὴν γῆ

Εικόνα 7. Ἀριστερά: Ἡ γῆ ὅπως τὴν «εἶδε» ὁ Σωκράτης στὸν Φαίδωνα, χωρισμένη σὲ 12 μέρη καὶ μὲ τὰ ὁμορφα χρώματα πὺν περιγράφει. Μέσον: Τὸ ἐνεργειακὸ πλέγμα τῆς γῆς. Δεξιά: Ὁ Ὄμφαλὸς τῆς Γῆς (Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Δελφῶν). Ἡ ὁμοιότητά του μὲ τὸ ἐνεργειακὸ πλέγμα εἶναι καταπληκτική.

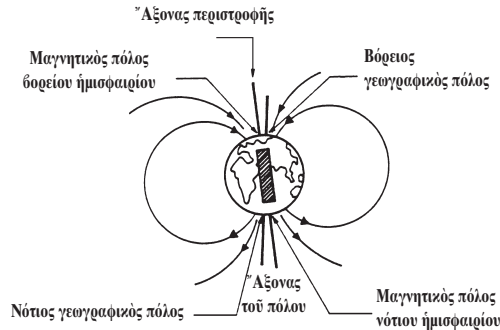
καὶ φθάνοντας κάθε φορὰ στοὺς τόπους πὺν τὸ ὁδηγεῖ ἡ πορεία του, δημιουργεῖ θάλασσεσ, λίμνεσ, ποταμοὺσ καὶ πηγέσ. Ἀπὸ ἐδῶ πάλι θυθίζεται μέσα στὴν γῆ, διατρέχοντας ἄλλοτε μεγαλύτερεσ καὶ περισσότερεσ ἐκτάσεισ, ἄλλοτε μικρότερεσ καὶ λιγώτερεσ καὶ χύνεται ξανά στὸν Τάρταρο, σὲ χαμηλότερα μέρη, πάντοτε ὁμωσ καταλήγει στὸ σημεῖο πὺν ξεκίνησε, ἀπέναντι ἡ στὴν ἴδια πλευρά. Ὑπάρχουν ὁμωσ μερικὰ ρεύματα πὺν διαγράφουν ὁλόκληρο κύκλο, ἀφοῦ τυλιχθοῦν σπειροειδῶσ μία ἡ περισσότερεσ φορέσ γύρω ἀπ' τὴν γῆ ὅπως τὰ φίδια, κατεβαίνοντας ὅσο τὸ δυνατόν χαμηλότερα, μέχρι νὰ ξαναβροῦν τὸ σημεῖο ἐκβολῆσ τους. Εἴτε πρὸς τὴν μία εἴτε πρὸς τὴν ἄλλη κατεύθυνση δὲν μποροῦν νὰ κατεβοῦν παρὰ μόνο μέχρι τὸ κέντρο, διότι τὰ δύο μέρη ἐκατέρωθεν τοῦ κέντρου εἶναι ἀνηφορικά καὶ γιὰ τὰ δύο ρεύματα. Ὑπάρχουν λοιπὸν σίγουρα πολλὰ, μεγάλα καὶ κάθε λογῆσ ρεύματα.

» Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πολλὰ τυχαίνει νὰ ὑπάρχουν τέσσερα ρεύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλύτερο, αὐτὸ πὺν ρέει στὸν ἔξω κύκλο, εἶναι ὁ ἀποκαλούμενοσ Ὁκεανόσ· ἀκριβῶσ ἀπέναντι ἀπ' αὐτὸν κυλᾷ κατὰ τὴν ἀντίθετη φορὰ ὁ Ἀχέρων, πὺν περνᾷ ἀπὸ διάφορουσ ἔρημουσ τόπουσ, κυρίωσ ὁμωσ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆσ, καὶ καταλήγει στὴν λίμνη Ἀχερουσιάδα· ἐκεῖ φθάνουν οἱ ψυχέσ τῶν περισσότερων νεκρῶν καί, ἀφοῦ μένουν κάποιεσ χρονικέσ περιόδουσ πὺν τοὺσ ἔχει ὀρίσει ἡ Εἰμαρμένη, καὶ εἶναι γιὰ ἄλλεσ λιγώτερο καὶ γιὰ ἄλλεσ περισσότερο, στέλνονται πάλι ἀπ' ἐκεῖ πρὸς τίεσ ζωτικέσ γενέσειεσ. Ὁ ἑνασ τρίτοσ ποταμόσ πηγάζει ἀνάμεσά τους· ἔπειτα, ὅχι πολὺ μακρὰ ἀπ' τὴν πηγὴ του, χύνεται σὲ τόπο μέγα, πὺν φλέγεται μὲ δυνατὴ φωτιά, δημιουργώντας λίμνη ἀπὸ νερὸ καὶ λάσπη πὺν εἶναι μεγαλύτερη τῆσ θάλασσάσ μας. Φεύγοντασ ἀπὸ ἐκεῖ συνεχίζει κυκλικὰ τὴν πορεία του, θολόσ καὶ λασπυδερόσ, τυλίγεται σπειροειδῶσ γύρω ἀπὸ τὴν γῆ καὶ φθάνει ἀπὸ ἄλλη κατεύθυνση στίεσ ἄκρεσ τῆσ Ἀχερουσιάδοσ λίμνησ, χωρίσ ὥστούσο νὰ ἀναμειγνύεται μὲ τὰ νερά της· ἔπειτα, ἀφοῦ τυλιχθῇ πολλέσ φορέσ κάτω ἀπ' τὴν γῆ, χύνεται σὲ κάποιο σημεῖο πὺν βρίσκεται πὺν κάτω κι ἀπ' τὸν Τάρταρο. Αὐτόσ εἶναι ὁ ποταμόσ Πυριφλεγέθων· ἀπ' τὰ ρυάκια τῆσ λάδασ του ἐκσφενδονίζονται κομμάτια του σὲ ὅποιο μέρος τῆσ γῆσ βροῦν διέξοδο. Ἀπέναντι ἀπ'

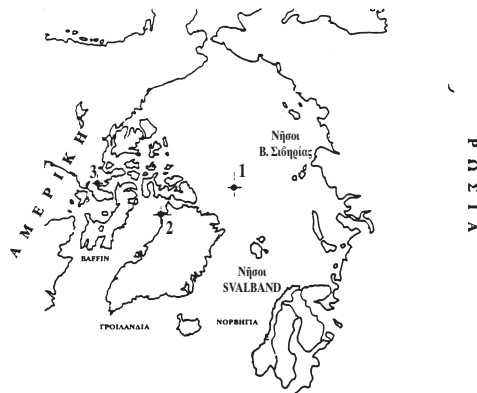
αὐτὸν τέταρτος ποταμὸς χύνεται
 πρῶτα σὲ τόπο φοβερὸ καὶ ἄγριο,
 καθὼς λέγεται, πὺν ἔχει παντοῦ
 χροῶμα κνᾶνόν, ὀνομάζεται δὲ Στύ-
 γιος καὶ ἡ λίμνη πὺν δημιουργεῖ
 μὲ τίς ἐκβολὲς τον Στύγα.

» Ἀφοῦ χυθῇ ἐκεῖ καὶ πᾶρη με-
 γάλες δυνάμεις –καταλήγει ὁ Σω-
 κράτης– εἰσδύει στὴν γῆ καὶ ἀκο-
 λουθώντας σπυροειδῇ πορεία ρέ-
 ει ἀντίθετα τοῦ Πυριφλεγέθο-
 ντος, φθάνοντας στὴν Ἀχερου-
 σιάδα λίμνη ἀπ’ τὴν ἀντίθετη με-
 ριά. Οὕτε κι αὐτοῦ τὸ νερὸ ἀνα-
 μειγνύεται μὲ ἄλλο κι ὁ ἴδιος,
 ἀφοῦ διαγράψῃ κύκλο, χύνεται
 στὸν Τάρταρο ἀπέναντι ἀπ’ τὸν
 Πυριφλεγέθοντα, καὶ τ’ ὀνομά-
 του εἶναι, κατὰ πῶς λένε οἱ ποιη-
 τές, *Κωκυτός*». (Πλάτων, «Φαί-
 δων» 111d - 113d). Λίγο πρὶν, στὸ
 110b τοῦ «Φαίδωνος», ἀναφέρει
 ὁ Σωκράτης: «Λέγουν λοιπόν, ὅτι
 ἐὰν παρατηρήσουμε τὴν γῆ ἀπὸ
 ψηλά, αὐτὴ θὰ εἶναι ποικίλη, θὰ
 ἔχῃ χρώματα καὶ θὰ ὁμοιάζῃ μὲ
 σφαῖρα κατασκευασμένη ἀπὸ δώ-
 δεκα τεμάχια δέσματος».

Μόλις τὸ 1960 τρεῖς Ρῶσοι ἐπι-
 στήμονες, οἱ Ν. Γκουτσάρωφ, Β.
 Μόροφ καὶ Β. Μοκάρωφ, ἀπέδει-
 ξαν ὅτι ἡ γῆ ἔχει ιδιότητες κρυ-
 στάλλου, στὸ δὲ γεωδαιτικὸ πε-
 δίο παρουσιάζονται ροὲς ἐνέρι-
 γειας, τῶν ὁποίων οἱ κύριες γραμ-
 μὲς σχηματίζουν στὴν ἐπιφάνειά
 τῆς δώδεκα πεντάγωνα, σὰν προ-
 μετωπίδα δὲ τῆς σχετικῆς δημοσιεύσεως στὸ περιοδικὸ τῆς Ρωσικῆς Ἀκαδημίας
 Ἐπιστημῶν ἔθεσαν τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα τοῦ Πλάτωνος. (Ἰωάν. Λάζαρης,
 «Ἡ Τεχνολογία τῶν Θεῶν», σελ. 189). Γνώσεις τῆς γεωδαιολογίας κατεῖχαν τὰ
 ἀρχαῖα ἱερατεῖα, γι’ αὐτὸ καὶ ἔδιναν συντεταγμένες γιὰ τὸ ποῦ θὰ χτίζουν οἱ
 ἄνθρωποι τὰ οἰκοδομήματά τους, ναοὺς, σπίτια, μεγάλα δημόσια κτήρια ἀλλὰ καὶ
 πόλεις ὁλόκληρες. Ὁ Κάδμος συμβουλευτήκε τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν γιὰ τὸ χτί-
 σιμο τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶπε: «στὸ σημεῖο πὺν θὰ διάλεγε ν’
 ἀναπαυθῇ ἡ ἱερὴ ἀγελάδα». (Ἀπολλόδωρος 3.4.1. καὶ Πανυσανίας 9.12.1, 9.19.4).

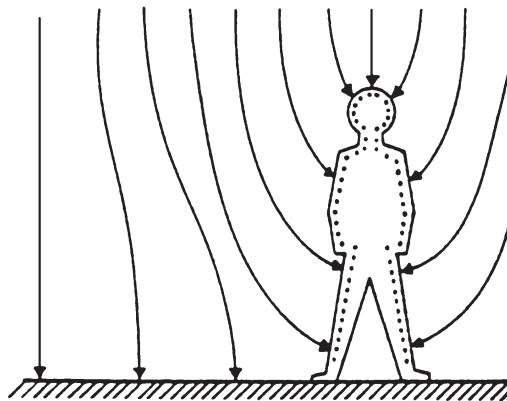
Εἰκόνα 8. «Υπάρχουν ὅμως μερικὰ ρεύματα πὺν διαγράφουν ὁλόκληρο κύκλο, ἀφοῦ τυλιχθοῦν σπειροειδῶς μία ἢ περισσό-
 τερες φορὲς γύρω ἀπὸ τὴν γῆ ὅπως τὰ φίδια, κατεβαίνοντας
 ὅσον τὸ δυνατόν χαμηλότερα, μέχρι νὰ ξαναδροῦν τὸ σημεῖο
 ἐκβολῆς τους» (Πλάτων, «Φαίδων»).

- 1) Βόρειος γεωγραφικὸς πόλος.
- 2) Βόρειος γεωμαγνητικὸς πόλος.
- 3) Βόρειος μαγνητικὸς πόλος.

Εἰκόνα 9. Ἡ ποιητικὴ περιγραφή τοῦ Πλάτωνος ἐκ στό-
 ματος Σωκράτους, γιὰ τὰ ἡλεκτρομαγνητικὰ ρεύματα πὺν
 σαρώνουν καὶ διαπερνοῦν τὴν γῆ, εἶναι ἀπολύτως ἐπιστη-
 μονικὴ καὶ ἀκριβής.

Εικόνα 10. Ὁ ἄνθρωπος, αὐτὴ ἡ περιδίνησης ἠλεκτρονίων, εἶναι ἓνας ὁργανισμὸς ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος στὸ φῶς, στὰ μαγνητικὰ πεδία, στὸν στατικὸ ἠλεκτρισμὸ καὶ στὶς κοσμικὲς ἀκτινοβολίες. Ὁ ἐγκέφαλός του ἀντιδρᾷ σ' ἓναν ὀκεανὸ ἀκτινοβολιῶν, ἢ μὲ τὶς ἀντιδράσεις του καθοδηγεῖ ὅλες του τὶς ζωτικὲς λειτουργίες. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἴδιος ἓνα πεδίο ἐνέργειας, πὺν μετατοπίζεται στὰ πλαίσια ἐνὸς ἐνεργειακοῦ συστήματος, πιο μεγάλου καὶ πιο ἀσταθοῦς.

Οἱ ἀγγελάδες καὶ μερικὰ ἄλλα ζῶα ἔχουν τὴν τάση νὰ κοιμούνται ἢ νὰ γεννοῦν τὰ μικρὰ τους πάνω σὲ κόμβους θετικῆς ἀκτινοβολίας, σημεῖα θετικὰ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Πρόκειται γιὰ κάποιο ρεῦμα θετικῆς ἀκτινοβολίας, πὺν θεραπεύει - ἐπανορθώνει δλάδες τοῦ ἀνθρώπινου ὁργανισμοῦ. Πάνω σὲ τέτοια σημεῖα χτίζονταν τὰ ἀρχαῖα θεραπευτήρια, Ἀσκληπιεῖα καὶ Ἀμφιαράεια, καθὼς καὶ τὰ θεάτρα. Ἐπίσης ὑπῆρχαν τὰ θεραπευτήρια -ἄντρα- σπήλαια ὅπως τὸ Τροφώνειον ἄντρον. Ἐνα δράδν ὕπνου ἔφθανε νὰ θεραπεύσῃ ἀσθένειες.

Ραβδοσκοπία - Γεωβιολογία - Μεσαίωνας καὶ Διώξεις

Ἡ ραβδοσκοπία καὶ οἱ γνώσεις τῆς γεωβιολογίας θεωρήθηκαν μαύρη μαγεία ἀπ' τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Οἱ οἰκουμενικὲς σύνοδοι ἀφώρρισαν τὴν τέχνη αὐτή, τοὺς δὲ θεράποντες καταδίκασαν μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Στὸ πλευρὸ τῆς νέας θρησκείας παρατάχθησαν καὶ οἱ χριστιανοὶ γιατροί. Μία ἀπ' τὶς κατηγορίες γιὰ τὸ περιβόητο κυνήγι τῶν μάγων καὶ τῶν μαγισσῶν τοῦ μεσαίωonos ἦταν καὶ ἡ ραβδοσκοπία.

Δύο ἑκατομμύρια «μάγισσες» καὶ «μάγοι» κἀχαν ζωντανοὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 15ου καὶ 16ου αἰῶνος μόνο στὴν Εὐρώπη. Παρόμοια ἀντιμετώπιση γνώρισαν οἱ Ἰνδιάνοι τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπείρου καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί. Ἀντιστοίχως ὁ Μουσουλμανικὸς ἄξωνας κατέσφαξε τοὺς ραβδοσκόπους ὅλων τῶν ἀνατολικῶν λαῶν ἀπὸ τὸν 13ο αἰῶνα καὶ ἐντεῦθεν. Τὴν τέχνη τῆς ραβδοσκοπίας κατεῖχε καὶ ὁ οὐμανιστὴς φιλόσοφος Τζιορντάνο Μπροῦνο, πὺν κἀκε ζωντανὸς ἀπ' τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση τὸ 1600 μ.Χ. Μόλις στὶς 26 Μαρτίου τοῦ 1942 ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐξέδωσε ἀπόφαση «ἀφέσεως ἁμαρτιῶν» γιὰ τὴν τέχνη τῆς ραβδοσκοπίας. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ νὰ στηλιτεύῃ τὴν τέχνη αὐτὴ ὡς «πράξη εἰδωλολατρίας».

Ἄν καὶ ὁ Hartmann ὑπῆρξε ὁ πρῶτος πὺν ἐπισήμως ἀναβίωσε τὴν ἐπιστήμη τῆς γεωβιολογίας, ἓνας Ἕλληνας, ὁ Ἀνδρέας Κοφινᾶς, ἀνεδείχθη ὁ κορυφαῖος γεωπαθολόγος τοῦ αἰῶνος πὺν πέρασε. Ἐδρασε καὶ πέθανε στὴν Γερμανία ἀπ' τὸ 1949 ἔως τὸ 1999. Ὁ Κοφινᾶς διέγινωε γύρω στὶς ἑκατὸ ἀσθένειες καὶ συμ-

πτώματα, που προκαλούνται απ' τις γεωπαθητικές ακτινοβολίες (καρκίνος, σκλήρυνση κατά πλάκας, αλλεργίες, ανικανότητα, αποβολές, έντερικά, καρδιακά, εξασθένιση του ανοσοποιητικού συστήματος κ.ά.). Αφιέρωσε όλη του την ζωή στην αναδίωξη των γνώσεων του παρελθόντος.

Στην Ἀγγλία, την Γερμανία και τις Η.Π.Α. θεωρείται ό κορυφαίος του είδους. Στην χώρα μας είναι παντελώς άγνωστος και, όπως και τόσοι κορυφαίοι Ἑλληνες του έξωτερικού, ούδέποτε αναφέρθηκε. Ἡ διβλιογραφία του παραμένει άμετάφραστη.

Σύγχρονες πόλεις και Γεωβιολογία

Οί σύγχρονες μεγαλουπόλεις είναι παντελώς ακατάλληλες και φυσικά επικίνδυνες για τó μέλλον της ανθρωπότητας. Έχουν σχεδιασθή και κτισθή χωρίς καμμία μέτρηση για την εύρεση των γεωπαθητικών ακτινοβολιών. Έκτός απ' τις έκκλησις, που κτίσθηκαν στά έρείπια των αρχαίων ναών χρησιμοποιώντας τά έναπομείναντα υλικά των και βρίσκονται εκτός επικίνδυνων σημείων, τά υπόλοιπα κτήρια –δημόσια, πολυκατοικίες, μονοκατοικίες κ.ά.– είναι επικίνδυνα για την δημόσια υγεία. Τά υλικά που χρησιμοποιήθηκαν –τσιμέντο, σίδηρος– για τς κολώνες και τά δάπεδα, είναι συλλέκτες της άρνητικής ακτινοβολίας. Στά ψηλά κτήρια ή κατάσταση χειροτερεύει. Ἡ διάσπαση και ή διάχυση των ακτινοβολιών λόγω των διακλαδώσεων που ύφίσταται ή γεωπαθογόνος ενέργεια κατά την άνοδό της, καθιστᾷ όλους τούς χώρους του διαμερίσματος μολυσμένους και χωρίς ούδέτερες ζώνες. Όσο για τά νέα υπερσύγχρονα μεταλλικά κτίρια που είδαμε νά εμφανίζονται στίς σύγχρονες μεγαλουπόλεις αλλά και στην Ἀθήνα, θά τά χαρακτηρίσω μεταλλικά φέρετρα! Επίσης μεταλλικά κρεβάτια ή στρώματα νερού, μεταλλικές καρέκλες, καναπέδες κ.ά. είναι συλλέκτες της γεωπαθογόνου ακτινοβολίας.

Άς φαντασθοῦμε τίς δόσεις ακτινοβολίας που δέχονται άνθρωποι στόν 18ο ή 40ο όροφο των λεγομένων ουρανοξυστών. Ἡ γρήγορη κατάρρευση του άνοσοποιητικού καθώς και του νευρικού τους συστήματος επιφέρει τόν θάνατο ή την ψυχονοητική διατάραξη. Έρευνες που έγιναν στην Γερμανία και στίς Η.Π.Α. απέδειξαν στατιστικῶς ότι όσοι έμεναν σέ ψηλά εύρισκόμενους όρόφους, άρρώσταιναν κατά 57% έως και 70%, σέ άρκετές περιπτώσεις, περισσότερο απ' τούς ένοίκους των εύρισκομένων χαμηλότερα όρόφων.

Πανίδα, χλωρίδα και γεωακτίνες

Τά παρακάτω δένδρα και φυτά δέν αναπτύσσονται σωστά κάτω από την έπιρροή των ακτινοβολιών.

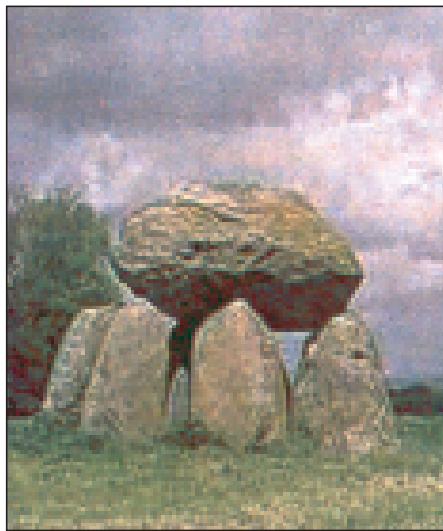
- Δένδρα: Μηλιά, άλγαδιά, όξειά, πεῦκο, φλαμουριά, φιλύρα, πασχαλιά, καρυδιά, φουντουκιά και μουριά.
- Φυτά: Τριανταφυλλίες, ήλιοτρόπια, κρίνοι, μπεγκόνιες, άζαλέες, κάκτοι, άγριομυρτιές, άγγουριές, σεληνιές, κρεμμυδιές, καροτιές, καλαμποκιές.
- Όρισμένα ζῶα δέν θά καθήσουν ποτέ μέ την θέλησή τους πάνω στην ακτινοβολία, όπως: σκύλοι, άλογα, άγελάδες, πρόβατα, γουρούνια και ποντικοί.

• Οί κόττες καὶ τὰ πουλιὰ δὲν φωλιάζουν ποτὲ πάνω ἀπὸ γεωακτίνες.

• Ἐπίσης ὅταν ἓνα ἐνυδρεῖο βρεθῇ πάνω στὶς ἀκτίνες, τὰ ψάρια εἶναι πιθανὸν νὰ «τρελλαθοῦν», νὰ φᾶνε τ' αὐγά τους ἢ νὰ ἀλληλοφαγωθοῦν!

• Ἐὰν ὁ σκύλος μας ἀρέσκεται νὰ κοιμᾶται στὸ κρεββάτι μας, τότε πιθανώτατα νὰ κοιμώμαστε σὲ ἀσφαλὲς μέρος.

• Ἐλκόμενα ἀπὸ γεωακτίνες. Δένδρα: Βελανιδιά, φοῖνικας, ἔλατο, δαμασκηλιά, κερασιά καὶ κουφοξυλιά. Φυτὰ: Σπαράγγια, μανιτάρια, ἀράλια, γκὺ καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ βότανα. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε τὶς ἱερὲς βελανιδιὲς τοῦ Διὸς, καθὼς καὶ τὶς προτροπὲς τοῦ Πυθαγόρα νὰ μὴν καθώμαστε κάτω ἀπὸ φοῖνικες. Τὰ δένδρα αὐτὰ ἔλκουν καὶ τοὺς κεραυνούς, οἱ ὁποῖοι πάντοτε πέφτουν σὲ σημεῖα ποὺ ὑπάρχουν γεωενεργειακοὶ κόμβοι. Σὲ περίπτωση καταιγίδος πρέπει νὰ εἴμαστε μακριὰ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κόμβους καὶ τὰ συγκεκριμένα δένδρα. Οἱ βελανιδιὲς ἀναπτύσσονται καλύτερα πάνω ἀπὸ διασταυρώσεις ἀκτίνων καὶ ρευμάτων, φθάνοντας σὲ γιγαντιαία μεγέθη. Ζῶα: Γάτες, μυρμηγκία, μέλισσες, σφήκες, σκαθάρια καὶ γενικῶς τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐντόμων, βακτῆρια, παράσιτα καὶ ἰοί.

Εἰκόνα 11. Τὸ Ντολμὲν τοῦ Λέχμιστεκ.

• Στὶς γάτες, «ἐχθροὺς τοῦ ἑαυτοῦ τους», ἀρέσει νὰ κοιμοῦνται πάνω στὶς ἐπιβλαβεῖς γεωακτίνες. Πολλὲς γάτες πεθαίνουν ἀπὸ λευχαιμία καὶ ἄλλες ἐκφυλιστικὲς ἀσθένειες. Ἐὰν ἡ γάτα μας προτιμᾷ νὰ κοιμᾶται στὸ κρεββάτι μας, πιθανώτατα αὐτὸ εἶναι πάνω σὲ γεωακτίνες. Μέλισσες ἀπὸ κυψέλη ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ ἀκτινοβολία παράγουν πολλαπλάσιες ποσότητες μελιού ἀπὸ ἄλλες. Τὰ μυρμηγκία φτείαχνουν τὶς φωλιές τους μόνο πάνω σὲ τέτοιους κόμβους. Ἐχει παρατηρηθῇ ὅτι, λόγῳ τοῦ συγκεκριμένου χώρου ποὺ σταυλίζονται, ἀρκετὰ κατοικίδια κάτω ἀπ' τὴν ἐπίδραση τῶν γεωακτίνων ἀρρωσταίνουν, δὲν ἀναπτύσσονται καλὰ καὶ πεθαίνουν. Σὲ παλαιότερες ἐποχὲς θεωροῦνταν μαγεμένα καὶ οἱ ἰδιοκτῆτες ἔψαχναν γιὰ ἐνόχους μαγείας! Ἡ κατάσταση τῶν δωματίων τοῦ σπιτιοῦ μπορεῖ νὰ μᾶς καταδείξῃ τὴν παρουσία γεωακτίνων. Τοῖχοι καὶ δάπεδα μὲ ρωγμὲς, ὑγρασία ἢ γκρεμίσματα ἀποτελοῦν ἰσχυρὲς ἐνδείξεις. Συνήθως οἱ ρωγμὲς στὴν ὀροφὴ δημιουργοῦνται πάνω ἀπ' τὶς πηγὲς τῶν βλαβερῶν ἀκτίνων.

Ἐπιδράσεις καὶ θλάβες στὴν ὑγεία μας

Ἡ ἔρευνα ποὺ διεξήχθη τὰ τελευταῖα 60 ἔτη, εἶναι ἐπαρκὴς γιὰ νὰ ἀναδείξῃ τὰ ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα τῶν γεωακτίνων στὴν ὑγεία μας. Καὶ ἐνῶ καθ' ἑκαστὸν χρόνο ξεοδεύονται τρισεκατομμύρια δολλαρίων σ' ὅλον τὸν πλανήτη γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἐκφυλιστικῶν ἀσθενειῶν –ἀνακαλύπτονται νέα

χημικά φάρμακα, νέα προγράμματα και τεχνολογικές εφαρμογές, ή αποκρυπτογράφηση τοῦ D.N.A. κ.ἄ., τὰ περιστατικά τῶν ἀσθενειῶν αὐξάνονται συνεχῶς. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὁ Γερμανὸς ἐπιστῆμων Gustav Freiherr von Pohl, ἓνας ἀπ' τοὺς πλέον ταλαντούχους ραβδοσκοποῦς, διενήργησε ἔρευνα στὴν πόλη Vilsbiburg τῆς Βαυαρίας, βρῖσκοντας ὅλα τὰ κομβικὰ σημεῖα τῶν ἐπικίνδυνων γεωακτίνων τῆς πόλεως μὲ τὴν τέχνη τῆς ραβδοσκοπίας. Στὴν συνέχεια συνέκρινε τὸν χάρτη του μὲ 54 θανατηφόρα περιστατικά καρκίνου, ποὺ ὑπῆρχαν στὰ ἀρχεῖα τῆς πόλεως. Πρὸς κατάπληξη ὅλων ὅλα τὰ περιστατικά ἦταν θάνατοι ποὺ ὠφείλονταν σὲ λάθος θέση τοῦ κρεβάτιοῦ τῶν θανόντων. Ἦταν ὅλα τοποθετημένα πάνω σὲ κομβικὰ σημεῖα γεωακτίνων! Στὴν συνέχεια διερεῦνησε τὴν πόλη Grafenau μὲ τὰ ἴδια ἀκριδῶς ἀποτελέσματα. Πολλοὶ γιατροὶ ἀποπειράθηκαν νὰ ἀνατρέψουν τὶς θεωρίες τοῦ von Pohl χωρὶς ἐπιτυχία. Ὁ δρ Rambeau, πρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ Marburg, ὕστερα ἀπὸ προσωπικὴ ἔρευνα κατέληξε στὰ ἴδια συμπεράσματα. Παρόμοια πειράματα ἐπαληθεύθησαν ἀπ' τοὺς γιατροὺς Hagar, P. Ingwersen, H. Nieper, M. Curry, U. Hormand καθὼς καὶ ἄλλους γιατροὺς διαφόρων χωρῶν.

Ὁ τιμηθεὶς μὲ βραβεῖο Νόμπελ Ἀμερικανὸς Melvin Galwin σὲ πειράματα μὲ ποινίκια χάμστερς, ποὺ τὰ τοποθέτησε πάνω σὲ πηγὲς ἀκτινοβολιῶν, διαπίστωσε ὅτι ἀνέπτυξαν καρκίνο. Ὑπάρχουν ἄπειρες περιπτώσεις «στοιχειωμένων» σπιτιῶν, δωματίων, ἀκόμη καὶ «καταραμένων» γυναικῶν, ποὺ πεθαίνουν τοὺς συζύγους τους.

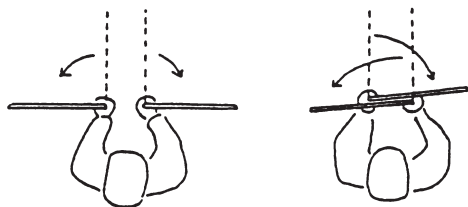
Ἀπλῶς ὅλοι αὐτοὶ κοιμοῦνταν πάνω σὲ πηγὲς γεωακτινοβολιῶν. Μέχρι σήμερα στὴν ἐπαρχία πιστεύουν ὅτι ὁ καρκίνος εἶναι κληρονομικὸς: ὁ γιὸς ἀναλαμβάνει τὸ ἀγρόκτημα τοῦ πατέρα του καὶ πεθαίνει ἀκριδῶς ὅπως ὁ πατέρας. Κανεὶς δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του ὅτι κοιμόνταν στὴν ἴδια θέση. Οὐσιαστικῶς κληρονόμησε τὴν θέση τοῦ ὕπνου καὶ ὄχι τὴν ἀσθένεια.

Ἀντιμετώπιση - ἐξουδετερωτές

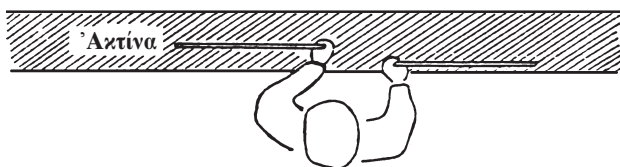
Τιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε κάποια ἀπειλή, χρειάζεται πρῶτα νὰ τὴν διαγνώσουμε. Πρέπει νὰ βρεθῇ ἡ καλὺτερη δυνατὴ θέση ὕπνου, ἡ θέση τῆς ἀγαπημένης μας πολυθρόνας - καναπέ καὶ ἡ θέση ἐργασίας (ἐὰν εἶναι καθιστική). Ἐνας ἱκανὸς ραβδοσκόπος θὰ μᾶς ὑποδείξῃ τὰ οὐδέτερα σημεῖα. Ἀκρῶς ἐπικίνδυνα εἶναι νὰ κοιμώμαστε σὲ μεταλλικὰ κρεβάτια, σὲ στρώματα μὲ νερὸ καὶ σὲ ὅσα στρώματα ἔχουν μεταλλικὴ βάση καὶ ἐλάσματα.

Πρέπει ἐπίσης τὸ κρεβάτι νὰ μὴν ἐφάπτεται μὲ τοὺς τοίχους, νὰ εἶναι μακριὰ ἀπὸ πρίζες, σώματα καλοριφέρ καὶ φυσικὰ νὰ δγάζουμε ἀπ' τὶς πρίζες τὶς ἡλεκτρικὲς συσκευὲς (ψυγεῖα, φούρνους μικροκυμάτων, ραδιόφωνα, ἡχεῖα, ἡλεκτρικὰ ξυπνητήρια καὶ μπαταρίας, τηλεχειριστήρια, τηλέφωνα κ.ἄ.).

Ὅσο γιὰ τὰ μεταλλικὰ κρεβάτια τῶν νοσοκομείων, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἐκεῖ θὰ θεραπευθοῦν οἱ ἀσθενεῖς, καθὼς καὶ διάφορες ἡλεκτρονικὲς συσκευὲς ποὺ βρῖσκονται ἀκριδῶς δίπλα τους, δείχνουν τὴν ἄγνοια τῆς Ἰατρικῆς τοῦ σήμερα στὸ φλέγον αὐτὸ θέμα. Τὸ “Radi Tech” εἶναι μία συσκευὴ ἐξουδετερώσεως τῶν γεοπαθογόνων ἀκτινοβολιῶν, ποὺ ἀπλῶς μπαίνει σὲ μία πρίζα τοῦ ὑπάρχοντος ἡλε-

Σύγκλιση των ράβδων = γραμμές ακτινοβολίας

Εικόνα 12. Ραβδοσκοπία με ράβδους συρματινούς. Ἡ σύγκλιση τῶν ράβδων ἀκολουθεῖ τὴν ἀκτὶνα σὲ εὐθεῖα γραμμῇ. Ἐπικίνδυνη περιοχὴ. Ἡ ραβδοσκοπία ἐφαρμόζεται σήμερον μὲ θαυμασία ἀποτελέσματα.

κτρικοῦ κυκλώματος τῶν κτηρίων. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ εἶναι ἓνας ταλαντωτῆς πολλαπλῶν κυμάτων –δὲν χρησιμοποιεῖ ἤλεκτρισμό– καὶ μετατρέπει τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα σ' ἓναν ὁμαλὸ φορέα. Ἡ ἀποτελεσματικότητά τῆς συσκευῆς φθάνει τὸ 95%.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ζοῦμε σὲ μία ἐποχὴ, ποὺ ἡ ἀλόγιστη καὶ ἀσύδοτη ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας τρέχει μαζὶ μὲ τὶς μεσαιωνικὲς δεισιδαιμονίες σὲ δρόμους χωρὶς γυρισμό. Τὸ «κατὰ φύσιν ζῆν» ὅλων τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν, καὶ κυρίως τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἔπαψε νὰ ὑπάρχει. Ἀγνοία καὶ παρὰ φύσιν πορεία εἶναι ἡ ζωὴ σήμερον. Ἡ κληροδοτημένη ἐπιστήμη τῆς γεωβιολογίας, θαμμένη στὰ ἀποκαΐδια τοῦ χιλιόχρονου Μεσαίωonos, ἀναδίδωse δειλὰ - δειλὰ μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Διαφωτισμοῦ. Ἡ διάδοση τῶν τόσο πολῦτιμων γνώσεών της εἶναι ἀπαραίτητη. Ἀπλῶς ἂς ἀναρωτηθοῦμε ὅλοι: Τελικὰ κοιμόμαστε σὲ ἀσφαλὲς μέρος;

Βασίλειος Μαυρομμάτης

Βιβλιογραφία:

- Κώστας Σ. Τσίπης, «Τὸ οἰκολογικὸ σπίτι», ἐκδ. «Ν. Σύνορα» Α. Λιδάνη.
- Πλάτων, «Φαῖδων ἢ περὶ ψυχῆς», ἐκδ. «Οἱ Ἕλληνες» - Κάκτος.
- Rolf Gordon, «Κοιμᾶστε σὲ ἀσφαλὲς μέρος;», ἐκδ. Κοροτζί.
- Ἰωάννης Λάζαρης, «Ἡ Τεχνολογία τῶν Θεῶν», ἐκδ. «Δαυλός», 2003.
- Παναγιώτης Τζῶνος, «Ἡλιασμός», ἐκδ. Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
- Kathle Bachler, «Earth Radiation».
- Ἰπποκράτης, «Περὶ Διαίτης» Α' - Δ', ἐκδ. Κάκτος.

ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Θ'. Τὸ «Ἑλληνικὸν Σχολεῖον» Σερρών. – Ὁ Θ. Καΐρης

Αρχίζοντας τὴν ἐξιτόρηση τῶν διωγμῶν ποὺ ἐξαπέλυσε τὸ ρωμαϊκὸ πα-
ρακράτος ἐναντίον τῶν φιλελευθέρων διανοουμένων καὶ τῶν διαφωτιστῶν
κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, θὰ σταθοῦμε πρῶτα σὲ μία σημαντικώτατη ἐπιστολὴ
τοῦ 1835. Συντάκτης καὶ ἀποστολέας τῆς φέρεται ὁ **Ε.Φ. (Ε. Φοτιάδης)**, ὁ
ὁποῖος διαβιοῦσε στὸ Μόναχο, καὶ παραλήπτης τῆς ὁ **Κ.Θ.**, κάτοικος Σερρών. Θέ-
μα τῆς ἔχει τὸ «*Περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου Σερρών*». Ἐν καὶ τὸ κείμενο εἶναι
συμβουλευτικὸ καὶ προτρεπτικὸ γύρω ἀπὸ τὴν παιδευτικὴ κατεύθυνση ποὺ ὀφεί-
λει νὰ ἔχη τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς μακεδονικῆς πόλης, περιλαμβάνει σημαντικές
μαρτυρίες γιὰ τὶς μεθόδους ποὺ ἐπιστράτευσε ὁ ἐκεῖ μητροπολίτης, γιὰ νὰ πετύχῃ
τὸ κλείσιμο τοῦ σχολείου.

Τὸ ὅλο κείμενο διαπνέεται ἀπὸ τὰ ιδεώδη τοῦ Ἑλληνικοῦ Διαφωτισμοῦ, ἐνῶ
ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία (ὡς μέθοδος καὶ διδακτικὸ περιεχόμενο) ὑμνεῖται ὡς κάλ-
ιστος τρόπος διαπαιδαγώγησης τῶν νέων τῆς πόλης καὶ ἡ διάδοσή της θεω-
ρεῖται ὑψιστὴ ὑπηρεσία στὴν πατρίδα. Ἡ προσήλωση στὰ ἰδανικά τῆς ἀρχαίας
Ἑλλάδας καὶ ἡ διακαὴς ἐπιθυμία τῆς ἀνασύστασης τῶν ἑλληνικῶν τρόπων εἶναι
ἐπίσης διάχυτα στὴν ἐπιστολὴ. Καὶ αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Ε.Φ.
στὸν Κ.Θ., ποὺ γιὰ τὶς ἐπιμονες καὶ ἐπίπονες προσπάθειές του, οἱ ὁποῖες στό-
χευαν στὴ διάδοση τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, τὸν ἀποκαλεῖ «... ἄξιον μιμητὴν
τῶν παλαιῶν μας προγόνων, οἵτινες, ἐπιμελούμενοι τῶν κοινῶν ὡς ἰδίων, καὶ γν-
μνάζοντες τοὺς συμπολίτας των εἰς τὴν ἀρετὴν, τοὺς ἀνέδειξαν ἐν καιρῷ χαρὰν
καὶ στήριγμα τῆς Πατρίδος των».¹ Καὶ ἐπειδὴ κάποιοι συμπολίτες τοῦ Κ.Θ. τὸν
ἀποκαλοῦσαν ἕως καὶ τρελλό, γιὰ τὴν ἐπιμονή του νὰ διαδίδῃ τὴν Ἑλληνικὴ
Παίδεια, ὁ Ε.Φ. ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ τὸν συμβουλεύει:
«καὶ ὁ φροντίζων ὑπὲρ αὐτῶν πολίτης, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὀνομάζεται οὔτε
τρελλός, ὡς μὴ περὶ ἄλλοτρίων φροντίζων, οὔτε πολυπράγμων πάλιν, ὡς κατω-
τέρῳ λέγεις, καθότι καὶ ἡ πολυπραγμοσύνη δὲν εἶναι τὸ νὰ δαπανᾷ τις τὸν ἀπὸ
τὴν φροντίδα τῶν ἰδίων περιττενόντά τῳ καιρὸν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν,
ἀλλὰ φιλομάθειά τις τῶν ἄλλοτρίων κακῶν, ἐκ φθόνου μάλιστα καὶ κακοηθείας
πηγάζουσα, ὡς τὴν ὀρίζει ὀρθότατα ὁ σεβάσμιος Πλούταρχος. Εἰ δὲ μὴ, ὅποια
δυστυχία, ὅποια καὶ πόσα κακὰ ἔμελλον νὰ κατατρύχουν τὸν κόσμον διηνεκῶς,
ἂν ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ ἀγαθοὶ ἄνδρες, διὰ νὰ μὴ δειχθοῦν κατὰ σὲ πολυπράγμο-
νες καὶ τρελλοί, ἔπανον φροντίζοντες καὶ κυβερνῶντες τὰ κοινὰ ἕκαστος τῆς πα-
τρίδος του πράγματα».

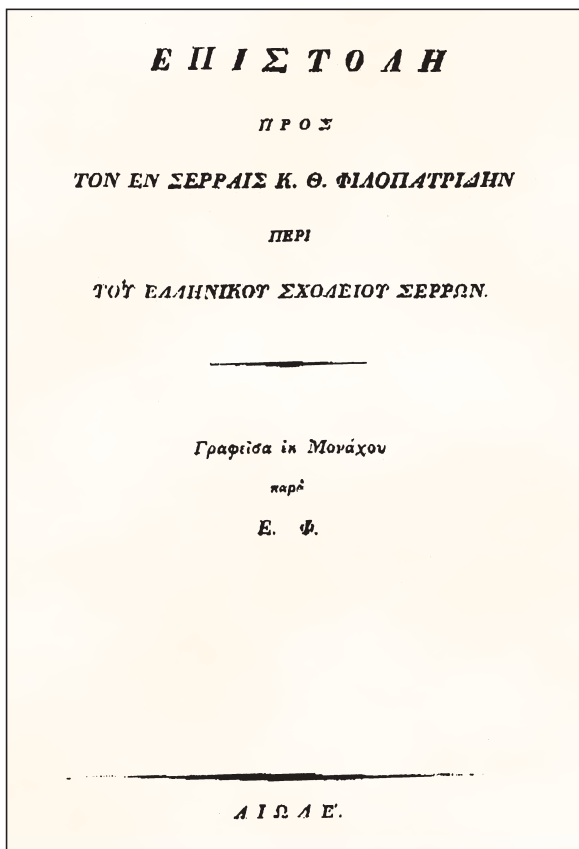
1. Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἐν Σέρραις Κ.Θ. φιλοπατρίδην «Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Σερρών», γρα-
φεῖσα ἐκ Μονάχου παρὰ Ε.Φ., σελίδα 3, Ἰούνιος 1835, ἀνατύπωση ἀπὸ τὶς «Ἀναστατικές Ἐκδόσεις
– Διονυσίου Νότη Καραβία», σειρά «Βιβλιοθήκη Ἱστορικῶν Μελετῶν».

Τὸ «ἄσπονδον μῖσος τοῦ Ἀρχιερέως κατὰ τοῦ Σχολείου»

Απὸ τὴν ἐπιστολὴ προκύπτει ὅτι στὸ σχολεῖο, ὅπως καὶ στὴν πόλιν τῶν Σερρών, εἶχαν παρουσιασθῇ διχόνοιες καὶ φαγωμάρες, ποὺ δυσχέραιναν τὸ ἔργο τῶν διδασκόντων: «διότι οἱ πρόκριτοί μας εἰς τὰς ἅπαξ», γράφει ὁ Ε.Φ., «ἡ δὲ τῆς ἐβδομάδος ἐν τῇ Μητροπόλει γινομένης συνελεύσεις τῶν ἀντιφιλοτιμοῦνται παιδαριωδῶς πρὸς ἀλλήλους ὅχι τίς πρῶτος νὰ δοηθῇ τὴν πικρῶς ὀδυνωμένην πατρίδα, ἀλλὰ τίς νὰ ἀναιρέσῃ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς φρονίμην συμβουλὴν, μόνον διότι τὴν προβάλλει ὁ ἄλλος καὶ ὅχι αὐτός. (...) Ὅθεν σύρονται ἐλεεινὸν λάφυρον τῆς ἀδίκου φιλοτιμίας, καὶ κινδυνεύουν νὰ ἀνατρέψουν τὴν πόλιν μας, μισοῦντες ἀλλήλους, τρωγόμενοι, ἐχθρευόμενοι καὶ μέχρι θανάτου ἀμοιβαίως κατατρεχόμενοι...».

Οἱ περισσότεροι εἶχαν τὴν ἐξῆς γνώμη γιὰ τὸ σχολεῖο τῶν διαφωτιστῶν: «...οἱ δὲ περισσότεροι (πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν) οὔτε λόγον ἀκούουν, οὔτε συμβουλὴν δέχονται, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ Σχολείου, κατὰ τοῦ ὁποίου ὡς ἐνθυμείσαι, εἷς ἐξ αὐτῶν χθὲς προὔχθες στασιάσας, βαρβαρικῶς ἀνεκραύγασε: “τί μᾶς χρειάζεται τὸ Σχολεῖο, ... τὰ ἐδικὰ μας παιδιά δὲν θέλομεν νὰ μάθουν γράμματα (!), καὶ (φρίττω τῇ ἀληθείᾳ), μήπως ἡμεῖς χωρὶς γράμματα δὲν ἐπροκόψαμεν (!), διὰ τί τὸ λοιπὸν νὰ δίνουμι τόσα γρόσια τὸν δάσκαλον” (!!!)! καὶ ἄλλα τοιαῦτα τερατῶδη παραληρήματα, ὑπαγορευόμενα ἀπὸ τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν, τὴν σκοτίζουσιν τὸν ἀπαίδευστον αὐτοῦ νοῦν. Τοιοῦτους λοιπὸν ἀνθρώπους (ἂν ἄλλως ἦναι ἄξιοι νὰ ὀνομάζωνται καὶ ἄνθρωποι οἱ τοιοῦτοι ἐσκοτισμένοι διώκται τοῦ φωτός τῆς φιλοσοφίας) τοιοῦτους λοιπὸν ἀνθρώπους, παρακαλῶ, πῶς νὰ τολμήσῃ ἄνθρωπος ὡς ἐγὼ νέος νὰ συμβουλευθῇ, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ;».

Τὸ θέμα ὅμως εἶναι ποιοὶ κρύβονταν πίσω ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἤθελαν νὰ κλείσουν τὸ σχολεῖο. Δὲν θέλει καὶ πολλὴ ἀναζήτησις. Ὁ Ε.Φ. καταγγέλλει τοὺς συνήθεις ὑπόπτους, τὸν Κληρὸ δηλαδή: «Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ἀμάρτυρα λέγοντες, ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν πρῶτον Σερρών Ἀνθιμον, καθ’ ὅσον οὗτος καὶ συνετέλεσε τὸ πλεῖστον εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ Σχολείου μας. Ὁ Ἀρχιερεὺς οὗτος, ἅμα ἔφθασεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, εἰς τὴν πόλιν μας, τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον ἄσπονδον μῖσος ἔδειξε κατὰ τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ σεβαστοῦ μας Διδασκάλου Ἀργυρίου, ὥστε οὗτος ὁ πραότατος καὶ ὑπομονητικώτατος ἀνὴρ ἠναγκάσθη τελευταῖον νὰ παραιτήσῃ τὴν σχολαρχίαν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του, μὴ ὑποφέρων τὰς καθημερινὰς ἐκείνου ἐπηρείας καὶ βαρβαρικὰς ἐξουθενήσεις, τὰς ὁποίας ὁ κ. Ἀνθιμος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξακολουθῇ μὲ περισσότεραν αὐθάδειαν καὶ κατὰ τῶν διαδεξαμένων τὴν διδασκαλίαν, διεγείρων τοὺς μαθητὰς κατὰ τῶν διδασκάλων, σπείρων ζιζάνια μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν μαθητῶν, καὶ μηχανώμενος παντοίοις τρόποις νὰ ἀνατρέψῃ, ἂν ἦτον δυνατόν, καὶ ἐκ δάθρων τὸ Σχολεῖον μας. Τὰς ἄλλας ἀθεμίτους κακοουργίας, οἷον σιμωνίας, δεκασμοὺς καὶ προδοσίας τοῦ κακοδαίμονος τούτου ἀνθρωπίσκου ἀποσιωπῶμεν, εὐλαδούμενοι τὰ ἐν τῷ πολιτεύματι καθήκοντα, καὶ σεβόμενοι τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα· ἄλλως δὲ οὔτε τὴν κατὰ τοῦ Σχολείου ταύτην μαριώδη του ἐχθροπάθειαν ἠθέλαμεν καταδεχθῇ νὰ ἐγγίσωμεν, ἂν δὲν ἠκούομεν, ὅτι ἡ μήτηρ καὶ τιθηνὸς μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἀγνοοῦσα βέβαια τὴν μέλαιναν αὐτοῦ ψυχὴν, τὸν προεχείρισε Προύσης· ὅπου ἐνδέχεται νὰ πράξῃ

Τὸ ἐξώφυλλο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ε.Φ(ωτιάδη), ὅπου οἱ καταγγελίες γιὰ τὸ ρόλο τοῦ μητροπολίτη Σερρών στὸ κλείσιμο τοῦ ἐκεῖ ἐλληνικοῦ σχολείου.

ταῦτά ἤ καὶ μεγαλύτερα ἴσως κακά, ἂν δὲν ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα περὶ αὐτοῦ».

Στὶς παρακλήσεις τοῦ Κ.Θ. πρὸς τὸν Ε.Φ. νὰ συμβουλεύσῃ τοὺς προκρίτους Σερραίους, ὥστε νὰ στηρίξουν τὸ σχολεῖο, ὁ ἐπιστολογράφος ἐκφράζει τοὺς φόβους του πὼς ἂν τὸ κάνῃ, θὰ τὸ ἐκλάβουν ἀρνητικά, λέγοντας «τὸ ἐχθεσινόν μας παιδάριον νὰ καθιδρυθῇ σύμβουλος καὶ διδάσκαλος αὐτεπάγγελτος ἡμῶν τῶν πολιῶν πατέρων τῆς πόλεως». Γι' αὐτὸ καὶ τὸν συμβουλεύει πὼς εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον τους καὶ τοῦ σχολείου, νὰ σιωπήσουν πρὸς τὸ παρόν, κρατώντας στάση ἀναμονῆς καὶ νὰ ἀφήσουν τοὺς φιλοκαλεῖς ἐπιφανεῖς συμπολίτες τους (ἀναφέρει τοὺς Κωστάκη Σπανδωνίδη, Γεώργιο Σκαμπάλη, Νικόλαο Μιχαήλ καὶ Νικόλαο Δούμπα), ἥσυχα καὶ διακριτικά νὰ προχωρήσουν τὴν ὑπόθεση τοῦ σχολείου.

Εἶναι ἐξωφρενικὸ πὼς γιὰ τὴ λειτουργία ἑνὸς σχολείου, ὅσοι στηρίζουν τὴν προσπάθεια, ἀναγκάζονται νὰ υἱοθετοῦν σχεδὸν συνωμοτικές μεθόδους, διότι φοβοῦνται τὴν ἀντίδραση τοῦ σκοταδισμοῦ. Ἡ ὑπόλοιπη ἐπιστολὴ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὁργάνωση τοῦ σχολείου, τὴν προώθηση τῶν ἐλληνικῶν μαθημάτων ὡς διδακτέας ὕλης, ἐνῶ τὸ κείμενο διανθίζεται συνεχῶς μὲ πυκνὲς ἀναφορὲς σὲ ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ ἀποσπάσματα ἔργων τους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Ε.Φ. ἀντλεῖ θέσεις καὶ ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν ἐλληνικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἐλληνότροπη λειτουργία τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου Σερρών.

Ὁ διωγμὸς τοῦ Καίρη καὶ ἡ «Φιλορθόδοξος» Ἐταιρεία

Καὶ ἐνῶ αὐτὰ συνέβαιναν στὶς ὑπὸ ὀθωμανικὴ κατοχὴ Σέρρες, στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα εἶχαν ἤδη ξεκινήσει νὰ στήνονται οἱ παρακρατικοὶ μηχανισμοὶ δίωξης τῶν διαφωτιστῶν. Πρῶτο θῦμα τοῦ Ρωμαίου ἦταν ὁ φιλόσοφος Θεόφιλος Καίρης. Αὐτὴν ἀκριδῶς τὴν ταραγμένη περίοδο ἐπενέδῃ καὶ ὁ οἰκουμε-

Ὁ Γεώργιος Γλαράκης, τυφλό ὄργανο τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου, ἀρχηγὸς τῆς παρακρατικῆς «Φιλορθοδόξου Ἐταιρείας».

νικὸς πατριάρχης Γρηγόριος ὁ ΣΤ', ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς καὶ ἐμπνευστὴς τοῦ νέου διωγμοῦ τῶν διαφωτιστῶν. Ἀπέστειλε πατριαρχικὴ καὶ συνοδική ἐπιστολή *«περὶ τῆς νεωστὶ ἀναφανείσας ἀντρίχρίστου διδασκαλίας τοῦ θεοσεδισμού»*. Ὁ πατριάρχης ἀνήγγειλε δραστικά μέτρα γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς Πίστεως καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τὴν ἱδρυση στὴν Κωνσταντινούπολη θεολογικῆς σχολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ περνοῦσαν ὑποχρεωτικὰ γιὰ ἰδεολογικὴ ἀναμόρφωση οἱ μαθητὲς τοῦ Καίρη! (Γιὰ τὸν διωγμὸ καὶ τὴν τελικὴ ἐξόντωση τοῦ Καίρη βλ. τὸ σχετικὸ ἄρθρο τοῦ κ. Γ. Μουστάκη στὸ παρὸν τεῦχος τοῦ «Δ»). Καὶ ἐνῶ συνέβαιναν ὅλα αὐτά, ἀποκαλύπτεται (Δεκέμβριος τοῦ 1839) καὶ ἡ συνωμοτικὴ δράση τῆς «Φιλορθοδόξου Ἐταιρείας», τῆς παρακρατικῆς ὁργάνωσης ποὺ εἶχε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ δίωξη τοῦ Καίρη καὶ τὴ διάλυση τῆς παιδείας. Κορυφαῖα στελέχη τῆς ἦταν ὁ Γλαράκης, ὁ Οἰκονόμου, οἱ περισσότεροι μητροπολίτες ποὺ συμμετεῖχαν στὴ Σύνοδο καθὼς καὶ οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ ρωσικοῦ κόμματος. Ἡ ἐν λόγῳ παρακρατικὴ ὁργάνωση ἐλεγχόταν ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ τὴν αὐλὴ τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἡ κυβέρνηση, σχηματίστηκε ἡ ἐντύπωση *«ὅτι οἱ συνωμότες σχεδίαζαν νὰ συλλάβουν τὸν βασιλέα στὴ διάρκεια τῆς δοξολογίας γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1840. Θὰ τὸν καλοῦσαν νὰ ἀσπασθῇ ἀμέσως τὴν Ὁρθοδοξία ἢ νὰ παραιτηθῇ. (...) Ὁ βασιλιάς ζήτησε ἀπὸ τὸν Γλαράκη νὰ διερευνήσῃ τὴν ὑπόθεση καὶ ἀνεκοίνωσε ὅτι εἶχε στὰ χέρια του ἔγγραφα ἀποκαλυπτικὰ γιὰ τοὺς συνωμότες. Ὁ Γλαράκης κάλεσε σὲ μυστικὴ συνεδρίαση τοὺς Ναπαίους ἡγέτες, ποὺ γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐνοχοποίηση, ἐγκατέλειψαν τὰ ἐπαναστατικὰ σχέδια, ἐξαφανίζοντας κάθε ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο»*. (Στ. Βασιλάκης, *«Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀπὸ τὰ 1833-1862»*). Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν στὸ ἐπόμενο τεῦχος.

Στέφανος Μυτιληναῖος

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ

Ὁ φιλόσοφος - ἀποδιοπομπαῖος τοῦ Κλήρου

Ο ἐκκλησιαστικὸς βιογράφος του σπεύδει νὰ τὸν «καρφώσῃ» ὡς αἰρετικὸ· παρὰλλήλα ὅμως ὁμολογεῖ: α) «Τὴ φιλοσοφικὴ εὐρυμάθειά του», β) τὴν πνευματικότητά του καὶ γ) τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου του («Θρησκευτικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», τ. 7ος). Γεννήθηκε στὸ εὐάνδρο νησι τῶν ναυτιλλομένων, τὴν Ἀνδρο, στίς 19-10-1784 ἀπὸ διακεκριμένη στὰ γράμματα καὶ στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία οἰκογένεια. Ἡ μητέρα του μάλιστα καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Καμπανάκη, ἐξέχοντος πλοιοκτήτη τῆς ἐποχῆς.

Μετὰ τὴ βασικὴ ἐκπαίδευσή του στὸ νησι ἔφυγε 13 ἐτῶν γιὰ τίς Κυδωνιές τῆς Μ. Ἀσίας «παρὰ τῷ σοφωτάτῳ ἀρχιμανδρίτῃ καὶ σχολάρχῃ τῆς περιδοήτου Σχολῆς Σωφρονίῳ Καμπανάκῃ, ἀδελφῷ τῆς μητρὸς αὐτοῦ». Ὅπως ἡ μέλισσα ρουφᾷ τὴ γύρη, ἔτσι κι ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς μάθαινε τὴ Γραμματικὴ, τὰ Μαθηματικά, τὴ Γεωγραφία καὶ τὴ Ρητορικὴ. Εὐμόρησε νὰ ἔχη σοφώτατους δασκάλους ὅπως τὸ θεῖο του Καμπανάκη, τὸ Βενιαμὶν τὸ Λέσβιο, τὸ Γρηγόριο Σαράφη καί... τὸν Ἀθανάσιο τὸν Πάριο, τὸν ἡγέτη τοῦ σκοταδισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο, ὡς γνωστόν, ἦλθε σὲ μεγάλη σύγκρουση.

ΔΙΩΓΜΟΣ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ γνωστοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ “Free Inquiry” (τ. Ἀνοιξῆς, 2003, σ. 63) ὁ διευθυντὴς τὸν Τζαίμς Α. Χῶ γράφει τὰ ἑξῆς:

“Τὸ 1988 φανατικοὶ χριστιανοὶ σὲ διάφορες χῶρες ἀντέδρασαν δίκαια καὶ μὲ ὀργὴ ἐνάντια σὲ μιὰ ταινία, τὸν “Τελευταῖο Πειρασμό”, πὸν παρουσίαζε τὸν Ἰησοῦ ὡς ἀναποφάσιστο ἄνθρωπο, πὸν ποθοῦσε τὴν πόρνη Μαρία Μαγδαληνὴ. Ἕνας παρισινὸς κινηματογράφος δομωαρδίστηκε μὲ δόμνες μολότωφ, μὲ ἀποτέλεσμα δεκατρία ἄτομα νὰ θρεθοῦν σὲ νοσοκομεῖα. Στὴ Μπεζανσὸν τῆς Γαλλίας ἓνας ἄλλος κινηματογράφος ὑπέστη παρόμοια ἐπίθεση. Δακρυγόνα ἐπίσης ρίφθηκαν μέσα σὲ ἀρκετὰ γαλλικὰ κινηματοθέατρα. Ἡ κυδέρνηση τοῦ Ἰσραὴλ ἀπαγόρευσε τὴν ταινία. Στὴν Ἀμερικὴ κάποιοι κινηματογράφοι λεηλατήθηκαν, ἓνας κἀκε, ἡ ὁθόνη ἑνὸς ἄλλου καταστράφηκε, ἐνῶ ἓνας διαδηλωτὴς προσέκρουσε οὐρλιάζοντας πάνω σὲ λεωφορεῖο ἔξω ἀπὸ τὸν προθάλαμο ἑνὸς κινηματοθεάτρου.

»Περίπου 25.000 εὐαγγελιστὲς διαδήλωσαν ἔξω ἀπὸ τὰ στύντιο τῆς “Γι-

Μετά την αποφοίτησή του μετέβη στην Πάτμο για θεολογικές σπουδές, όπου είχε ως δάσκαλο τὸ Νικηφόρο Καλογερά, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε στὴν Πίζα ὡς Θεόφιλο (τὸ βαπτιστικό του ἦταν Θωμᾶς), ἀφοῦ εἶχε γίνει μοναχὸς στὴν Πατριαρχικὴ Μονὴ τῆς Πάτμου. Στὴν Πίζα τῆς Ἰταλίας ὁ Καΐρης σπούδασε Μαθηματικά καὶ Φυσικὴ. Ἀφοῦ περάτωσε κι ἐκεῖ τὶς σπουδές του, μετέβη καὶ πάλι ὑπότροφος στὴ Σορβόνη, προκειμένου νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμὸ καὶ νὰ σπουδάσῃ κλασικὴ φιλοσοφία.

Δεσπότης στρέφει τοὺς Τούρκους κατὰ τοῦ Καΐρη

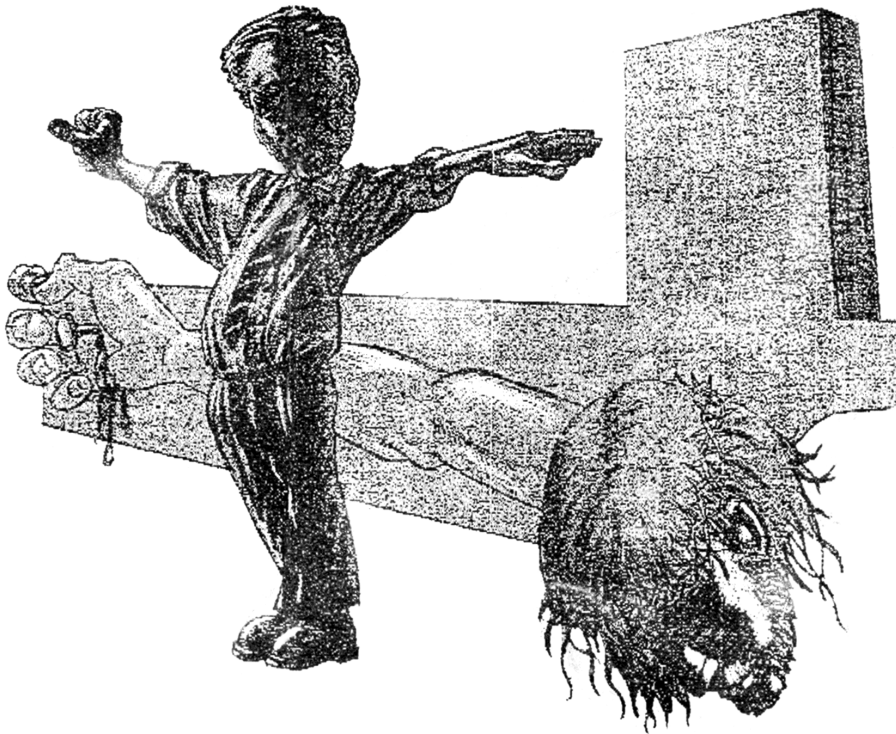
Επέστρεψε στὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Ἀδαμάντιου Κοραῖ τοποθετήθηκε στὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, πὺν τελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδλεψη τῆς Φιλομούσου Ἐταιρείας. Τότε στὴν Ἀθήνα ἀρχιερέας ἦταν ἓνας ἀγροῖκος καὶ ἄξεστος δεσπότης, πὺν λεγόταν Γρηγόριος (βλ. «*Δαυλός*», τ. 255), ὁ ὁποῖος μόλις πληροφορήθηκε τὸ διορισμὸ τοῦ Καΐρη –τὸν ὁποῖο διορισμὸ εἶχε ἐγκρίνει καὶ ὁ «Μέγας Διδάσκαλος τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας» Ἰωάννης Καποδίστριας ἀπὸ τὴ Βιέννη (στὶς ἀρχές τοῦ 1814)– ἐξεμάνη καὶ κραδαίνων τὴν ἐπισκοπικὴ ράβδο, τὸν ἀπείλησε ὅτι θὰ πάθῃ τὰ ἴδια μὲ τὸ Βενιαμὶν τὸ Λέσβιο. Ὁ Καΐρης μᾶς λέγει σχετικῶς τὰ ἐξῆς: «Ἐδωσα τόπον εἰς τὴν ὁργὴν καὶ οὐδόλως προεκάλεσα, ὡς ἀνέμενεν ὁ θηριώδης οὗτος τοπάρχης καὶ δεσπότης. Ἡ ἀγνότησίς μου αὐτὴ τὸν ἐξηρέθισε καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ πρώτου μαθήματός μου –“Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀριστοτελικὴν Λογικὴν”– βλέπω δύο ραβδοῦχους Τουρκαλβανοὺς νὰ ἐλέγχουν καὶ νὰ ποιοῦν σωματικὴν ἔρευναν εἰς τὸ εἰσερχόμενον ἀκροατήριον, τοὺς “ἀκουστικούς”, ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦσα κατὰ μίμησιν τοῦ Πυθαγόρου. Τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἀκροατήριον, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου μαθήματος, ἐφοδεῖτο πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἄνευ τῆς ἰδικῆς μου ἐμπροσθοφυλακῆς... Ὅντως ἡ ταπεινότης μου προεπορεύθην καί, πρὶν ν’ ἀντιληφθῶ τί ἀκριβῶς συνέβῃ, μὲ ἀνῆρπασαν τέσσερις χειροδύναμοι ραβδοῦχοι καὶ τῇ ἐπιδλέψει τοῦ δεσπότη μὲ ἀνεθίβασαν εἰς ἓνα κάρρον καὶ μὲ

οννιβέρσαλ” στοὺς Χόλλυγουντ καὶ μικρότερες διαδηλώσεις ἔγιναν σὲ ἀρκετὲς πόλεις. Καθολικοὶ ἐπίσκοποι καὶ τηλεοπτικοὶ εὐαγγελιστὲς καταδίκασαν μὲ ὁργὴ τὴν ταινία. Κάποιοι ὑπέβαλαν ἀγωγὲς καὶ ἐφέσεις ἐναντίον πολιτικῶν, ζητώντας νὰ τὴν ἀπαγορεύσουν. Ὁ Μπίλ Μπράιτ, ἀρχηγὸς τῆς παραθηρσκεντικῆς ὁργάνωσης Πανεπιστημιακὴ Σταυροφορία γιὰ τὸν Χριστό, προσέφερε 10 ἑκατομμύρια δολλάρια, γιὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν ταινία καὶ νὰ τὴν κάψῃ. Πολλοὶ κινηματογράφοι στὶς νότιες Ἑνωμένες Πολιτεῖες ἀρνήθηκαν νὰ προβάλουν τὴν ταινία, πρὸς ἀποφυγὴν θηριωδιῶν.

»“Ὁλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἀποτελέσῃ τὸν ἐπιτάφιο ἐνὸς ἔξοχου καὶ συνάμα μελαγχολικοῦ καὶ θαυνοστόχστου διανοούμενου, τοῦ Ἑλλῆνα συγγραφέα Νίκου Καζαντζάκη, πὺν εἶχε πεθάνει τρεῖς δεκαετίες νωρίτερα. Ἡ ταινία εἶχε βασιστῇ στὸν “Τελευταῖο Πειρασμό”, τὸ πιὸ ἀμφιλεγόμενον μυθιστόρημά του».

[Μετάφραση: Ἰων Δ. Λάμπρου]

Σκίτσο του Ν. Καζαντζάκη στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού "Free Inquiry".

ὠδήγησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Μὲ ἐπεδίβασαν εἰς ἓνα σαπιοκάραβο καὶ μὲ ὠδήγησαν εἰς τ' ἀμπάρια του, διὰ νὰ μὴ βλέπω. Μετὰ 24 ὥρας τὸ καράδι ἠγκυροδόλησε εἰς τὴν γνωστοτάτην δι' ἐμὲ Σμύρνην, ὅπου πεινῶν καὶ τρέμων ἐκ τοῦ κρύου μετέβην εἰς τὴν φιλόξενον Εὐαγγελικὴν Σχολὴν Σμύρνης. Ἐκεῖ συνήντησα τὸν πεφιλημένο μοι διδάσκαλον καὶ σχολάρχην Ἰωάννην Καλογεράν εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν. Μὲ περιέθαλψεν λέγων μοι "περιπαικτικά": -νιέ μου κατὰ πνεῦμα, ναυαγὸς ἔγινες;- "Ὁχι, τοῦ ἀπαντῶ σεβαστικά. Εἶμαι ναυαγὸς εἰς τὴν διδασκαλικήν μου ἐπιτήδευσιν. - Ἐλπίζω, ἀπήντησε μὲ πολλὴν καχυποψίαν καὶ νόημα ὁ πεφιλημένος ἄμα καὶ αὐστηρὸς παλαιὸς μου διδάσκαλος, νὰ μὴ ἔχῃς ναυαγήσει καὶ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον Πνεῦμα. - "Ὁχι τοῦ ἀπαντῶ, εἶμαι πιστός, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμων μαθηματικός. Συνεκινήθη ὁ Σχολάρχης καὶ μοῦ ἀπαντᾷ μετὰ ἐντιμότητος: - Τὸ ἐπ' ἐμοῦ, ἐνόσφ ζω καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, ἐσὺ θὰ διδάσκῃς ὑπὸ τὴν φιλόξενον καὶ ἀνθεκτικὴν στέγην τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης, ἡ ὁποία συντηρεῖται δαπάναις τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας τῶν Πατριαρχικῶν τῆς Πόλεως ἰδρυμάτων, συνδρομαῖς πολλῶν εὐπόρων ὁμογενῶν». Ὁ διάλογος αὐτὸς ὑπῆρξε ταυτόχρονα καὶ διορισμός καὶ μετὰ τὴν παραίτηση τοῦ Γρηγοῦ ὁ θεῖος του θερμῶς εἰσηγήθηκε τὴ διαδοχὴν τοῦ ἀπὸ τὸ Θεόφιλο Καῖρη.

Πολεμῶ καὶ τραυματίζεται στὴ Μολδοβλαχία

Ο Καϊρης σχολάρχευσε στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολὴ ἐπὶ τριετία· πέραν ὥστόσο τῆς ἐπαγγελματικῆς του σταδιοδρομίας, παρακολουθοῦσε μὲ ζῆλο καὶ τὴ φωνὴ τῆς αἰμάσσουσας πατρίδος –ὄντας μνημένος στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία– καὶ μία τῶν ἡμερῶν ἀναχώρησε ξαφνικὰ ἐκ Σμύρνης στοὺς Ἰάσιον τῆς Μολδοβλαχίας, γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὴν πρώτη κατὰ τῶν Τούρκων ἐξέγερση, ὅπου τραυματίσθηκε στοὺς πόδι. Τὸ τραῦμα τοῦ αὐτοῦ τὸν βασάνιζε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. Τὸ 1826, βλέποντας τὰ παιδιά τῶν τιμημένων ἀγωνιστῶν νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ νὰ ζητιανεύουν, ἀποφάσισε νὰ ἰδρύσῃ τὸ 1ο Ἐθνικὸ Ὁρφανοτροφεῖο μὲ τὴ γενναία ἀρωγὴ τοῦ Κόμητος Ἰωάννη Καποδίστρια καὶ ἄλλων ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι προσέτρεξαν στὴν πρόσκλησή του.

Ὁ δραστήριος καὶ εὐαίσθητος Καϊρης διαζόταν νὰ περατώσῃ τὸ ἀνθρωπιστικὸ καὶ πατριωτικὸ αὐτὸ ἔργο, στοὺς ὁποῖο συνέδραμε καὶ ὁ θρυλικὸς Ματρώζος, καὶ ἐξηγοῦσε: «*Θέλω τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ κατάστημα νὰ τὸ ἐγκαινιάσῃ ὁ κόμης Καποδίστριας, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ πέτρες ὀφείλουσι νὰ ὑποδεχῶσι ὡς πρῶτον κυδερνήτην –ὄχι βασιλέα, μακριὰ ἀπὸ ἡμᾶς τοιοῦτος ἀντιστασιακὸς θεσμός–, διὰ νὰ ἴδῃ ὁ τάλας οὗτος λαὸς καλυτέρας ἡμέρας*». Ὅντως σὲ δύο χρόνια καὶ ἕξι μῆνες τὸ ἔθνικόν –καὶ ὄχι φιλανθρωπικόν– κατάστημα ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ μὲ 125 παιδιά, σὲ δύο μεγάλα κτήρια καὶ μὲ τὶς ἀδιάκοπες φροντίδες τοῦ ἰδρυτῆ του. Χαρακτηριστικὰ δὲ ἔλεγε: «*Τὸ νὰ ταΐζῃς, νὰ ντύνῃς καὶ νὰ σπονδάζῃς τὰ ῥημαγμένα παιδάκια εἶναι ἡ ὑψίστη θεολογία καὶ θεοσέβεια*».

Τὸ ἔργο προχωροῦσε καὶ ὁ ἀμπελῶνας καρποφοροῦσε· ἄρχισαν πλέον ν' ἀποφοιτοῦν τὰ «*πρῶτα φυτόρια*» τῶν μελλοντικῶν ἐπιστημόνων. Τὸ ἔργο ἦταν ὑποδειγματικὸ γιὰ ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἀπ' ὅπου κατέφθαναν οἱ γενναῖες εἰσφορὰς ὁμογενῶν καὶ φιλελλήνων πανεπιστημιακῶν καὶ ἀκαδημαϊκῶν, ιδίως Γάλλων, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὸν Καϊρὴ προσωπικὰ ἢ ἐξ ἀκοῆς. Τὸ ἔργο ἦταν καρποφόρο καὶ στοὺς τμήματα θηλέων, τὸ ὁποῖο ὠργάνωσε καὶ διηύθυνε ἡ ἀδελφὴ καὶ στενὴ συνεργάτις τοῦ Εὐανθία Καϊρη, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας καὶ παιδαγωγός, ἀφωσιωμένη στὴν προκοπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου.

Οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις τοῦ Ἱερατείου

Εδῶ θὰ χρειαστῇ νὰ θυμηθοῦμε κάποιες ἄλλες ταραχώρες ποὺ ὑπέστη ὁ ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου. Ἡ ἀντικυβερνητικὴ ἐπιτροπὴ στὴν Ἐθνοσυνέλευση, ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς βουλευτὲς Γεώργιο Μαυρομμάλη, Ἰω. Μιλαήτη καὶ Ἰωαννοῦλῃ Νάκο, μὲ ἐπιστολὴ τῆς –ἐκ μέρους ὁλοκληρῶν τοῦ Σώματος– πρὸς τὸν Θ. Καϊρὴ, τὸν ὥριζε τιμητικὰ ἐπίσημο ὁμιλητὴ στὸν καθεδρικό ναὸ τῆς Παναγίας Αἰγίνης, ὅπου θὰ γινόταν ἡ δοξολογία γιὰ τὴν ἀφίξη τοῦ Κυδερνήτη. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴ μνημειώδη ὑποδοχὴ τοῦ Κυδερνήτη ἀπὸ τὸν Καϊρὴ ἡ Ἑλένη Ε. Κούγκου, καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, στοὺς ἔργους της «*Καποδίστριας: ὁ ἀνθρωπὸς καὶ ὁ διπλωμάτης*» (Βραβεῖο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Ἀθήνα 2001): «*Μετὰ τὴν πανηγυρικὴ δοξολογία στοὺς ναοὺς τῆς Παναγίας στὴν Αἶγινα, τὸν Πανηγυρικὸ ἐξεφώνησε ὁ ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος Καϊρης. Τὸ κείμενο τοῦ μνημειώδους λόγου ὑπῆρξε ὁπωσδήποτε προβλεπτικὸ γιὰ τὴν πορεία τοῦ ταραχώρου τούτου τόπου*».

Ὁ γενναῖος Καϊρης δὲν ἀπέκρυψε τὴν ἐτοιμόρροπη μεταπολεμικὴ κατάστασι ποὺ ὑφίστατο καὶ ὠδηγοῦσε σταθερὰ σὲ ἐμφύλιο. Ὁ πρόλογος τῆς ἀκαδημαϊκῆς αὐτῆς ὁμιλίας ἀποτελεῖ μιὰ παρότρυνση ἀλλὰ καὶ μιὰ πρόβλεψη τῶν μελλοντικῶν προβλημάτων ποὺ θὰ ταλάγιζαν αὐτὸν τὸν τόπο. Ἰδοὺ τί εἶπε ὡς πρόλογος: «*Ἐθνικὴ τῆς Ἑλλάδος Κυδερνήτα: Οὔτε μό-*

νος σου, οὔτε μὲ τοὺς συγγενεῖς σου, οὔτε κανεῖς ἄλλος νὰ κυβερνᾷ αὐτὸν τὸν τόπον, ἀλλὰ Κύριος ὁ Θεὸς καὶ ἡ Δικαιοσύνη αὐτοῦ θὰ κυβερνήσουν καὶ θὰ καρποφορήσουν...».

Τέτοια λόγια περίπου ἀπηύθυνε ὁ Καῖρης στὸν Κυβερνήτη· κάποιοι θερμοκέφαλοι ὁμως, ποιανῶν ὄργανα ποιὸς ξέρει, δημιούργησαν φασαρία καὶ λίγο ἔλειψε ν' ἀμαυρωθῇ ἡ πρώτη καὶ σπουδαιότερη τελετὴ τῆς Ἱστορίας τοῦ Νεοελληνικοῦ Ἔθνους. Αὐτὲς οἱ «κλίκες» τῶν ὀργάνων τῶν ξένων Δυνάμεων, τίς ὁποῖες ὁ Κυβερνήτης καθόλου δὲν ἐπέτρεψε νὰ λειτουργήσουν, τὸν δολοφόνησαν, ὡς γνωστόν, καὶ ἀπέτρεψαν ἔτσι τὴν ἐδραίωση τῆς Προεδρικῆς Δημοκρατίας, τὸ πολίτευμα ποὺ ὁ Καποδίστριας θεωροῦσε ὡς τὸ καλύτερο ὅλων. Καὶ ὁ Καῖρης ὥστόσο δὲν μαρτύρησε λιγώτερο ἀπ' τὸν κυβερνήτη. Ἰδού τί γράφει γι' αὐτὸν ὁ βιογράφος του: «*Ἡ φήμη τῆς Σχολῆς τοῦ Καῖρη προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων τόσο τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ περισσότερο ἀκόμη τῶν φιλελλήνων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ταυτοχρόνως ὁμως ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνωνται καὶ οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις ἐναντίον τοῦ Καῖρη καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Οἱ ἐπιθέσεις ξεκίνησαν ἀπὸ ψιθύρους καὶ φήμες περὶ ἀπουσίας ὀρθοδόξου ἀγωγῆς στοὺς 120 τροφίμους τοῦ Ὁρφανοτροφείου. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πλήθαιναν καὶ οἱ δημοσιογραφικὲς ἐπιθέσεις*».

(Προφανῶς πληρωμένων κονδυλοφόρων, γιὰ νὰ ξεσηκώσουν τ' ἀφώτιστα λαϊκο-ορθόδοξα στρώματα. Ἀχ αὐτὴ ἡ φθισικὴ πλειοψηφία τῶν ὀρθοδόξο-ταλιμπάν. Πόσα ἐγκλήματα ἔχουν κάνει: κατὰ τοῦ Ρήγα Φεραίου, τοῦ Ὑψηλάντη, τοῦ Θεόδωρου καὶ τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη, τοῦ Κ. Κούμα, τοῦ Εὐ. Βούλγαρη, τοῦ Ν. Θεοτόκη, τοῦ Θ. Καῖρη, τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, τοῦ Ν. Καζαντζάκη, τοῦ Ἀντ. Τρίτση, τοῦ Εὐ. Παπανούτσου, τοῦ Μ. Θεοδωράκη καὶ πόσων ἀκόμη ἄλλων;).

Φυλάκιση, θάνατος καὶ τὸ λείψανο στὸν ἀσβέστη

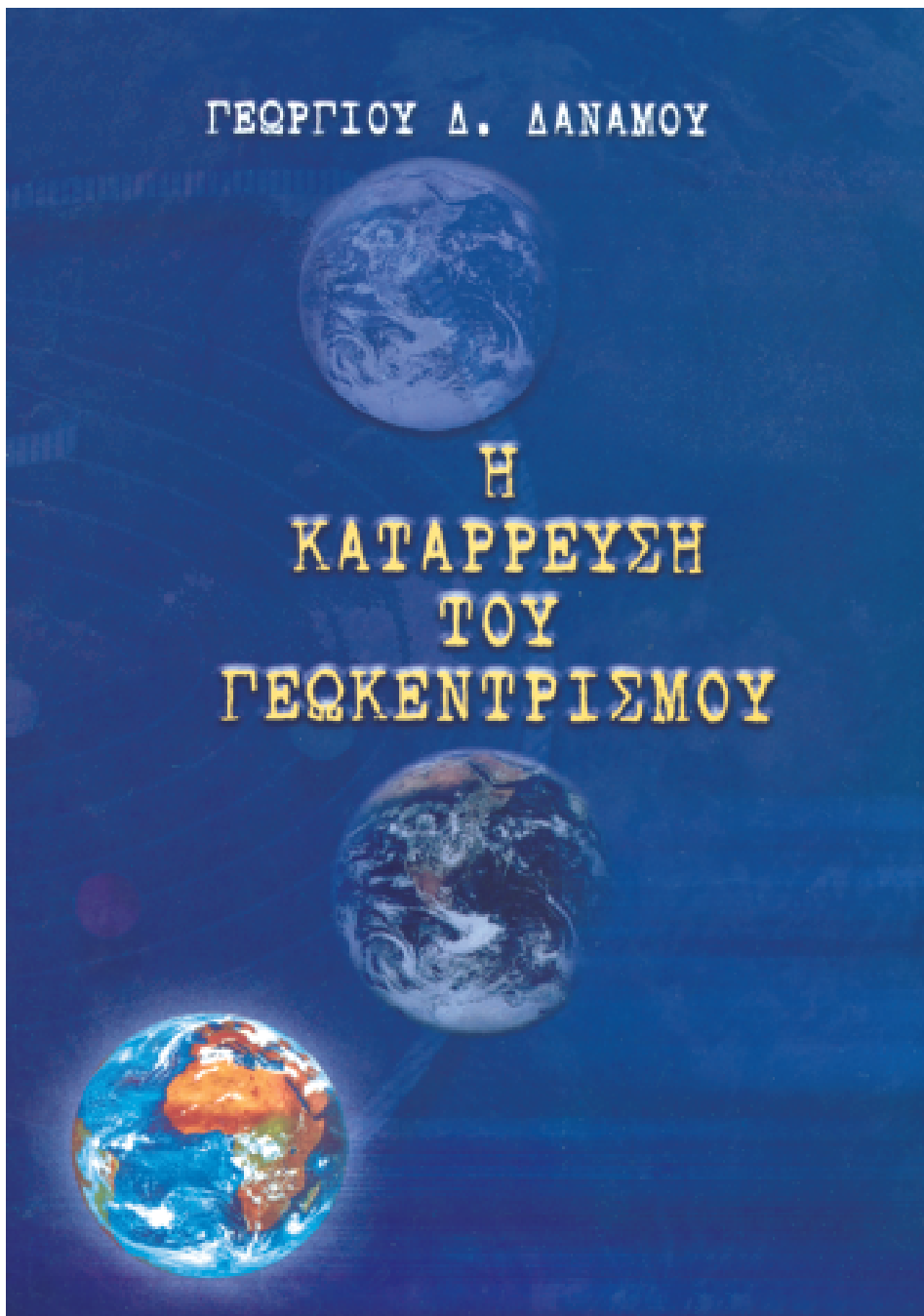
Τὰ πράγματα ὥστόσο εἶναι περισσότερο τραγικὰ ἀπ' ὅσο φαίνονται. Εἰδικώτερα σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὸν Καῖρη, τὸν κατηγόρησαν ὅτι διδάσκει καὶ εἰσηγεῖται γαλλικὸ ἐπαναστατικὸ - ἀντιβασιλικὸ κίνημα (ἰδού καὶ ἡ συμμαχία θρησκευομένων καὶ βασιλικῶν). Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὸν κατηγόρησε ἐπίσης ὡς ἄθεον καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν της καὶ ν' ἀπολογηθῇ. Ἀρνήθηκε τίς κατηγορίες, τίς ὁποῖες χαράκτηρισε κακόδουλες καὶ ὑποβολιμαῖες, ποὺ σκοπὸ ἔχουν τὴν ἐξόντωση τοῦ ἰδίου καὶ τὴν καταστροφή τοῦ ἔργου του. Μετὰ τὴν ἀπολογία του αὐτὴ συνελήφθη καὶ ἐνεκλείσθη στὴ φυλακὴ, συναινέοντος δυστυχῶς καὶ τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, ὁ ὁποῖος ἔπεσε θῦμα τῆς ἀγγλικῆς προπαγάνδας. Τὸ 1839 καθαιρέθηκε ἀπὸ ἀρχιμανδρίτης· καὶ μάλιστα πανηγυρικά. Ἀμέσως μετὰ οἱ στρατοχωροφύλακες τὸν ξύρισαν καὶ τὸν πέταξαν σ' ἓνα κελὶ ὑγρὸ κάπου στὰ δουνὰ τῆς Σύρου, ἐνῶ παράλληλα ἀπηγόρευσαν κάθε ἐπίσκεψη. Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ παλαιὸ τραῦμα, «ἐνθύμιον» ἀπὸ τὸ Ἰάσιο, μολύνθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σαπίξῃ ἀπὸ γάγγραινα· καὶ ὁμως οὐδεὶς ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴ μεταφορά του σὲ νοσοκομεῖο. Στὶς 19 Ἰανουαρίου τοῦ 1853 ἀπέθανε ἀπὸ σηψαιμία. Θάνατος ἀργὸς καὶ ὀδυνηρὸς. Δὲν ἐπετράπη στοὺς συγγενεῖς του νὰ τὸν ἐνταφιάσουν· λέγεται μάλιστα ὅτι τὰ ὁσῆα του τὰ ἔρριξαν στὸν ἀσβέστη οἱ συνοδικοί, γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν... Ὅσον ἀφορᾷ στὸ Ὁρφανοτροφεῖο, αὐτὸ ἔκλεισε ἀμέσως καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἔθνους δρέθηκαν στοὺς δρόμους. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνας ἄθλος τοῦ σκοταδισμού μαζί μὲ τὸς αὐτοὺς ἄλλους.

Δρ Γεώργιος Μουστάκης

Καθηγητὴς Θεολογίας

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΔΑΝΑΜΟΥ

Η
ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ
ΤΟΥ
ΓΕΩΚΕΝΤΡΙΣΜΟΥ

*Φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ τολμηροῦ γιὰ ἓναν πανεπιστημιακὸ δάσκαλο
διδάλειν τοῦ Κ.Γ. Δανάμου.*

ΓΕΩΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΗ - ΒΑΘΡΟ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΪΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

‘Ο φόβος του ανθρώπου μπροστά στο Λόγο

ΕΝΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΜΙΛΑ ΑΠΕΡΙΦΡΑΣΤΑ

‘Η θεωρία του Γεωκεντρισμού, παρ’ ότι κατερρίφθη στην ‘Αρχαιότητα απ’ τὸν ‘Αρίσταρχο τὸν Σάμιο καὶ στοὺς νεώτερους χρόνους απ’ τοὺς ἀντιγραφεῖς τοῦ ‘Αρίσταρχου Γαλιλαῖο καὶ Κοπέρνικο, ἐν τούτοις συνεχίζει νὰ κυριαρχῇ στὴ συνείδηση τῆς πλειονότητος τῶν ἀνθρώπων. Παρ’ ὅτι οἱ θεωρητικὲς τῆς ἀρχῆς ἀπτονται τοῦ χώρου τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Κοσμολογίας, τῆς προσδίδεται ἀνθρωπολογικὸ-κοσμοθεωρητικὸ ὑπόβαθρο, καθὼς ἀφορᾷ στὸν τρόπο πὺν ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὸν κόσμον. ‘Ο Γεωκεντρισμὸς γίνεται συνελπῶς τὸ δάθρο, πάνω στοῦ ὁποῖο στηρίζουν τὴν ὑπαρξὴ τους ὅλες οἱ ἰουδαϊκὲς θρησκείες καὶ αἱρέσεις, πὺν χωρὶς αὐτὸν θὰ κατέρρεαν ὡς χάρτινοι πύργοι. Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ παντοδυναμία του παραμένει σχεδὸν ἀλώβητη καὶ μετὰ τὴν ἀπόρριψή του ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. Αὐτὲς τὶς πολὺ σημαντικὲς ἀπόψεις, πὺν ἐν τέλει ἀφοροῦν στὴν πραγματικὴ πνευματικὴ κατάσταση τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, παραθέτει στὸ βιβλίο του μὲ τίτλο «*Ἡ κατάρρευση τοῦ Γεωκεντρισμοῦ*» ὁ Γιώργος Δανάμος, ἐπίκουρος καθηγητῆς Γεωλογίας τοῦ Πανεπιστημίου ‘Αθηνῶν.

Ἡ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ κ. ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΑΝΑΜΟΥ

‘Η συνέντευξη πὺν λάβαμε ἀπ’ τὸν Γ. Δαμάνο εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα:

ΣΥΝΤ.: *Κύριε Δανάμο, γνωρίζουμε ὅτι ἡ θεωρία τοῦ γεωκεντρισμοῦ ἔχει ἐπιστημονικῶς καταρρεύσει πρὸ πολλοῦ, καὶ ἀσφαλῶς τὸ ζήτημα πὺν θίγετε στὸ βιβλίο σας δὲν εἶναι ὁ γεωκεντρισμὸς ὡς ἐπιστημονικὴ θέση, ἀλλὰ ὡς τρόπο σκέψης καὶ μάλιστα σημερινός.*

Γ. ΔΑΝΑΜΟΣ: Σωστὰ τὸ θέσατε. ‘Η πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ ὅτι ἡ γῆ εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κόσμου. ‘Αδυνατεῖ νὰ δεχθῇ πὺς ὁ πλανήτης μας εἶναι ἓνα ἀσήμαντο μέρος μέσα στοῦ ἄπειρο Σύμπαν. Κι αὐτὸ γιατί ἡ ἀνθρώπινη συνείδηση κυριαρχεῖται ἀπ’ τὴν κοσμοθεώρηση τῶν θρησκειῶν. ‘Ολες οἱ μεγάλες θρησκείες, κυρίως δὲ οἱ ἰουδαϊκὲς, στὶς ὁποῖες ἀνήκει καὶ ἡ δική μας, θεωροῦν ὅτι γῆ ἔχει μία συγκεκριμένη «ἀποστολή», νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄνθρωπο, ὅσο διαρκέσῃ ἡ «ἐξορία» του κατόπιν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. ‘Ολα πάνω στοῦν πλανήτη φτείαχθηκαν γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὸν ἄνθρωπο. ‘Ο θεός, ὁ ‘Ιεχωδᾶ, βρίσκεται ἐκτὸς τῆς σφαίρας τῶν ἀπλανῶν, ἐκτὸς τοῦ σύμπαντος καὶ δημιουργεῖ τὴ γῆ, γιὰ νὰ φιλοξενήσῃ τὸ ἀνώτερο ἀπ’ τὰ δημιουργήματά του, τὸν ἄνθρωπο. Τὸ δόγμα αὐτὸ ἡγεῖ στὶς συνειδήσεις δισεκατομμυρίων ἀνθρώπων· γι’ αὐτὸ τὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης τίθενται στοῦ περὶ θῶριο.

ΣΥΝΤ.: Ταυτόχρονα ή γη είναι και τόπος έξορίας, υπάρχει δηλαδή μια σχέση ανθρώπου - γης φορτισμένη έχθρικα.

Γ.Δ.: Ἀκριβώς. Μὲ τὴν ἐπιγράτηση τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ φύση, διακόπτει τὶς σχέσεις του μὲ τὸν κόσμον ποὺ τὸν περιβάλλει. Αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκόμαστε ἐνώπιον μιᾶς γενικῆς οἰκολογικῆς καταστροφῆς. Εἶναι εὐκολο νὰ συμπεράνουμε τὸ γιατί.

ΣΥΝΤ.: Ἀλλάξε δηλαδή ἡ δομὴ τῆς σκέψης;

Γ.Δ.: Ἡ γεωκεντρικὴ θεώρηση, ὅπως τὴν ἐπέβαλε ἡ θρησκεία, ὠδήγησε στὸν ἀκρωτηριασμό τῆς σκέψης. Ἡ ἀνθρώπινη νόηση περιορίστηκε ἀπελπιστικά. Οἱ δραστηριότητες, οἱ ἐνέργειες περιορίστηκαν ἐπίσης. Βάλαμε ὅρια στὶς ἀντιλήψεις μας.

Ἄν ἴσχυε ὁ Λόγος, δὲν θὰ ὑπῆρχαν θρησκείες

ΣΥΝΤ.: Ἡ ἐλληνικὴ ἀρχαιότητα, πλεῖστοι ἀπ' τοὺς φιλοσόφους, θεωροῦσαν τὴ γῆ ὡς τὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Αὐτὸ δὲν εἶχε τὴν ἀνάλογη ἐπίπτωση στὴ σκέψη τους;

Γ.Δ.: Κατ' ἀρχὴν ἡ ἴδια ἡ ἐλληνικὴ ἀρχαιότητα ἀνέτρεψε τὸν γεωκεντρισμό, κυρίως μὲ τὸν Ἀρίσταρχο τὸν Σάμιο. Ἀλλὰ ἡ γεωκεντρικὴ θεώρηση τῆς ἀρχαιότητος εἶχε ἄλλη ὑπόσταση. Ἡ γῆ βρισκόταν στὸ κέντρο τοῦ κόσμου, σ' αὐτὸ ὠδηγοῦσε ἡ παρατήρηση. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ κάποιο σκοπὸ, καὶ σίγουρα ὄχι γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Οὔτε καὶ ὑπῆρχε κάποιο ἱερατεῖο ποὺ ἔκαιγε τοὺς διαφωνοῦντες, ὅπως συνέβαινε ἐπὶ χριστιανισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ τελικῶς ὁ γεωκεντρισμὸς ἀνετράπη.

ΣΥΝΤ.: Βλέπουμε λοιπὸν σήμερα πὼς ἡ ἐπιστημονικὴ γνώση, οἱ ἐπαναστάσεις ποὺ συντελοῦνται σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, δὲν ἀγγίζουν τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους.

Γ.Δ.: Συμβαίνει δυστυχῶς ἔτσι. Χωρὶς νὰ εἶμαι ἀπαισιόδοξος, πιστεύω πὼς ὁ Διαφωτισμὸς ἡττήθηκε. Ἡ πίστις στὸν ἄνθρωπο, στὸν ὀρθὸ λόγο, δὲν πέρασε στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Ἄν συνέβαινε αὐτό, οἱ θρησκείες, ὅλες ἀνεξαιρέτως, θὰ κατέρρεαν. Ἄν οἱ ἄνθρωποι δεχθοῦν πὼς ἡ γῆ εἶναι ἓνα ἀσήμαντο, ἀπειροελάχιστο μέρος τοῦ σύμπαντος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἓνα ἀπλὸ ὄν, ἓνα ἀπ' τὰ πολλὰ ποὺ γέννησε ἡ γῆ καὶ ἀπ' τὰ ἀκόμη περισσότερα ποὺ πιθανῶς νὰ ὑπάρχουν στὸ σύμπαν, τότε ὁλόκληρη ἡ θεολογία καταρρέει. Ὅμως φαίνεται πὼς ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία μπροστὰ στὸ ἄγνωστο καὶ μπροστὰ στὸν θάνατο ὑπερνικᾷ τὸν ὀρθὸ λόγο.

ΣΥΝΤ.: Στὸ βιβλίό σας γράφετε πὼς οἱ θρησκείες κατέχουν τὰ πλέον εὐτελεῖς ὑλικά τῆς κοινωνίας. Δυστυχῶς ὅμως βρισκόμαστε μπροστὰ στὴ μεγάλη πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων.

Γ.Δ.: Ἔτσι εἶναι. Οἱ κοινωνοὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου εἶναι μιὰ μικρὴ μειονότητα σὲ κάθε κοινωνία. Μὲ δεδομένη τὴν ἀναλογία αὕτη εἶναι ἀδύνατον νὰ καταρρεύσουν τὰ δόγματα.

ΣΥΝΤ.: Κύριε Δανάο, εἴστε πανεπιστημακὸς δάσκαλος. Τὰ πανεπιστήμια, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἐρευνητές, δὲν ἔχουν καθήκον νὰ διαφωτίζουν τὴν κοινωνία;

Γ.Δ.: Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἀναφέρατε πράγματι διδάσκουν τὴν ἐπιστημονικὴ γνώση, ἀλλὰ πάντοτε ἀφήνουν καὶ ἓνα περιθώριο γιὰ τὴ θρησκεία. Ἀποφεύγουν τὴ σύγκρουση μαζί της, μὲ τὸ κατεστημένο γενικώτερα.

ΣΥΝΤ.: Γιατί συμβαίνει αὐτό;

Γ.Δ.: Δὲν τὸ ἔχω ἐρμηνεύσει ἀπόλυτα. Ἐνδόμυχα ἴσως πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς πιστεύουμε πὼς ἡ ἀνθρώπινη φύση, ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία δὲν μπορεῖ τελικῶς νὰ ἀλλάξῃ. Τουλάχιστον αὕτην τὴ στιγμή.

ΣΥΝΤ.: Δίνετε ἓνα τόνο ἀπαισιοδοξίας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου. Μιλήσατε γιὰ «ἥττα τοῦ Διαφωτισμοῦ».

Γ.Δ.: Δυστυχῶς ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Πιστεύω πὼς μὲ τὸ νὰ ἀντιμετωπίσῃς κατὰματα τὴν πραγματικότητα, ὅσο δυσμενὴς κι ἂν εἶναι, ἔχεις μόνο νὰ ὠφεληθῇς.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΑΠΟ «ΤΥΧΑΙΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ» ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ Ο «ΙΔΑΝΙΚΟΣ» ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Οί ἀμφίλογες ἔννοιες «μηδέν», «κενόν», «σημεῖον»

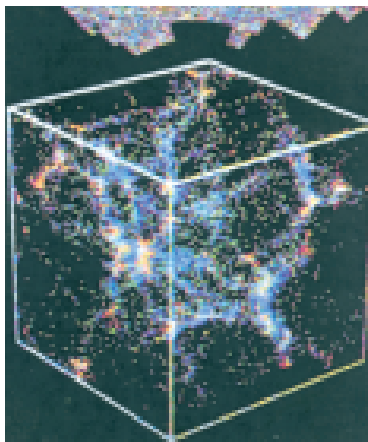
**Νέα Πειραματικά δεδομένα για τὸ ἀπέραντο ἐπίπεδο ὑπερ-
σύμπαν, τὰ πολλὰ «Παράλληλα Σύμπαντα» κ.λπ. Περίληψις
τῶν δεδομένων –μερικὰ ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχουν ἤδη ἀναφερθῇ
στὸ «Δαυλὸ»– ἐρμηνεῖες καὶ συμπεράσματα.**

Τὸ γνωστότατο περιοδικὸ “Scientific American” ἐδημοσίευσε τὸν παρελ-
θόντα Μάιο ἐκτενὴ μελέτη σχετικὰ μὲ τὰ νέα πειραματικὰ δεδομένα γιὰ
τὸ σύμπαν, ποὺ συνέλεξαν τὰ ὄργανα ἀκριβείας τοῦ διαστημικοῦ παρα-
τηρητηρίου WMAP (βλ. **Εἰκόνα I**) καὶ τὴν ἀνάλυση τῶν δεδομένων ἀπὸ
τὴ NASA καὶ ἀπὸ ἐπιστήμονες τῶν ἀμερικανικῶν πανεπιστημίων καὶ ἐρευνη-
τικῶν κέντρων μετὰ τὴν 13η Φεβρουαρίου 2003. Πολλὰ ἀπὸ τὰ νέα αὐτὰ στοι-
χεῖα παρουσίασε στὴν Ἀθήνα ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς στὸ
Πανεπιστήμιο τοῦ Τέξας καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Δημ. Νανόπουλος σὲ εἰδικὴ ὁμι-
λία του στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

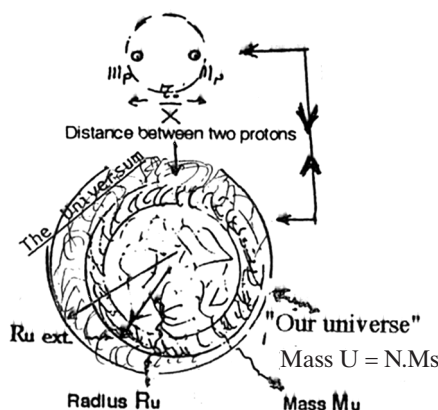
Τὸ παρὸν πολὺ περιληπτικὸ κείμενο δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ παρουσιάσῃ τὰ ὡς ἄνω συμπε-
ράσματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἱστορία τοῦ σύμπαντος ἀπὸ τῆς γενέσεώς του πρὸ 13,7 δι-
σεκατομμυρίων ἐτῶν. Ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος κειμένου εἶναι κυρίως φιλοσοφικὸς καὶ
δευτερευόντως ἀστροφυσικὸς ἢ κοσμολογικὸς. Δεδομένου ὅτι ὁ γράφων ἔχει ἀσχοληθῇ
στὸ παρελθὸν μὲ σχετικὰ θέματα, σὲ δημοσιεύσεις του στὸ «Δαυλὸ» ἀπὸ τοῦ 1998, θὰ ἐπι-
χειρήσουμε ἀπλῶς μιὰ πολὺ σύντομη συγκριτικὴ μελέτη μετὰ τῶν δεδομένων τῶν πρό-
σφατων πειραματικῶν ἀνακαλύψεων τοῦ WMAP καὶ τῶν πολὺ διαφορετικῆς μορφῆς «πλη-
ροφοριακῶν πειραμάτων» τοῦ γράφοντος τὸ παρὸν (βλ. **Εἰκόνες I καὶ II**). Θὰ ἀσχολη-
θοῦμε κυρίως μὲ τὸ «δικό μας σύμπαν», τοῦ ὁποῖου οἱ διαστάσεις ἐπιβεβαιώθηκαν πλή-
ρως, ἐπίσης μὲ τὸ θέμα τοῦ πῶς ἀπὸ τυχαῖα ἀρχικὰ περιστατικά μπορεῖ νὰ δημιουργηθοῦν
δαθμιαίως συντήκες «ιδανικοῦ σχεδιασμοῦ» σύμφωνα μὲ τὴ λογικὴ τῆς φύσεως. [Ὑπο-
τίθεται ὅτι ὁ ἀναγνώστης ἔχει μιὰ γενικὴ φιλολογικὴ γνώση τῶν ὑπαρχουσῶν βασικῶν
φυσικῶν καὶ κοσμολογικῶν θεωριῶν. Γιὰ μιὰ περιληπτικὴ ἐπισκόπηση μπορεῖ νὰ ἀνα-
τρέξῃ σὲ σχετικὸ ἄρθρο τοῦ δρος I. Κυπαρισσοῦ, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ «Δαυλὸ» (βλ. II)
σχετικὰ μὲ τὴν «καθαρὴ» ἐπιστήμη].

Κλονίζονται θεωρίες καὶ ἀρχὲς τῆς Φυσικῆς

Θὰ πρέπει πάντως νὰ παρατηρήσουμε πῶς, παρ’ ὅλον ὅτι ὅλα τὰ πρόσφατα ἐπιτυχῇ
πειράματα βασίζονται καὶ ἐπιβεβαιώνουν τὶς γνωστὲς ἐπιστημονικὲς θεωρίες –σχε-
τικότητος, κβαντικῆς κ.λπ.–, ὅχι μόνον ὑπάρχουν πλεῖστα ἀνεξήγητα φαινόμενα,
ἀλλὰ γίνονται σήμερα καὶ πειράματα, ποὺ σχεδὸν ἀνατρέπουν τὶς ὑπάρχουσες θε-

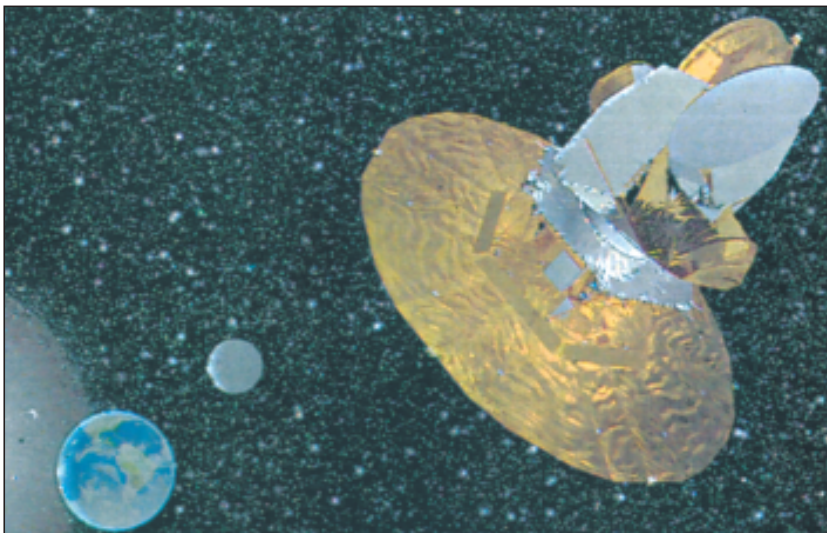
Σχ. Ι. Κατανομή των γαλαξιών σύμφωνα με τις διάφορες δορυφορικές επιτημονικές παρατηρήσεις. Υπάρχουν περιοχές με πολλούς γαλαξίες, άστρα και άλλα ουράνια σώματα, αλλά και μεγάλες περιοχές όπτικού κενού. Η τρισδιάστατη επεξεργασία αποδίδει τη δεδαιωθείσα από τις πρόσφατες παρατηρήσεις «επίπεδο γεωμετρία» του σύμπαντος, ως και τούς «αριθμοσυνπλεκτικούς» τύπους του άρθρογράφου. Τα δεδομένα και σταθερές στο σύστημα *cgs*, έχουν ήδη παρουσιασθή στο «Δανλό», αρ. 198/98, σελ. 12341, 205/99, σελ. 12865, 211/99, σελ. 13351 κ.λπ., ως στοιχεία και «αριθμοσύνδεσμοι» των «Φιλοσοφικών Έξιώσεων της Φύσεως» και σε άλλα έργα του συγγραφέως.

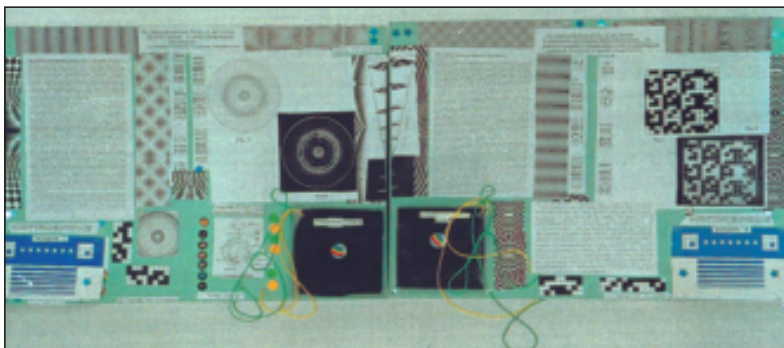
Σχ. ΙΙ. Διαδοχική μετατροπή ενός «Σημείου - Μάζης» εκ δύο πρωτονίων σε απόσταση $r_0/X (= 1.242 \times 10^{-32} \text{ εκ.})$ σε δεδομένα του Universum και του ανθρώπινου Σύμπαντος με χρήση αριθμοσυνδέσμων με τούς Κωδικούς N και X (Αλφάβητα της Φύσεως) και τούς ειδικούς Αριθμούς της Φύσεως, στο πρότυπο του ατόμου του Bohr. Βλ. VI κ.λπ. Ένα είδος «μεγάλης έκρηξης» ή «μεγάλης διαστολής» ή «γιγαντομεγέθυνσης». (Μέρος της Είξ. ΙΙ).

ωρίες. Τελευταίως π.χ. ανέφερόθη πείραμα ταυτόχρονης μετρήσεως της ακριβοῦς θέσεως και κινητικῆς ροπῆς στοιχειωδῶν σωματιδίων, πού σχεδόν ἀνατρέπει τὴν ἀρχὴ τῆς ἀπροσδιοριστίας (βλ. ΙΙΙ). Ἄλλα πρόσφατα πειράματα χρησιμοποιοῦν τὴν «κβαντικὴ ἰσχύ» φωτονίων, γιὰ νὰ δημιουργήσουν πρόσθετη ἐνέργεια, κατὰ παρὰβασιν τοῦ δεύτερου νόμου τῆς θερμοδυναμικῆς (βλ. ΙV). Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ νέα ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα, κυρίως στὸ διάστημα καὶ τὴν πληροφορικὴ, εἶναι πράγματι θαυμαστά. Τὰ ὄργανα τοῦ διαστημικοῦ ἐργαστηρίου WMAP ἐμέτρησαν τὶς πιὸ ἀσθενεῖς διακυμάνσεις τῆς ἤδη γνωστῆς ἀπὸ παλαιότερα πειράματα πρωταρχικῆς κοσμικῆς ἀκτινοβολίας (βλ. Σχ. Ι). Ἡ σημασία αὐτῶν τῶν ἐνεργειακῶν διακυμάνσεων εἶναι τεράστια, διότι ἓνα τελείως ὁμοιογενὲς σύμπαν δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἐξελικτικὰς δομὰς.

Μετὰ τὴν «ἀρχικὴ ἐκρηξί», τὸ γνωστὸ *big-bang*, γεννήθηκαν ἀσυμμετρικὲς καὶ ἀνομοιώσεις, πού δημιούργησαν θαυμαῖα τὰ ὑλικά ἄτομα, τούς ἀστέρες, γαλαξίες κ.λπ. Τὸ πιὸ ἀπομακρυσμένο σημεῖο τοῦ σύμπαντος, πού μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε, εἶναι σὲ ἀπόσταση 13,7 δισεκατομμυρίων ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἐκρηξί, δηλαδὴ περίπου 4×10^{26} μέτρα. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἀκτίνα τοῦ «δικοῦ μας σύμπαντος». Οἱ παρατηρήσεις ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ πραγματικὰ «ἀντίγραφα» τοῦ δικοῦ μας σύμπαντος καὶ πολλὰ ἄλλα ἡλιακὰ συστήματα, μὲ πλανῆτες πού μποροῦν νὰ δημιουργήσουν κατάλληλες βιολογικὰς συνθήκες γιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ. Τὰ «παράλληλα» αὐτὰ σύμπαντα διαδοθμίζονται σὲ 4 ἐπίπεδα, κυρίως μὲ τὴν ἐφαρμογὴ κανόνων τῆς θεωρίας τῶν πιθανοτήτων. Ὁ «κενὸς χώρος» μεταξὺ τῶν συμπάντων ἐπίσης συνεχῶς διαστελλεται καὶ δημιουργεῖ

Εικόνα I. Τò ηλιακό σύστημα καὶ τὸ σύμπαν παρατηρούμενο ἀπὸ τὸ τέλειο μηχανικὸ μάτι τοῦ δορυφόρου καὶ διαστημικοῦ ἐργαστηρίου τῆς NASA, WMAP. Τὰ ὄργανα μεγίστης ἀκριθείας τοῦ “Wilkinson Microwave Anisotropy Probe” ἐμέτρησαν τὶς ἐλάχιστες διακυμάνσεις τῶν κυμάτων τῆς ἤδη γνωστῆς ἀπὸ τὸ διαστημικὸ πείραμα COBE (1991) καὶ ἀπὸ προηγούμενες παρατηρήσεις πρωταρχικῆς κοσμικῆς ἀκτινοβολίας. Τὰ ὄργανα τοῦ WMAP «εἶδαν» τὸ σύμπαν στὴ νηπιακὴ του ἡλικία, πρὸ 13,7 δισεκατομμυρίων ἐτῶν. Τὰ πειραματικὰ δεδομένα μελετῶνται καὶ ἀναλύονται ἀπὸ εἰδικoὺς ἐπιστήμονες ἀπὸ τὶς 13 Φεβρουαρίου 2003.

Εικόνα II. Φωτογραφία τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ διφύλλου καλλιτεχνικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ ἐκθέματος τοῦ ἀρθρογράφου μὲ τίτλο «Ἡ ἐνόραση ἑνὸς μὴ ὁρατοῦ ἠλεκτρονίου», σὲ ἐκθεση τέχνης καὶ ἐπιστήμης στὸ Βασιλικὸ Ἰδρυμα τοῦ Λονδίνου τὸ Δεκέμβριο 2002. Τὸ γενικὸ θέμα τῆς ἐκθεσης ἦταν «Ἡ ἐνόραση τῶν μὴ ὁρατῶν», καὶ παρουσιάσθηκαν πολλὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα μελῶν τοῦ Ἰδρυματος, πὸν ἀπέδωσαν πρωτότυπα καὶ δημιουργικὰ ἀρκετὰ σχετικὰ ἐπιστημονικὰ θέματα. Στὴν ἀνωτέρω φωτογραφία τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς ἠλεκτρονίου, ἀλλὰ καὶ ὅποιασδήποτε ἄλλης ὁργανωμένης φυσικῆς «μονάδας», ἀπὸ τὰ στοιχειώδη σωματίδια μέχρι τὸ σύμπαν, ὅπως «δίδεται» ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ ἀνθρώπινο μάτι τοῦ παρατηρητῆ ὡς ὀπτικοκινητικὸ ἀποτέλεσμα διαφανειῶν μὲ γραμμικὰ σχέδια, πὸν δημιουργοῦν “Moiré patterns”. Τὰ παρουσιαζόμενα πρότυπα - σχέδια ἔχουν ὑπολογιστὴ μὲ δύο διαφορετικοὺς τρόπους. Ἀφ’ ἑνὸς μερικὰ στοιχειώδη κβαντικὰ δεδομένα ἔχουν ἐπεξεργαστῇ βάσει τῆς «θεωρίας πληροφοριῶν», καὶ ἀφ’ ἑτέρου καθαρῶς ἀριθμητικὰ δεδομένα τοῦ ἠλεκτρονίου ἀποδίδονται μὲ γεωμετρικὰ σχήματα πλέγματος ἀσπρόμαυρων πληροφοριακῶν μονάδων. Ἐπὶ τοῦ ἐκθέματος ὑπάρχουν περιληπτικὲς περιγραφεῖς (ἢ φωτογραφία τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐκθέματος, πὸν ἀποδίδει τὴν οὐσία τοῦ θέματος, θὰ δημοσιευθῇ σὲ προσεχὲς τεύχος τοῦ «Δαυλοῦ»).

«φυσαλλίδες», πού γεννοῦν νέα σύμπαντα (Βλ. Σύστημα Σχεδίων I και II). Οἱ γνωστὲς καὶ πολυσυζητημένες «ἀνθρωπικές θεωρίες» ἐξετάζουν καὶ ἀναλύουν τὶς πιθανότητες δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου - παρατηρητῆ (βλ. V). Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀκόμα καὶ μία μικρὴ μεταβολὴ στὶς τιμές τῶν θεμελιωδῶν σταθερῶν τῆς φυσικῆς, ἀπομακρύνει τὴ δημιουργία συνθηκῶν ζωῆς, π.χ. τὸ «ἐπιτρεπόμενο μέγεθος» Ἡλίου γιὰ τὴ δημιουργία συνθηκῶν ζωῆς, ὅπως τὴ γνωρίζουμε στὴ Γῆ, εἶναι μεταξύ $1,6 \times 10^{30}$ καὶ $2,4 \times 10^{30}$ kgs. Ἐὰν οἱ ἠλεκτρομαγνητικὲς δυνάμεις ἦταν κατὰ 4% ἀσθενέστερες, δὲν θὰ ὑπῆρχε τὸ ὑδρογόνο καὶ ἐπομένως οὔτε ἀστέρες, ὅπως τοὺς γνωρίζουμε κ.λπ.

Ἐδῶ θὰ παρατηρήσουμε ὅτι, παρ' ὅλο πὺν ἡ θεωρία τῶν «παράλληλων συμπάντων» διατυπώνει τὴν ἄποψη ὅτι οἱ συγκεκριμένες τιμές τῶν θεμελιωδῶν σταθερῶν τῆς φυσικῆς δὲν μποροῦν νὰ προσδιοριστοῦν βάσει κάποιας γενικώτερης ἀρχῆς, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ γράφων τὸ παρὸν ἔχει ἀναφέρει πὺς εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθοῦν ἀπὸ κοινὴ λογικὴ καὶ ἀριθμητικὴ βάση. Μὲ τὴ χρῆση τῶν δύο θεμελιωδῶν κωδικῶν - ἀλφαριθμητικῶν τῆς Φύσεως, τοῦ «Λόγου X», πὺν εἶναι ὁ κοσμικὸς ἀριθμὸς τοῦ Eddington-Dirac-Dicke καὶ τοῦ «Αλφαριθμητικῶν N», πὺν οὐσιαστικῶς εἶναι μιὰ «πληροφοριακὴ» ἔκδοση τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Avogadro N, ὡς καὶ δύο-τριῶν «εἰδικῶν καὶ χαρismaticῶν» ἀριθμῶν τῆς Φύσεως-Λόγου (βλ. VI, VII).

Ἐνα βασικὸ στοιχεῖο, πὺν παραδόξως παραβλέπεται, εἶναι ὅτι ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς Φύσεως οἱ τυχόν «ἐξισώσεις» πὺν ἐκφράζουν τὶς βασικὲς ἀρχές τῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιέχουν «ἀγνώστους» ἢ «ἀγνώστες μεταβλητές» κ.λπ. Ἐπομένως οἱ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως χρησιμώτατες γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀλγεβρικὲς, διαφορικὲς κ.λπ. ἐξισώσεις, πὺν περιέχουν τοὺς ἀγνώστους x, y, z ἢ dx, dy κ.λπ., ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς Φύσεως εἶναι ἀνυπαρκτες. Οἱ «ἐξισώσεις τῆς Φύσεως», ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, περιέχουν μόνον ἀριθμοὺς καὶ σύμβολα, συγκεκριμένως σύμβολα θέσεως / ἀντιθέσεως, π.χ. 0/1, ANΩ/KATΩ, AΣΠPO/MAYPO, +/-, $\uparrow$ / $\downarrow$ κ.λπ. Ἐπομένως ἀντὶ τῶν γνωστῶν καὶ ἀπολύτως ἀναγκαίων σὲ μᾶς «ἐξισώσεων» ἢ Φύση, ὡς Φύση - Λόγος, θὰ δημιουργῇ καὶ ἀναγνωρίζῃ συμπλέγματα, δομές καὶ δίκτυα, πὺν συνδέουν μεταξύ τοὺς συγκεκριμένους ἀριθμοὺς καὶ σύμβολα.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ἀριθμοσύνδεσμοι», γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχουμε ἤδη γράψει στὸ «Δαυλὸ» (βλ. VII). Κατόπιν ἔρευνας πολλῶν δεκαετιῶν ὁ γράφων κατῳρθωσε νὰ προσδιορίσῃ τοὺς θεμελιώδεις ἀριθμητικὺς συνδυασμοὺς, πὺν ἀποτελοῦν καὶ δημιουργοῦν τὸ ὑπόστρωμα καὶ πλέγμα τῶν ἀρχικῶν δομῶν τῆς Φύσεως. Στὶς **Εἰκ. I καὶ II** παρουσιάζουμε φωτογραφίες τοῦ διαστημικοῦ ἐργαστηρίου καθὼς καὶ φωτογραφία ἐκθέματος τοῦ ἀρθρογράφου, πὺν ἀποδίδει τὴν ὀπτικοκινητικὴ εἰκόνα ὁποιασδήποτε «μονάδος», ἀπὸ τὸ ἠλεκτρόνιο μέχρι τὸ σύμπαν, σύμφωνα μὲ ἓνα μὴ τεχνικὸ ἀλλὰ πληροφορικὸ «πείραμα».

Τὸ γενικώτερο συμπέρασμα τοῦ ἐπιστήμονα, σχετικὰ μὲ τὴν ἐρμηνεία τῶν παρατηρήσεων τοῦ WMAP, εἶναι ὅχι μόνον ἡ ἐπιβεβαίωση τοῦ big-bang καὶ τῆς συνεχοῦς διαστολῆς τοῦ σύμπαντος, ἀλλὰ κυρίως ἡ πρωταρχικὴ τελείως τυχαία δημιουργία τῶν «συμπάντων». Κατὰ τὸν καθηγητὴ Δ. Νανόπουλο «Εἴμαστε μιὰ ἀνακατανομὴ τοῦ τίποτε. Τὸ σύμπαν ἐμφανίστηκε τυχαῖα ὡς ἐλάχιστη ὕλη ἐνὸς ὅλου, ὅπου ἡ ἐνέργεια εἶναι μηδενικὴ» (βλ. VIII). Ἀναμφισβήτητα αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχικὴ εἰκόνα, ὅταν τὸ θέμα ἐξετάζεται μέσα στὸ στενὸ κοσμολογικὸ καὶ ἀστροφυσικὸ περιβάλλον. Ὑπάρχουν ὅμως σημαντικὲς «παράλληλες θεωρίες» διακεκριμένων ἐρευνητῶν σὲ ἄλλους ἐπιστημονικοὺς κλάδους, πὺν θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπόψη, γιὰ τὸ σχηματισμὸ μᾶς εὐρύτερης φιλοσοφικῆς τοποθέτησης. Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τί εἶναι τὸ «μηδέν». Πρόσφατο ἐκλεκτὸ βιβλίον ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Μηδέν. Ἡ βιογραφία μιᾶς ἐπικίνδυνης ιδέας» (βλ. IX). Ἐνα ἀπὸ τὰ κεφάλαιά του ἔχει τὸν τίτλο «Οἱ ἐπιφοβὲς ιδιότητες τοῦ Τίποτε» κ.λπ. Ἐπίσης «Τίποτε δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ Τίποτε» κ.λπ. Ὁ συγγραφέας μὲ μεγάλη λογοτεχνικὴ ικανότητα περιγράφει τὰ διάφο-

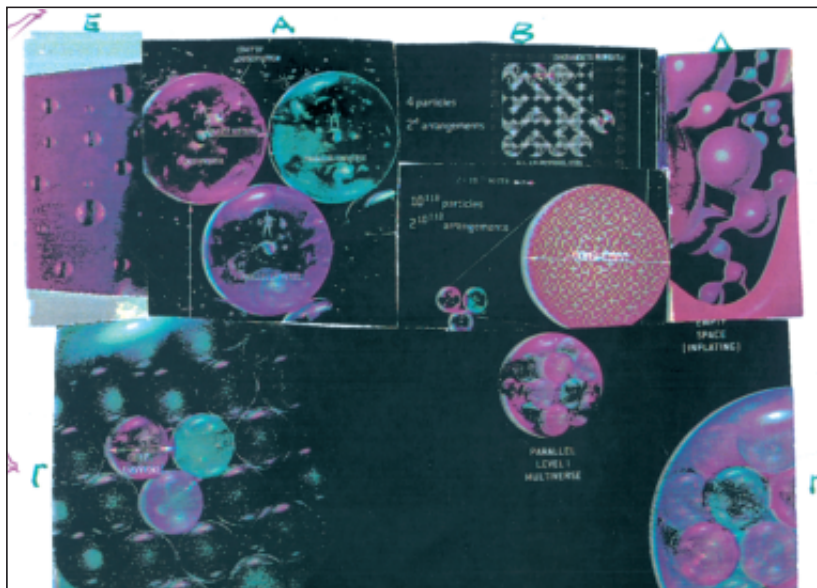
ρα «μηδενικά» που κυριαρχούν στις επιστήμες μας. Καταλήγει δέ με περιγραφή της «*μυστηριώδους δύναμης του κενού*» και τη συνεχή διαστολή του σύμπαντος, και την επίδραση της από πολλών ετών γνωστής «*ένεργειας του σημείου μηδέν*». Ἐπίσης «*Τὸ μηδέν στις εξισώσεις της κβαντομηχανικής γεμίζει τὸ κενὸ με μιὰ ἀπειρία σωματιδίων*» κ.λπ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ πολλὰ ἄλλα πρόσφατα βιβλία διακεκριμένων ἐπιστημόνων πού περιγράφουν τὸ κενὸ ἢ τὸ «τίποτε», πρέπει νὰ διαβασθοῦν καὶ νὰ ληφθοῦν ὑπόψη στὴν τοποθέτησή μας ἔναντι ὁποιασδήποτε φιλοσοφικῆς ἀντίληψης ἀναφορικά με τὴ δημιουργία τοῦ σύμπαντος.

Ἐάν, χρησιμοποιοῦντες τοὺς μαθηματικούς τύπους ὄγκου / περιεχομένου τῆς σφαίρας καὶ ὑπερσφαίρας πολλῶν διαστάσεων, ἀντὶ νὰ στραφοῦμε ὑπεροπτικά πρὸς τὶς «ἀνώτερες» διαστάσεις, ἐξετάσουμε τί γίνεται στὶς «κατώτερες», δηλαδὴ στὴ βασικὴ διάσταση «ἕνα» ἢ καὶ τὴ διάσταση «μηδέν», δηλαδὴ τὶς διαστάσεις πού ἀποτελοῦν αὐτὴν ταύτην τὴ βάση ὅπου ἰσχύει, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι στὴ διάσταση «ἕνα» τὸ «περιεχόμενο» τῆς γραμμῆς «ἀκτίνας R» εἶναι Δύο. Δηλαδὴ πλὴν τῆς ὁρατῆς ἀκτίνας ὑπάρχει καὶ ἡ ὁρατὴ ἢ ἀόρατη ἐπέκτασή της. Γιὰ τὴ διάσταση μηδέν τοῦ μαθηματικοῦ σημείου θὰ διαπιστώσουμε ὅτι τὸ γεωμετρικὸ περιεχόμενο «ὑποσφαίρας» μηδενικῆς διαστάσεως δὲν εἶναι μηδέν, ἀλλὰ ἴσο πρὸς τὸν ἀριθμὸ Ἕνα. Ἔτσι βλέπουμε ὅτι ὑπάρχει βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ «μαθηματικοῦ μηδενός» καὶ τοῦ «γεωμετρικοῦ / φυσικοῦ» μηδενός. Παρόμοιες παρατηρήσεις εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς Ἕνα καὶ Δύο καὶ τὶς τετραγωνικές τους ρίζες, ὅπως καὶ γιὰ τὸ φανταστικὸ ἀριθμὸ $i = \sqrt{-1}$. Σχετικὰ με τὸ θέμα τῶν προτύπων (patterns) καὶ τὸν «*πληροφοριακὸ αἰθέρα*», πού σήμερα παρουσιάζεται ὡς «*κβαντικὸ κενὸ*» ἢ «*πεμπουσία*» κ.λπ., ἔχω γράψει σὲ προηγούμενα ἄρθρα. Οἱ προτεινόμενοι ἀριθμοσύνδεσμοι δὲν εἶναι ποτὲ ἀκριβεῖς, ἀλλὰ διαφέρουν κατὰ ἕνα μικρὸ ἀριθμὸ ϵ , τὸ γνωστὸ ϵ , πού τείνει πρὸς τὸ μηδέν.

Αὐτὴ ἡ ἀριθμητικὴ μικροδιαφορὰ δημιουργεῖ ἀριθμητικὲς διακυμάνσεις πού ἐπεκτείνονται στὸ ὑπόστρωμα τοῦ σύμπαντος, καὶ εἶναι ἡ αἰτία τῆς μεγάλης ποικιλίας τῶν φυσικῶν δομῶν, γεγονότων καὶ φαινομένων. Πιθανώτατα ἡ ἀπὸ ἐτῶν γνωστὴ «*κβαντικὴ σύμπλεξη*» καὶ τὰ qubits (quantum bits) νὰ ὀφείλονται στὶς ἀλληλοσυμπλέξεις βασικῶν ἀριθμῶν τῆς Φύσεως.

Γιὰ τὸ μεγάλο θέμα τῆς τύχης, τοῦ τυχαίου ἢ τοῦ προδιαγεγραμμένου γεγονότος, τῶν συμπτώσεων καὶ τῶν συγχρονισμῶν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἔχουν γραφῇ χιλιάδες σελίδες. Οἱ σύγχρονες μαθηματικὲς θεωρίες πιθανοτήτων, στατιστικῶν ἀναλύσεων, θεωρίες τάξεως-ἀταξίας ἀλλὰ κυρίως οἱ θεωρίες δυναμικῆς χάους καὶ πολυπλοκότητας, ἀδεσδιότητος, ὁργανώσεως κ.λπ. ἔχουν κατὰ πολὺ ὑπερβῇ τὰ δεδομένα τῶν ἀρχικῶν μελετῶν τοῦ Arthur Koestler. Ἡ μελέτη συμπτώσεων καὶ συγχρονισμῶν ἔχει ἐπεκταθῇ στὰ βιολογικὰ συστήματα καὶ τὶς ἀλληλεπιδράσεις γονιδίων, πρωτεϊνῶν, κυττάρων, οἰκοσυστημάτων κ.λπ. Τυχαιὲς μεταλλάξεις καὶ τυχαῖες ἀλληλοσυνδέσεις δημιουργοῦν ἱστορία με μακροπρόθεσμες συνέπειες καὶ μποροῦν νὰ μετατραποῦν σὲ πάγια χαρακτηριστικὰ καὶ συμβάντα. Κατὰ τὸν J. Monod ἀπὸ τυχαῖα περιστατικὰ ὀδηγούμεθα σὲ ὀργανωμένη τάξη καὶ κατὰ τὸν S. Strogatz, σύγχρονο μεγάλῳ ἐρευνητῇ τῆς ἐπιστήμης τοῦ SYNC, δηλαδὴ τῆς αὐθορμῆτου καὶ αὐτομάτου ὁργανώσεως διὰ μέσου συγχρονισμῶν, συνήθως ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἀταξία ἀναπηδοῦν ὀργανωμένα περιστατικὰ (βλ. X).

Ἄλλη «νέα ἐπιστήμη», πού προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα με ἀρχικὰ σύμβολα θέσεως / ἀντιθέσεως, εἶναι ἡ θεωρία τῶν «*κψελικῶν αὐτομάτων*». Τὰ παράλληλα σύμπαντα δίνουν τὴ δυνατότητα γενέσεως διαφορετικῶν ἀρχῶν καὶ κανόνων τῆς Φυσικῆς. Θὰ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ὅμως, ὅτι τὰ σύμπαντα πού μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ διάνοια, ὑπόκεινται στὸν ἔλεγχο τῶν δύο Κωδικῶν καὶ Ἀλφαθήτων τῆς Φύσεως, τοῦ Λόγου X καὶ τοῦ Ἀλφαθήτου N, καὶ τῶν ἰδίων «*εἰδικῶν ἀριθμῶν*» τῆς Φύσε-

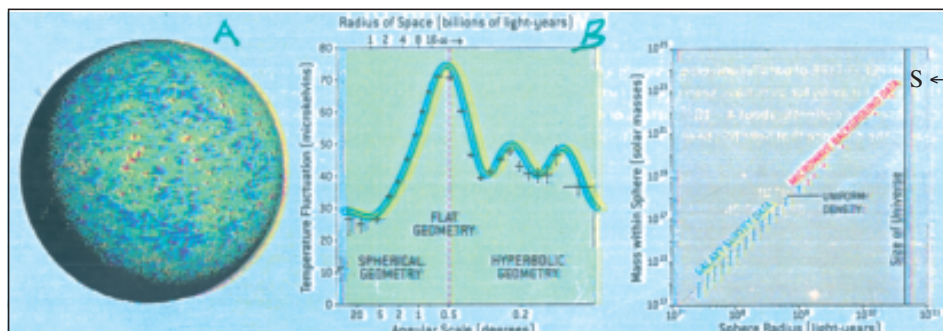

Σύστημα σχεδίων I. Το ανωτέρω σύστημα σχεδίων είναι από απόσπασμα απεικονίσεων, που δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό "Scientific American" του Μαΐου 2003 και σε άλλα περιοδικά. Τα «παράλληλα πολυσύμπαντα» διαβαθμίζονται σε 4 επίπεδα. Στα σχ. Α και Β είναι το πρώτο επίπεδο με τα δεδομένα του. Σημειώστε ότι, ως φαίνεται στο σχ. Β, ο υπολογισμός των διαστάσεων των συμπάντων βασίζεται στη θεωρία συνδυασμών «επίπεδων σωματιδίων». Στο σχ. Γ παρουσιάζεται το επίπεδο II των παράλληλων συμπάντων με διογκούμενα «κενά» διαστήματα μεταξύ τους. Το σχ. Δ παρουσιάζει τις διογκούμενες φυσαλίδες, που δημιουργούν διάφορα σύμπαντα. Το σχ. Ε είναι το τμήμα του «σύμπαντος έκρηξης» (big-bang), που σχηματίστηκε περίπου 300.000 έτη μετά την αρχική έκρηξη. Απεικονίζει το σχηματισμό των πρώτων «ατόμων». Η απεικόνιση είναι παρόμοια με την απεικόνιση των «Παράλληλων Συμπάντων».

ως. Η ποικιλία των αριθμοσυνδέσεων και συμπλεκτικών τύπων, ανάλογη της γνωστής «κβαντικής αλληλοσυνέξεως», δίδει τη δυνατότητα της πληθώρας εξελικτικών δομών και αλληλεπιδράσεων τόσο σύμφωνα με τη γνωστή αρχή του Mach, όσο και τις αρχές των σύγχρονων θεωριών χάους και «κβαντικής πληροφορίας».

Είναι πολύ πιθανόν τα ίδια ακριβώς πειράματα στα διάφορα παράλληλα σύμπαντα να έρμηνεύονται κατά διαφορετικό τρόπο. Επομένως μόνον η ανάλυση των δεδομένων που βρίσκονται σε κάθε ήλιακό σύστημα, που στην περίπτωση Γης-Ήλιου μας είναι τελείως γνωστά και ακριβή, είναι δυνατόν να παρουσιάσουν την επίδραση και λειτουργία των προτεινόμενων αριθμοσυμπλεκτικών τύπων και των τυχόν «φιλοσοφικών εξισώσεων» της Φύσεως - Λόγου, ως και των προτεινόμενων ειδικών κωδικών αριθμών.

Τα ανωτέρω πάντως ούτε μεταβάλλουν ούτε αλλοιώνουν τις υπάρχουσες και γενικώς παραδεδεγμένες φυσικομαθηματικές κλπ. αρχές, θεωρίες και αντιλήψεις. Η «Φιλοσοφία της Φύσεως» και οι σχετικοί αριθμοσυμπλεκτικοί τύποι ελέγχονται μόνον από την ίδια τη Φύση-Λόγο, ενώ ο άνθρωπος στη Γη, την κάθε βιοσφαιρική και πλανητική Γη, μπορεί να δράσει, να δημιουργήσει και να εξελιχθεί βάσει των δικών του επιστημονικών δεδομένων, έργων, αντιλήψεων και πειραμάτων. Οι νέες αυτές γνώσεις μας τοποθετούν όμως σε ένα τελείως διάφορο φυσικό και φιλοσοφικό πλαίσιο, που χρειάζεται πολύ έμπειρο-στατωμένη μελέτη, διερεύνηση και ανάλυση. Μεταξύ των σύγχρονων έρευναιικών μελετών σχετικά με το σχεδιασμό και προγραμματισμό, που ειδικώς για τα πειράματα και

Σύστημα σχεδίων II. Τα ανωτέρω διαγράμματα έχουν δημοσιευθεί στο περιοδικό “Scientific American” του Μαΐου 2003 ως «κοσμολογικά δεδομένα». Το Σχ. Α παρουσιάζει τις ελάχιστες διακυμάνσεις των κοσμικών μικροκυμάτων, που έμετρησε το διαστημικό εργαστήριο WMAP. Το διάγραμμα Β παρουσιάζει την καμπύλη μικροδιακυμάνσεων της θερμοκρασίας κ.λπ. Το συμπέρασμα είναι ότι το σύμπαν είναι «επίπεδον γεωμετρίας», δηλαδή έχει Εὐκλείδειο μέτρο, που στην ουσία σημαίνει ότι οι απόστάσεις μετρώνται βάσει του Πυθαγορείου θεωρήματος. Υπάρχουν πάντα και μετρήσεις - δεδομένα τόσο σφαιρικής όσο και υπερβολικής γεωμετρίας. Στο διάγραμμα Γ, που είναι ιδιαίτερον ενδιαφέροντος, δίδεται η σφαιρική μάζα του σύμπαντος ως πολλαπλάσιο της μάζας του Ήλιου μας και η ακτίνα της σφαίρας σέ ετη φωτός. Το σημείο S, που σημειούται με το βέλος, δεικνύει ως μάζα του «δικού μας σύμπαντος» περίπου $10^{23.5}$ μάζες Ήλιου με αντίστοιχη ακτίνα περίπου 5×10^{28} cm. Τα ίδια ακριβώς δεδομένα έχουν εύρεθῇ ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὸ παρὸν μὲ χρήση «ἀριθμοσυμπλεκτικῶν» τύπων. Νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ διαγώνια γραμμὴ ὑποδηλώνει ὁμοιογενὴ πυκνότητα καὶ ἡ δεξιὰ κάθετη γραμμὴ «Μέγεθος Σύμπαντος».

τις πληροφορίες ξεκίνησε ἀπὸ τὶς μελέτες τοῦ R.A. Fisher περὶ τὸ 1930, ὑπάρχει καὶ μιὰ νέα ἐμπεριστατωμένη θεωρία γιὰ τοὺς «ιδανικοὺς σχεδιασμούς». Φαίνεται ὅτι οἱ προτεινόμενοι Κωδικοὶ τῆς Φύσεως, X καὶ N, τουλάχιστον ἀριθμητικῶς, ἐμπίπτουν πλήρως στὰ κριτήρια τῆς νέας αὐτῆς θεωρίας. Θὰ κλείσουμε τὸ πολὺ περιληπτικὸ αὐτὸ κείμενο μὲ δύο ἀπὸ τὶς γνωστὲς φράσεις τοῦ Ἡράκλειτου, ἡ πρώτη σὲ μετάφραση: «Ἡ ἐνότητα τῶν πάντων κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιὰ ἰσορροπία ἀντίδραση με-ταξὺ τῶν ἀντιθέτων» καὶ «Ἀρμονία ἀφανῆς φανερῆς κρείττων».

Βιβλιογραφία

(Δὲν εἶναι κατὰ ἀλφαριθμητικὴ ἢ ἄλλη σειρά. Ὑπάρχει πολὺ ἐκτενὴς βιβλιογραφία στὰ κύρια ἔργα τοῦ ἀρθρογράφου).

- I. Tegmark Max, “Parallel Universes”, περιοδικό “Scientific American”, Μάιος 2003, σελ. 31-41.
- II. Κουαρτισσὸς I. Δρ., «Οἱ θεωρίες περὶ τῆς ὕλης ὡς δεκανίκι τῆς ἐξουσίας κ.λπ.», «Δαυλός», Ἰούνιος 2003, σελ. 16845-52.
- III. Brooks Michael, “Curiouser and Curiouser”, σελ. 30, “Hardy’s Paradox”, “New Scientist”, 10 Μαΐου 2003, σελ. 28-31.
- IV. Minkel J., “Law and Disorder”, “Scientific American”, Ἰούνιος 2003, σελ. 17, βλ. I.
- V. «Ἡ Ἀνθρωπικὴ Ἀρχή», συλλογὴ ἄρθρων δέκα διακεκριμένων ἐπιστημόνων, ἑλλην. μετάφραση, ἐκδ. Σύνταλμα, Ἀθήνα 104 34 (“The Anthropic Principle”, ἐκδ. Cambridge University Press 1993).
- VI. Analytis P., “The Digital Philosophy and the Design Conditions of Nature”, ἐκδ. PGA, Athens 1996 καὶ ἄλλα σχε-τικὰ ἔργα τοῦ ἰδίου.
- VII. Analytis P., Ἀρθρα τοῦ ἰδίου στὸ περιοδικό «Δαυλός», σελ. 12331, 12861, 12730, 13101 κ.λπ.
- VIII. «Τὸ σύμπαν θὰ ὑπάρχῃ γιὰ πάντα». Συνέντευξη καθηγητοῦ Δ. Νανόπουλου στὴν κ. Τ. Καραϊσκάκη, ἐφημ. «Καθημερινή», 25 Μαΐου 2003, σελ. 30.
- IX. Seife Charles “Zero. The Biography of a Dangerous Idea”, ἐκδ. Penguin Group USA, U.K. κ.λπ., 2000.
- X. Strogatz Steven, “SYNC. The Emerging Science of Spontaneous Order”, ἐκδ. Hyperion Books, 2003.

Παναγιώτης Ἀναλυτῆς

© 2003 P. Analytis

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΙΘΙΚΗ ΣΠΗΛΙΑ-ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Άρκετοι έρευνητές θεωρούν ότι ή Όμηρικη Όθάκη είναι ή σημερινή Λευκάδα. Καί κοντά σ' αυτόους πολλοί κάτοικοι της περιοχής, άπ' την ίδια τη νήσο ή τις άπέναντι άκτες της Όκαρνανίας, γοητευμένοι άπ' την ιστορική σπουδαιότητα του τόπου τους, προσπαθούν νά ανακαλύψουν κι άλλα στοιχεία, πού νά ένισχύουν τη θεώρηση αυτή. Στα πλαίσια αυτού του λαΐκου ένδιαφέρο- ντος, ένας βοσκός άπό την Πάλαιο ανακάλυψε ένα μικρό μά έντυπωσιακό σπήλαιο στους πρόποδες ένός λόφου κοντά στο γειτονικό χωριό Πλαγιά (Όήμος Κεκρωπίας).

Πρόσφατα βρεθήκαμε στην περιοχή και έπισκεφθήκαμε τó σπήλαιο. Μπαί- νει κανείς σ' αυτό έρποντας άπό ένα μικρό στόμιο, τó όποίο έχει διανοιχθή άπ' τόν έν λόγω βοσκό. Ό έσωτερικός του χώρος έχει διαστάσεις 3x5 περίπου μέτρα, τó ύψος του δέ κυμαίνεται γύρω στα 2 μέτρα. Χωρίς νά κατέχουμε ίδι- αίτερες γνώσεις σπηλαιολογίας ή άρχαιολογίας και παρά τόν έλλιπη φωτισμό (διαθέταμε μόνο δύο μικρούς φακούς), καταφέραμε νά έντοπίσουμε τά έξής:

- α) Έναν έντυπωσιακό θόλο στην όροφή του σπηλαίου.
- β) Μεγάλο άριθμό άπό πρωτόγονα λίθινα έργαλεία (ξέστρα, φυλόσχη- μες αΐχμές), πού βρίσκονται στο μαλακό χώμα του δαπέδου και κα- τασκευάστηκαν άπό μεταφερθέντα πετρώματα, πού δέν ύπάρχουν στη σπηλιά.
- γ) Δύο μικρές σταλακτικές κολώνες και ένα σταλακτικό σύμπλεγμα, πού θυμίζει σιαγόνα ζώου, στο δεξιό τοίχωμα του σπηλαίου.

Τά πρωτόγονα αυτά έργαλεία πιστοποιούν την κατοίκηση του σπηλαίου κατά τη Λίθινη έποχή. Τó έντυπωσιακότερο όμως στοιχείο του είναι ό θόλος της όροφής, καθώς ή συμμετρία της κατασκευής του μās οδηγεί στη σκέψη ότι πιθανόν νά μήν πρόκειται για ένα θαυμαστό φυσικό δημιούργημα, αλλά άπο- τέλεσμα λάξευσης άπό άνθρωπινο χέρι. "Αν όντως συνέδη αυτό, τότε πιθανο- λογεΐται ή χρήση του σπηλαίου ως λατρευτικού άντρου χθονίων και ύποχθο- νίων θεοτήτων στα δάθη της ιστορίας. Στοιχειοθετεί έπίσης πολλά έρωτήμα- τα για τη σημασία του θόλου (χρηστική και συμβολική) κατά την προϊστο- ρική έποχή.

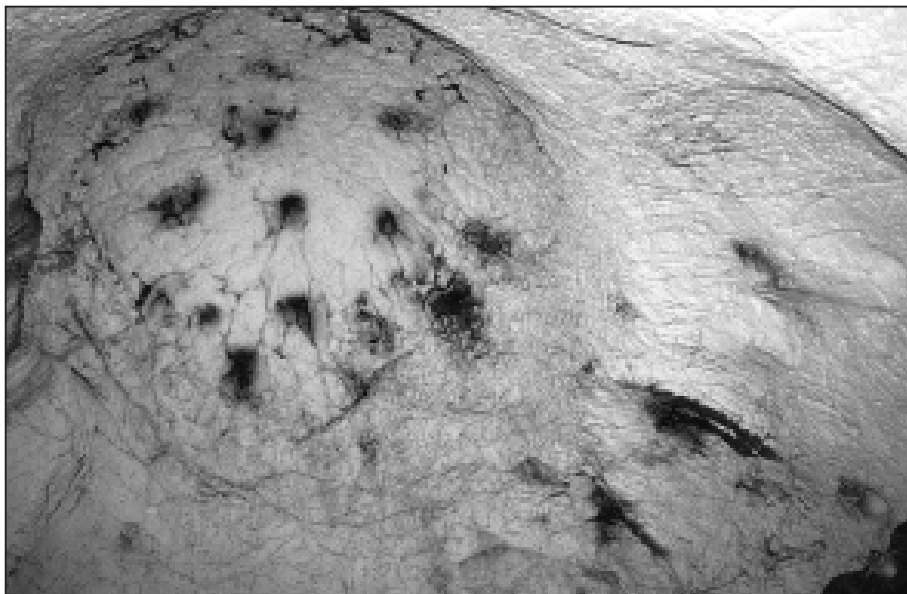
[Βλέπε φωτογραφίες έναντι σελίδας].

Διαλεχτή Σαουλίδου - Σαράντου

Άνω: Ξέστρα καὶ φυλλόσχημες αἰχμές, πρωτόγονα ἀνθρώπινα ἐργαλεῖα πὺν βρέθηκαν στὸ χῶμα τοῦ δαπέδου τῆς σπηλιᾶς στὴν Πάλαιρο. Εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ πετρώματα πὺν δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ συνεπῶς ἔχουν μεταφερθῆ ἀπὸ μακρυνά.

Κάτω: Ὁ ἐντυπωσιακὸς διάτρητος θόλος στὴν ὀροφή τοῦ σπηλαίου.

«ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ»: ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ἢ «ΟΔΗΓΙΕΣ» ΓΙΑ «ΔΡΑΣΗ»;

«Διάβολος» = Ἑλληνικὸς Πολιτισμός

«Θέλω σε κατακτήσαι πάσας τὰς φυλὰς τῆς γῆς»

Ισως τὸ συγκλονιστικώτερο βιβλίο μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη εἶναι ἡ «Ἀποκάλυψη» τοῦ Ἰωάννη. Καὶ αὐτὸ γιατί ἐκεῖ διαβά-
ζουμε γιὰ τὸ τί μέλλει γενέσθαι ὄχι μόνο γιὰ λογαριασμὸ τῆς
ἐδωραϊκῆς φυλῆς, ἀλλὰ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Ἐὰν δὲν διαβά-
σουμε τὸ κείμενο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ πιστοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ ἐπιστημονικὴ
καὶ ἐρευνητικὴ πλευρά, θὰ ὑποψιαζόμαστε κάτι διαφορετικὸ στὸν
Ἰωάννη: Μήπως δὲν ἦταν προφήτης, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔγραφε γιὰ
τοὺς ἀπογόνους τῆς Σιών τὸ πῶς θὰ πετύχουν τὸν στόχο τοῦ «Θεοῦ»
τους, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν κατανίκηση ὅλων τῶν φυλῶν τῆς
γῆς, ὅπως ἐντέλλεται ἡ Π.Δ., στὴν «φανερώση» τοῦ «Θεοῦ» στὸν Μω-
υσῆ;

Ἄς δοῦμε ὅμως περιληπτικὰ τί μᾶς λέει ἡ «Ἀποκάλυψη». Ὁ Ἰωάννης, πέ-
φτοντας σὲ πνευματικὴ ἔκσταση καὶ ἀφοῦ ἀναθεματίζει 7 ἐκκλησίες τῆς Ἀνα-
τολῆς, βλέπει ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει πλανηθῆ ἀπὸ τὸ *1ον Θηρίον* (οἱ ἱερεῖς σή-
μερα τὸ χαρακτηρίζουν *Ἀντίχριστο*), τὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσκυνοῦν
καὶ λατρεῦνουν. Ἐνὰ *2ον Θηρίον* (ἡ «Ἀποκάλυψη» τὸ ὀνομάζει ἀργότερα *ψευ-
δοπροφήτη*) πείθει τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάνουν εἰκόνα τὸ πρῶτο θηρίο. Τὰ 2 θη-
ρία ἔχουν ἐξουσιάσει τὸν κόσμο μὲ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ *Δράκου* (ἢ, ὅπως ἀλλιῶς
τὸ ὀνομάζει ἡ «Ἀποκάλυψη», *Ὁφιν, Διάβολον, Σατανᾶν*). Μάλιστα ὁ Δράκος
μὲ τὰ 2 θηρία ἐπιβάλλουν σὲ ὅλο τὸν κόσμο νὰ δεχτῇ τὸ *χάραγμα* (666) στὸ δεξι-
τον χέρι ἢ στὸ μέτωπο, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἀγοράζῃ ἢ νὰ πουλᾷ, ἐὰν
δὲν ἔχῃ τὸ *χάραγμα*. Τότε κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ *Ἀρνίον* (οἱ ἱερεῖς μας
τὸ χαρακτηρίζουν *Ἰησοῦν Χριστὸν τῆς 2ας Παρουσίας*), ὅπου μαζί μὲ 144.000
ἐδωραίους, ποὺ δέχτηκαν τὸ χάραγμα ἀλλὰ δὲν πίστεψαν στὸ θηρίο, πολεμοῦν τὸν
Δράκο, τὸν νικοῦν καὶ ἐπιφέρουν θανάσιμες πληγές σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα (καὶ
στὴν γῆ). Μόνοι σφωζόμενοι ἐκ τοῦ ὀλέθρου οἱ 144.000 ἐδωραῖοι (12 χιλιάδες ἀπὸ
τὴν κάθε μία ἀπὸ τὶς 12 φυλές τοῦ Ἰσραὴλ), χάριν τῶν ὁποίων τὸ Ἀρνίον θὰ κα-
τεδάσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴν νέα Ἱερουσαλὴμ γιὰ νὰ κατοικήσουν μέσα.

Σύγκρουση Μωσαϊσμού - Παυλισμού;

Ας έρευνήσουμε την «'Αποκάλυψη». Ξεκινώντας ο 'Ιωάννης κατηγορεί τις 7 'Εκκλησίες της 'Ανατολής, οι όποιες τάχθηκαν ύπέρ του αντίχριστου δόγματος ('Εφέσου, Σμύρνης, Περγάμου, Θυατείρων, Σαρδέων, Φιλαδελφείας, Λαοδικείας). Ποιό είναι το αντίχριστο δόγμα; Γνωρίζουμε ότι εκείνη την εποχή που έγραφε ο 'Ιωάννης, ή 'Ιωνία κατακλύζεται από έδραίους του φαρισαϊκού δόγματος. Στην δράση εκείνων των έδραίων αποδίδεται ή ίδρυση των χριστιανικών εκκλησιών. Μάλιστα αιώνες αργότερα ο Κωνσταντίνος θά επιλέξει εκείνα τὰ μέρη για την μεταφορά της πρωτεύουσας της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Μήπως λοιπόν ή «'Αποκάλυψη» καταφέρεται εναντίον του χριστιανισμού; Μήπως ο ψευδοπροφήτης που πλανά τους ανθρώπους να κάνουν εικόνα και να προσκυνήσουν το θηρίο είναι ο Σαούλ - Σαῦλος - Παῦλος (ιδρυτής της Χριστιανικής 'Εκκλησίας); Είναι τυχαίο που ο Παῦλος (έδραϊκής καταγωγής) κατάγεται από την Κιλικία και όποτε κινδυνεύει, καταφεύγει στους έδραίους της 'Ιωνίας για προστασία; 'Η ότι με την πυρκαγιά της Ρώμης κατέφυγε στην 'Ιωνία, για να συλληφθῇ αργότερα στην Τροία;

Μήπως τελικά για την «'Αποκάλυψη» ή κοσμική έξουσία του 'Αντίχριστου δέν είναι παρά ο ίδιος ο χριστιανισμός του Παύλου; Βάσει των αντιλήψεων του 'Ιωάννη όλος ο κόσμος σήμερα βρίσκεται κάτω από την έξουσία του 'Αντίχριστου και περιμένει τον πραγματικό Χριστό των έδραίων, για να εξαλείψει τους ανθρώπους και να επιβάλῃ την παγκόσμια έδραϊκή βασιλεία με μοναδικούς κατοίκους τους έδραίους.

‘Ας δοῦμε όμως και τὰ πρόσωπα που πρωταγωνιστούν στην 'Αποκάλυψη. 'Από την μία πλευρά είναι ο Θεός και το 'Αρνίον και από την άλλη ο Δράκος - Διάβολος - 'Οφης - Σατανᾶς, τὸ 1ο θηρίον και τὸ 2ο θηρίον (ο ψευδοπροφήτης των ιερέων). Ποιός λοιπόν είναι ο Δράκος; Είναι ο Διάβολος, που διαβάλλει και παρασύρει τους ανθρώπους. Είναι ο 'Οφης, που στο βιβλίο της Γένεσης διαβάζουμε ότι έπεισε τους πρωτόπλαστους να γευτοῦν τὸν απαγορευμένο καρπό, ώστε «*διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ γινώσκοντες καλὸ καὶ πονηρόν*» (Γένεσις 3.5). Δηλαδή τους άνοιξε τὰ μάτια, δείχνοντάς τους τὸν δρόμο πρὸς τὸν πολιτισμό. 'Αλλά οἱ έδραῖοι θέλουν τὸν άνθρωπο άμαθῇ, χωρίς γνώσεις και πολιτισμό. Να και ή αίτία του μένους του χριστιανισμού εναντίον της επιστήμης και της φιλοσοφίας. Να τὸ έδραϊκό μῖσος εναντίον του γεννήτορα του ανθρώπινου πολιτισμοῦ έλληνισμού. 'Επειδὴ ο πολιτισμένος άνθρωπος σκέφτεται, γνωρίζει, μάχεται. Μὴν ξεχνάμε τὸν πατριάρχη Χρυσόστομο, που στην Α' όμιλία του πρὸς Κορινθίους (18.16) διαλαλεῖ: «*ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνοησία τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν κακῶν*» ἐνῶ ο Εὐσέβιος μᾶς πληροφορεῖ ότι οἱ χριστιανοὶ γκρέμιζαν τους έλληνικούς ναοὺς και τὰ άγάλματα, «*ἐπειδὴ χτίστηκαν ἀπὸ τοὺς δαίμονες γιὰ νὰ πλανήσουν τὴν ἀνθρωπότητα*».

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Παύλου νὰ ἐξαλείψῃ τὸν Ἑλληνισμό

Ἄρα ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι ὁ Διάβολος, ποὺ ἀντιτάσσεται στοὺς ἑβραίους. Γιατί ὅμως ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ Παύλου; Ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ δόγμα ἐνέχει στὴν μήτρα του καὶ κάποιες ἑλληνόφερτες, ἔστω πολὺ διαστρεβλωμένες, ἰδέες. Ὅσο καὶ ἂν ὁ Παῦλος προσπάθησε νὰ καθυποτάξῃ καὶ δολοφονήσῃ ἱστορικά τὸν ἑλληνισμό, διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ Διάβολος - ἑλληνισμός, ποὺ βρῖσκεται ἔστω ἐν σπέρματι μέσα στὴν Παυλιανὴ Θρησκεία, θὰ ἀναγεννηθῇ καὶ θὰ ἐπιβάλῃ τελικὰ τὴν πολιτιστικὴ ἀναγέννηση. Ὅταν ἡ «Ἀποκάλυψη» λέει ὅτι ὁ Θεὸς «ἐκράτησε τὸν δράκοντα τὸν ὄφι τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν χίλια ἔτη καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ ἔκλεισεν καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον» (20.2, 3), ἀναφέρει τὴν μὴ ἐπιτυχημένη προσπάθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ Παύλου νὰ ὑποτάξῃ τὸν ἑλληνισμό, δεδομένου ὅτι αὐτὸς θὰ βρῇ τρόπο ἔστω καὶ «μετὰ ἀπὸ χίλια χρόνια» νὰ ἀνακάμψῃ. Ὁ Ἰωάννης ὀνομάζει ἀκόμη τὸν Διάβολο καὶ Ἑωσφόρο (αὐτὸς ποὺ φέρνει τὸ πρωινὸ φῶς ἢ μεταφορικά αὐτὸς ποὺ εἶναι φορέας πολιτισμοῦ). Ὅμως ὁ ἑβραιογενὴς χριστιανισμὸς ἀντιστρέφει τὶς ἔννοιες καὶ μετέτρεψε τὸν φορέα τοῦ πολιτισμοῦ σὲ πηγὴ τοῦ πονηροῦ. Ἀντίθετα ἡ ἑλληνικὴ ἀντίληψη, πολὺ πιὸ πραγματιστικὴ, ἑωσφόρον ὀνομάζει τὸ ἀστέρι Σείριο, ἐπειδὴ ἐκεῖνο ἐμφανίζεται μιὰ φορὰ τὸν χρόνο, 4 λεπτὰ πρὶν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Νεώτερες ἀντιλήψεις ἀποδίδουν στὴν Ἀφροδίτῃ αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμό, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνη ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ ἑωσφόρος ὀνομάζεται καὶ Αὐγερινός, Ἄστρο τῆς Αὐγῆς καὶ Πρωινὸς Ἀστέρας. Τὸν προσδιορισμὸ *Πρωινὸς Ἀστέρας* τὸν συναντοῦμε καὶ στὴν «Ἀποκάλυψη» ὡς χαρακτηρισμὸ τοῦ ἰδιοῦ τοῦ Ἰησοῦ: «ἐγὼ Ἰησοὺς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας, ἐγὼ εἰμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαβὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ Λαμπρὸς ὁ πρωι-

Εἰκόνα 1: Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς στὴν χαρακτηριστικὴ κίνηση, ὅπου σχηματίζει μὲ τὰ δάκτυλά του τὸ γνωστὸ «666».

νός» (22.16). Ἀκόμη ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὸ ποιός εἶναι ὁ Ἀντίχριστος καὶ τὸ 1ο θηρίο τῆς «Ἀποκαλύψεως»;

Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο πού «δείχνει» τὸν Ἰησοῦ, ὅταν ἀναφέρεται στὸν κωδικὸ τοῦ θηρίου, τὸ 666. Ἄν παρατηρήσουμε προσεκτικὰ ὅλες τὶς εἰκόνες τοῦ Ἰησοῦ (ἀλλὰ καὶ ὅποιον ἱερέα χριστιανὸ εὐλογεῖ), θὰ διαπιστώσουμε ὅτι τὸ δεξιὸν χερὶ παίρνει ἓνα χαρακτηριστικὸ σχῆμα, ὅπου ἀπεικονίζει τὰ τρία ἐξάρια! (**Εἰκόνα 1**). Ὅμως ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, πῶς συγκλονιστικό. Διαδίδουμε στὴν «Ἀποκάλυψη» ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἀγοράζῃ ἢ νὰ πουλᾷ, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου ἢ τὸ ὄνομά του ἢ τὸν ἀριθμὸ του: «*Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ὁ ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'*» (13.17, 18).

[Οἱ ἐλληνικοὶ ἀριθμοὶ τότε ἀπεικονίζονταν ἔτσι: Α=1, Β=2, Γ=3, Δ=4, Ε=5, ς=6, Ζ=7, Η=8, Θ=9, Ι=10, Κ=20, Λ=30, Μ=40, Ν=50, Ξ=60, Ο=70, Π=80, Q=90, Ρ=100, Σ=200, Τ=300, Υ=400, Φ=500, Χ=600, Ψ=700, Ω=800. Ποιὸ ὄνομα λεξαρθιμικὰ μᾶς δίνει τὸ 666; Τὸ ὄνομα ΙΑΠΕΤΟΣ! Ὁ προπάτορας τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, ὁ ἄνθρωπος πού ἔκανε τὴν πρώτη ἐκπολιτιστικὴ ἐκστρατεία σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Νὰ λοιπὸν ποιός εἶναι ὁ ἀριθμὸς χξς'.

Ὁ κερασφόρος ἐβραϊκὸς δαίμονας Μπωθαμέτ

Ἐνῶ ἄλλο πρόσωπο τῆς «Ἀποκαλύψεως» εἶναι τὸ Ἀρνίον. Ὁ χριστιανισμὸς μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς (Ἰησοῦς). Ὑπάρχουν ὅμως μεγάλες διαφορὲς μεταξὺ τοῦ Ἀρνίου (Χριστοῦ) τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ Ἰησοῦ (Χριστοῦ) τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὁ Χριστὸς τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπεικονίζεται μὲ τὴν καλοκάγαθη καὶ συμπαθητικὴ μορφή, ἐνῶ ὁ Χριστὸς τῆς Ἀποκαλύψεως περιγράφεται ὡς αἱμοδόρος, μισάνθρωπος καὶ μὲ τὴν μορφή τράγου.

Κάτι ἄλλο σημαντικὸ εἶναι ὅτι ὁ χριστιανισμὸς ἀναμένει τὸν Χριστὸ μιλώντας γιὰ μιὰ Δευτέρα Παρουσία (τοῦ Χριστοῦ), κάτι πού δὲν γίνεται στὴν Ἀποκάλυψη, ἀφοῦ ἀναφέρεται σὲ κάποιον ἄλλο «Χριστὸ» (Ἀρνίον), πού θὰ κατέβῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν γῆ. Καὶ πραγματικά, πουθενὰ μὰ πουθενὰ δὲν συναντοῦμε μέσα στὴν Ἀποκάλυψη τὸν ὅρο Δευτέρα Παρουσία. Μάλιστα ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ «Ἀντίχριστου» βασανίζονται, μόλις ἔρθῃ ὁ ἀληθινὸς Χριστὸς, θὰ ἀποδειχθῇ χειρότερος ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο: «*ποιμανεῖ ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκεῦη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται*» (2.27). Ποιὸς εἶναι τελικὰ τὸ Ἀρνίον (τράγος) μὲ τὰ 2 κέρατα, ἂν δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς (Ἰησοῦς); Μὰ ὁ ἐβραϊκὸς δαίμονας Μπωθαμέτ, ἀφοῦ ὅλες οἱ περιγραφὲς τοῦ Ἰωάννη τὸν σκιαγραφοῦν. Εἶναι κερασφόρος, ἀποκαλεῖται ἀρνίον (ἔχει ἄσπρες τρίχες σὰν ἄμνός καὶ κόκκινα μάτια σὰν φλόγες πυρὸς («Ἀποκ.» 1.14, 15), ἄρα δὲν εἶναι υἱὸς ἀνθρώπου, ὅπως ἀποκαλεῖται ὁ Ἰησοῦς τῶν εὐαγγελίων. Πρόκειται γιὰ ἓνα τραγόμορφο πλάσμα, πού θὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ (4.2) γιὰ νὰ ἀφανίσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος: «*καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ρομφαία ὀξεῖα δίστομος, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ τοῦ παντοκράτορος*»

Ὁ τραγόμορφος δαίμονας Μπωθαμέτ (Χριστὸς - Ἄρνιον τῆς «Ἀποκαλύψεως»), πὺν κάθεται στὴν κατακτημένη Γῆ. Αὐτὸν θὰ παρουσιάσουν οἱ ἐκλεκτοὶ σιωνιστὲς ὡς πραγματικὸ Χριστὸ (Ἄρνιον), πὺν θὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Ἀντίχριστο, ἀλλὰ καὶ τὸ τμῆμα τῆς ἀνθρωπότητος, πὺν πιστεύει σὲ αὐτόν.

(19.15). Αὐτόν θὰ παρουσιάσουν οἱ ἑβραῖοι ὡς θεὸ τους, ὁ ὁποῖος θὰ καταργήσῃ ὅλες τὶς θρησκείες.

Ἡ πλήρης ἐξιουδαίσις τοῦ ἰσχύοντος Χριστιανισμοῦ

Ἡ ἐφημερίδα “Le Monde” τὸν Μάϊο τοῦ 1970 δημοσίευσε μιὰ δήλωση τοῦ Μωρίς Μπεργκσόν (Προέδρου τῶν Ἑβραίων τῆς Γαλλίας), ὁ ὁποῖος εἶπε: «Ὁ ἰουδαϊσμός εἶναι μία κοινότης μὲ πεπρωμένα... εἶναι αὕτη πὺν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ἐξαπλώσῃ κατὰ σειρὰν τὸν Χριστιανισμό, τὸν Μωαμεθανισμό, τὸν Σοσιαλισμό, τὸν Κομμουνισμό καὶ τὴν Νέα Ἀριστερὰ. Ἐὰν μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταβολάδες εἶχε ἐπιτύχει τὴν πλήρη ἐπικράτησίν της στὴν ἀνθρωπότητα, ὁ ἰουδαϊσμός θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Εἶναι αὐτὸ πὺν ὀνομάζουμε “ἐρχομὸ τοῦ νέου Μεσσία”, ὁπότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνουν ἕνας». Προσέξατε τί εἶπε; Ἐρχομὸς τοῦ νέου Μεσσία. Εἶναι νέος, δὲν ἔχει ξανάρθει, δὲν θὰ κάνῃ τὴν Δευτέρα Παρουσία του, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἰσχύων Ἰου-

δαιοχριστιανισμός. Ὁ Ἄρα δὲν εἶναι ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελίων, εἶναι κάποιος πού θά ἔρθῃ γιὰ πρώτη φορὰ στήν γῆ. Τί ἄλλο χρειάζεται, γιὰ νά πεισθοῦμε ὅτι ὁ χριστιανισμός καί ἡ ἀναμονή του γιὰ τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἔχει καμμία σχέση μέ τήν «Ἀποκάλυψη», ὅπου κατηγορεῖ τὸν ἰδρυτὴ τῆς θρησκείας αὐτῆς Σαοὺλ - Παῦλο ὡς ψευδοπροφήτη καί τὸν Χριστὸ ὡς Ἀντίχριστο, πὺν παρὰ πλάνησε τὸν κόσμον καί πίστεψε σ' αὐτόν, γιὰ τρεῦοντας μιὰ θανατηφόρο πληγὴ του («ἀνάσταση»).

Μὰ καλὰ, θὰ μοῦ πῆτε, ἡ Ἐκκλησία δὲν τὰ βλέπει ὅλα αὐτά; Γιατί δέχθηκε νὰ ἐντάξουν τὴν «Ἀποκάλυψη» στὸν «Κανόνα» τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀφοῦ καταφέρεται ἐναντίον της; Μέχρι τὸν 6ο αἰῶνα οἱ οἰκουμενικὲς σύνοδοι (Α' 325, Β' 382, Γ' 431, Δ' 451, Ε' 553 μ.Χ.) ἀρνοῦνταν νὰ ἐντάξουν τὴν Ἀποκάλυψη. Κάποιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως οἱ Μ. Βασίλειος, Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Χρυσόστομος κ.ἄ., ἀπαξιοῦν νὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομα Ἀποκάλυψη στὰ συγγράμματά τους. Τελικὰ ἐντάχθηκε στὸν Κανόνα τῆς Ἀγίας Γραφῆς μέ τὴν παρέλευση τῶσων χρόνων ἱστορικῆς ἀμνησίας, ὅταν ὁ Χριστιανισμός ἐξιουδαίσθηκε σὺν τῷ χρόνῳ ἐντελῶς.

Μὰ καλὰ, γιατί γίνονται ὅλα αὐτά; Πολὺ ἀπλᾶ, διότι ὁ Σιωνισμός «πάτησε» στὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νὰ πιστέψῃ σὲ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ αὐτόν, δηλαδὴ σὲ ἓναν Θεό, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸν σκοπὸ του, πὺν δὲν εἶναι μόνον ἡ κατάκτηση τῆς γῆς, ἀλλὰ καί ἡ ἐξόντωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὥστε, ὅπως «ὁραματίζεται» ὁ Ἰωάννης, νὰ ἐπιζήσουν μόνον οἱ «ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ», πὺν εἶναι οἱ 144.000 ἑδραῖοι.

Ἄς ρωτήσουμε ὅμως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες κάτι ἄλλο τὴν Ἐκκλησία καί τὸν ἴδιο τὸν χριστιανισμό: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δέχονται τὴν «Ἀποκάλυψη», ὅταν στὸ τέλος τῆς ἀναφέρει ὅτι οἱ ἐναπομείναντες στὴν γῆ θὰ εἶναι οἱ 144.000 ἑδραῖοι, ἀφοῦ οἱ ὑπόλοιποι θὰ ἐξοντωθοῦν ἀπὸ τὸν νέο Μεσσία; Τελικὰ ὁ ἁμαρτωλὸς πῶς κρίνεται; Ἀπὸ τίς πράξεις του ἢ ἀπὸ τὴν καταγωγὴ του; Βέβαια ἡ «Ἀποκάλυψη» ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ «ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ» εἶναι αὐτοὶ πὺν δὲν πίστεψαν στὸ ἀντίχριστο δόγμα. Μὰ δὲν θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὴ ἑδραϊκῆς καταγωγῆς, πὺν δὲν θὰ πιστέψουν στὸν Ἀντίχριστο; Φαίνεται λοιπὸν πῶς ὁ ἄνθρωπος πὺν γεννήθηκε Γάλλος, Ἄγγλος, Ἱταλός, Κινέζος, Ἰνδὸς εἶναι ἤδη ἁμαρτωλός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν δίο του· ἀπὸ τὴν στιγμή ὅμως πὺν γεννήθηκε Ἕλληνα, ἐκτὸς ἀπὸ ἁμαρτωλὸς κατάγεται καί ἀπὸ τὴν χώρα πὺν γεννήθηκε ὁ Δράκος - Διάβολος - Ὁφίς - Σατανᾶς **Πολιτισμός**.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος πὺν ἔχει μέσα του τὴν ἐλληνικὴ παιδεία, γνωρίζει ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι δεισιδαιμονίες καί παραμυθία γιὰ μικρὰ παιδιά. Δὲν ὑπάρχει οὔτε Διάβολος οὔτε Σατανᾶς οὔτε Ἀντίχριστος, ἀλλὰ οὔτε ὁ ἰσχύων χριστιανισμός εἶναι τὸ ἀντίχριστο δόγμα τῆς «Ἀποκάλυψης». Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐπινοήσεις τῶν Σιωνιστῶν, γιὰ νὰ πετύχουν τὸν στόχο τους. Ἄς ψάξῃ λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸ ποιὸς θὰ εἶναι ὁ ἄθλιος ρόλος πὺν τῆς ἐπιφυλάσσει ὁ Σιωνισμός στὸ μέλλον· καί ἂς μὴν ψάχνῃ μακριὰ ἀλλὰ μέσα της, στὰ ἴδια της τὰ σπλάγχνα, στὴν «Ἀποκάλυψη» της.

Βασίλειος Ἐμμανουηλίδης

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΓΟΥΪΛΛΙΑΜ ΛΕΚΥ, *Ἡ ἱστορία τῶν ἀρχαιελληνικῶν ἡθῶν*

«*Ἡ ἱστορία τῶν ἀρχαιοελληνικῶν ἡθῶν*» ἀποτελεῖ μία ζωντανή ἐκφραση τῆς προσωπικῆς ζωῆς τῶν προγόνων μας, καὶ μέσα στὴν δική τους ἠθική ἀνακαλύπτουμε καὶ τοὺς δικούς μας προβληματισμούς. Τὸ βιβλίο τοῦ Λέκυ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπροκατάληπτο καὶ διαυγὲς κείμενο πάνω σ' αὐτὴν τὴν κατεύθυνση, ὡς ἓνα ποίημα θεμελιωμένο στὸν ὀρθὸ λόγο καὶ τὴν διεξοδικὴ ἔρευνα. Χαρακτηριστικά: «*Δὲν εἶναι ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπεύθυνος γιὰ τὴν βαρβαρότητα τῆς Εὐρώπης· ἡ Εὐρώπη εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Εὐρώπη εἶναι αὐτὴ ποὺ δὲν ἀκολούθησε τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν παραποίησε. (...) Μήπως εἴμαστε μάρτυρες τῆς ἀνάγκης ἐπιστροφῆς στὸν Ἑλληνισμὸ καὶ αὐτὸ τελικὰ προκαλεῖ τὸν ἀναπόφευκτο ἀνταγωνισμὸ τοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ μὲ τὸν Ἑλληνισμὸ;*» (σελ. 25). «*Δὲν ἀπαντᾷ στοὺς Ἑλληνες ἡ ἰουδαϊκὴ ἰδέα τῆς παντοδυναμίας. Ὁ ἐλληνικὸς ἄνθρωπος εἶναι στὸ βάθος σεμνὸς· ἡ σεμνότητά δὲ αὐτὴ ὑπῆρξε πηγὴ ἀθθεντικῆς δημιουργίας. Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι πολιτισμὸς τῆς φιλοφροσύνης, τῆς φιλοφροσύνης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς φιλοτιμίας, τῆς φιλοσοφίας. Πολιτισμὸς ἔμπλεος φιλίας, πανερωτικὸς πολιτισμὸς. Πολιτισμὸς παμφιλίας*» (σελ. 23). Ὅπως σημειώνει ἡ Μ.Σ. «*τὸ βιβλίο αὐτὸ σὲ γεμίζει μὲ τὴν αἴσθηση τοῦ περήφανου ἀπογόνου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ πλούσιου ἰδιοκτήτη τῆς ἐλληνικῆς κληρονομίας*!». Ἡ αἰσθαντικὴ μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο εἶναι τοῦ Γρηγορίου Λουκίδη, ὁ πρόλογος τοῦ Μίτσελ Κάρολ καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ Ἰακώβου Φὸν Φάλκε. Ἡ ἔκδοσι συνοδεύεται ἀπὸ ὑπέροχη εἰκονογράφηση.

Ἀλέξανδρος Χ. Μήτσιου

ΟΛΥΜΠΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΧΙ «ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ» ΑΓΩΝΕΣ

Ἀξιότιμε καὶ ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου.

Μέσω τῶν φιλόξενων στηλῶν τοῦ σεπτοῦ προμηθέως «Δανλοῦ» –μετὰ λόγου γνώσεως, γηθοσύνης καὶ εὐγνωμοσύνης ἀπονέμω τοὺς ἀνωτέρω προσδιορισμοὺς εἰς τὸ περιοδικόν σας–, φάρον τῆς Ἑλληνικότητος, δεδομένου ὅτι ὑπῆρξε ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι καὶ σήμερον ἀπαιτητικὸς καὶ αὐστηρὸς μελετητὴς καὶ κριτὴς τῶν δημοσιευμάτων του, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, ἐν ὄψει τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπικῶν Ἀγώνων τοῦ 2004 εἰς τὴν χώραν μας, νὰ δημοσιεύσετε τὴν κατωτέρω πρότασιν ἀποκαταστάσεως εἰς τὸ ὄρθον τῆς διεθνοῦς ὀνομασίας τῶν Ὀλυμπικῶν Ἀγώνων, περιεχομένην εἰς τὸ ὑπὸ ἔκδοσιν ἔργον μας «**Ἀρχαίων Ἑλλήνων ἄθλα καὶ ἐπαθλα – παιδιές καὶ ὀρχήματα**», ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἡ Ἑλλάς, ὡς γενέθλια χώρα τῶν Ὀλυμπικῶν Ἀγώνων, δικαιούται καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν Διεθνή Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ (Δ.Ο.Ε.) τὴν ἀντικατάστασιν τῆς ἀγγλικῆς λέξεως Games, ὡς δηλωτικῆς τῆς ἐννοίας των, μὲ τὴν ἐλληνικὴ λέξιν Agons (Ἀγῶνες), γιὰ τοὺς ἀκόλουθους νόμιμους, δάσιμους καὶ ἀληθεῖς λόγους:

1. Διότι αὐτὴν τὴν ὀνομασίαν ἔδωσαν σ' αὐτοὺς οἱ ἰδρυτὲς-γεννητόρες των Ἑλληνες («ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγὼν»: Ἡρόδοτος 6, 127· «Ὀλυμπίας ἀγὼν»: Πίνδαρος, «Ὀλυμπ.» 1, 11· «ὁ Ὀλυμπικὸς ἀγὼν»: Ἀριστοφ., «Πλοῦτος» 583· «Ἑλλάδος... ἀγῶνες», Σοφοκλ. «Ἥλ.» 682).
2. Διότι, σύμφωνα μὲ τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο, καὶ συγκεκριμένως τὸ Ἀττικὸ, μόνον οἱ ὀνοματοδοτήσαντες τὸ τέκνον τους κατὰ τὴν δάπτισή του («Ἀμφιδρόμια») εἶχαν τὸ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα τῆς μετονομασίας του ἀργότερα. «**Τοὺς γονεάς θέσθαι τοῦνομα ἐξ ἀρχῆς, καὶ πάλιν ἐξαλεῖψαι, ἐὰν δούλωνται**»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ, *Τὸ κουτί τῆς Πανδώρας*

Ἡ αὐξησης καὶ ἡ ποιοτικὴ ἀναβάθμις τῆς ἐγκληματικότητας, ἡ ἀνεργία τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ, ἡ δημιουργία ὑπερχερδῶν εἰς τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασιακοῦ Μεσαίωonos εἰς τὴν ἀγορὰν ἐργασίας, ἡ ἐλάχιστη ἐπίδρασις τῶν μεταναστῶν ἐπὶ τοῦ δημογραφικοῦ καὶ τοῦ ασφαλιστικοῦ προβλήματος, ἡ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας, ἡ ἐπιδάρυνσις τῶν ἤδη ἀσχημῶν συνθηκῶν ζωῆς καὶ ἡ μείωσις τῆς ποιότητος ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ μετάδοσις μολυσματικῶν νοσημάτων εἶναι οἱ ἄμεσες συνέπειες τῆς ἀνεξέλεγκτης εἰσροῆς λαθρομεταναστῶν. Κι ἐνῷ οἱ ἐφημερίδες βοοῦν περὶ τῶν ἀνωτέρω καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τῆς χώρας διάκειται ἀρνητικῶς ἀπέναντί των, ἡ Ἑλλὰς τείνει νὰ μεταβληθῇ εἰς πολυφυλετικὸν κράτος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐσωτερικὴν ἀποσταθεροποίησιν. Ταυτοχρόνως ἡ προωθούμενη ἀντιρατσιστικὴ πολιτικὴ δημιουργεῖ ὀπισθοδρομήσεις εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ διακρίσεις εἰς δάρος τῶν γηγενῶν. Ὅλα αὐτὰ ἀναπτύσσονται ἐκτενῶς μὲ πῖνακες, σχεδιαγράμματα καὶ πλούσια κατὰ κεφάλαιον βιβλιογραφία. Τὸ παρὸν βιβλίον –«Τὸ κουτί τῆς Πανδώρας»– εἶναι πραγματικὸς κόλαφος γιὰ κάποιους «προοδευτικούς» καὶ «κουλτουριάρηδες», οἱ ὅποιοι ἐπαγγέλλονται τὸν ἀντιρατσιστὴν δημοκράτη καὶ ζητοῦν μὲ ἀνόνητα φληναφήματα νὰ ὀδηγήσουν, δίκην Δούρειου Ἴππου, εἰς τὴν ἀποδόμησιν τῆς κοινωνίας μας. Ὁ Γιάννης Κολοβὸς μὲ ἀντικειμενικότητα, σθένος καὶ παρρησίαν θέτει τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ παρουσιάζει ἀνάγλυφα τὸ τεράστιον πρόβλημα τῆς λαθρομεταναστεύσεως εἰς τὶς πραγματικὰ καταστροφικὰς του διαστάσεις. Ἄραγε ὑπάρχει κανεὶς ὑπεύθυνος νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω εὐθαρσῶς;

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΚΛΩΝΤ ΜΟΣΣΕ, Ἀλέξανδρος, *Τὸ πεπρωμένο ἐνὸς Μύθου*

Ἡ ἑλληνίστρια συγγραφέας, καθηγήτρια τοῦ πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, δὲν κα-

(Δημοσθέντης, «Πρὸς Βωϊωτὸν», 17). Οὐδεὶς ἄλλος ἐνομιμοποιεῖτο πλὴν τοῦ ὀνοματοδοτηθέντος νὰ προοῖῃ σὲ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματός του, ὅταν «ἐς ἄνδρας ἦλθεν», δηλαδὴ ὅταν ἐνηλικιωτο καὶ «ἰδίῳ δικαίῳ ἐχρῆτο», ἐνεργούσε αὐτονόμως. Τυχὸν μετονομασίᾳ του ἀπὸ τρίτον ἡ ἰδιοποίησὶς του στοιχειοθετοῦσε τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπόστασιν τοῦ ἀδικήματος προσβολῆς τῆς προσωπικότητος, διωκομένου διὰ «γραφῆς ἰδίας» (δλέπε καὶ ἔργο μας «Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο», ἐκδ. Σύγχρονη Ἑκδοτικὴ, 2003, σ. 286 κ.ἐπ.).

3. Διότι διὰ τῆς ἑλληνικῆς ὀνοματοδοσίας των μὲ τὴν λέξιν *ἀγών* ἐκωδικοποιεῖτο σαφῶς ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ περιεχομένου των. Ἡ λέξις *ἀγών*, παραγόμενη ἀπὸ τὸ ρῆμα *ἄγω* (= ὀδηγῶ, συγκεντρώνω), ἐσημαίνει τὴν συγκέντρωσιν τοῦ δήμου καὶ τῶν θρησκευτῶν, γιὰ νὰ τελέσουν προσευχὴν ἢ δοξολογίαν πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων τῆς πόλεως ἢ τῶν Ὀμοπατόρων ἢ Τριπατόρων τῆς φυλῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν συνήθως καὶ «*ἀγῶνες ἤγοντο*», συναπτόμενοι ἀδιασπάστως μὲ τὸ τελετουργικὸ τῆς θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως.

4. Διότι «*Ὀλύμπια ἄγειν*» (Ἡρόδ. 8, 26), ὅπως καὶ «*καθιστάναι*», «*τιθέναι*», «*ποιεῖν*», «*τελεῖν ἀγῶνας*» ἐσημαίνει «*ἀμιλλαν περὶ τῆς νίκης, ἀγῶνα διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχον*» (Ἡρόδ. 2, 91)· καὶ «*ἀγωνίζομαι*» ἐσημαίνει ἀμιλλῶμαι περὶ θραυδίου, μάλιστα κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας (Ἡρόδ. 2, 160). Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἀποδίδει στὴν λέξιν καὶ τὸ ἐγκυρότατον «*Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης*» τῶν Liddell-Scott, ἐκδόσεις I. Σιδερεῖ, Ἀθήναι.

5. Διότι ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐπὶ χίλια διακόσια ἐξήντα ὀκτὼ χρόνια, διεξήγοντο καὶ ὑπὸ τὴν ἰδίᾳ εἰς τὴν μητροικὴν τους γλῶσσαν –τὴν Ἑλληνικὴν– ὀνομάζοντα καὶ σήμερα.

6. Διότι οἱ Ἀγῶνες καὶ οἱ Πανελλήνιοι, ὥς οἱ Ὀλυμπικοὶ, οὐδεμίαν σχέσιν εἶχαν μὲ τὶς *παιδιές* (games), τῶν ὁποίων κύριον χαρακτηριστικὸν ἦταν τὸ εὐτράπελον καὶ ἡ πρόκλησις γελάτων καὶ γενικῶς ἡ διασκέδασιν τῶν παικτῶν καὶ τῶν τυχόν θεατῶν τους.

τώρθωσε κι εκείνη ν' αντισταθῇ στὴ συνήθη πρόκληση ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ περισσότεροι Εὐρωπαῖοι Ἕλληνιστές, τῆς συγγραφῆς δηλαδὴ ἐνὸς ἔργου γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο. Ἐξετάζοντας πολλὲς ἀπ' τὶς ὁψεις τόσο τῆς προσωπικότητας ὅσο καὶ τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου στρατηλάτη, ἐπιδιώκει νὰ ἀπαντήσῃ στὸ γιατί ἡ μορφὴ αὐτὴ «ξέφυγε» ἀπ' τὰ στεγανά τῆς ἱστορίας καὶ ἀνῆλθε γρήγορα καὶ οἰκουμενικὰ στὴ σφαῖρα τοῦ μύθου: «Σ' αὐτὴν ἀκριδῶς τὴν ἄλλη ὅψη τοῦ πεπρωμένου τοῦ Ἀλεξάνδρου θέλησα νὰ τραβήξω τὴν προσοχή, γιὰ νὰ δοκιμάσω νὰ καταλάβω, γιατί ὁ Μακεδὼνας ἔγινε ἕνας μυθικός ἥρωας τόσο στὴ χριστιανικὴ Δύση ὅσο καὶ στὸν μουσουλμανικὸ κόσμο, τόσο στὴν ταλμουδικὴ παράδοση ὅσο καὶ στὴν ἀνατολικὴ φιλολογία, τόσο στὸ φιλοσοφικὸ διαλογισμὸ πάνω στὴ βασιλικὴ ἐξουσία ὅσο καὶ στὸ σύγχρονο μυθιστόρημα». Σ' αὐτὸ τὸ «γιατί», παρὰ τὶς ὄντως φιλότιμες καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπίπονες προσπάθειές της, δὲν κατορθώνει τελικῶς ν' ἀπαντήσῃ.

Κι αὐτὸ ἴσως γιατί ἡ μορφὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δὲν χωρεῖ, δὲν ὑποτάσσεται στὰ μεθοδολογικὰ καὶ θεωρητικὰ ἐργαλεῖα ἐνὸς ἱστορικοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔγινε μῦθος ἴσως γιατί ἡ μορφὴ του ἐπεσκέιασε ὅλα τὰ μυθικὰ προϋπάρχοντα στοιχεῖα τῶν λαῶν τόσο τῆς Ἀνατολῆς ὅσο καὶ τῆς Δύσης· ἴσως γιατί οἱ μεγάλες μορφές τῶν ἰουδαϊκῶν θρησκειῶν δὲν ἔφτασαν ποτέ στὸ ὕψος τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἴσως γιατί τὸ πρωτόγονο σὲ τόλμη καὶ σοφία ἐγχείρημα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἕλληνας δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γίνῃ ὁ Μῦθος τῆς Οἰκουμένης.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ: Στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κ. Καρμιράντζου «Εὑρεση συντεταγμένων στὴν Ἀρχαιοτήτα» τοῦ τεύχους 258, σελ. 16839, στὸ στίχο 8 ἀπὸ πάνω ὁ τύπος $X^0 = 360/25 \cdot \omega$ νὰ διορθωθῇ: $X^0 = 360/24 \cdot \omega$. Στὴν ἴδια σελίδα, στίχος 8 ἀπὸ κάτω ἀντὶ «πλάτη» νὰ διορθωθῇ «γεωγραφικὰ μήκη»

7. Διότι ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα, ὅπως καὶ ὅλες οἱ Εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες ποὺ δανείσθηκαν λέξεις τῶν ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξιλογίου γιὰ νὰ δώσουν ὄνομα σὲ ἐπιστῆμες, ἐπιστημονικοὺς ὅρους κ.λπ., εὐλαδῶς ἐτήρησαν τὶς ἑλληνικὲς τῶν μητρικῶν, π.χ. *anatomy, analogy, Arithmetic, Architecture, Aesthetic, harmony* κ.λπ. (Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἶναι μέγας). Ἀκόμη καὶ γιὰ συναφεῖς πρὸς τοὺς Ἀγῶνες ἔννοιες ἐχρησιμοποίησαν καὶ χρησιμοποιοῦν ἀθηντικὲς ἑλληνικὲς λέξεις, (π.χ. *Athletics, Athlet* κ.λπ.). Ἐπειδὴ λοιπὸν μακρὰ καὶ παραδεδομένη συνήθεια καὶ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσας εἶναι ἡ ἀκριδὴς νιοθέτηση τῶν ἑλληνικῶν ἀρχικῶν λέξεων - ὀνοματοθεσιῶν τῶν ἐννοιῶν ποὺ καὶ ἡ ἴδια θέλει νὰ ἀποδώσῃ. Ἐπειδὴ τοῦτο ἐπιτάσσεται ἀπὸ τὸ ἄγραφο διεθνὲς δίκαιο, δηλαδὴ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἐθνικῆς ὀνοματοθεσίας ἐπὶ γλωσσικῶν δανειῶν καί, τέλος, ἐπειδὴ ἡ Ἀγγλικὴ λέξη *games* ἐν προκειμένῳ ὄχι μόνον δὲν ἀποδίδει τὸ ἀληθὲς περιεχόμενο τῶν Ὀλυμπικῶν Ἀγώνων, ἔστω καὶ χωρὶς τὴν θρησκευτικὴν τους ἐννοιολογία, ἀλλὰ θὰ μπορούσε καὶ νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς λεκτικὴ δεδηλωσὴ τους, ἀκουσία θέλομε νὰ πιστεῦωμε καὶ ὄχι δάναυσῃ, ὥσάν αὐτὴ ποὺ ἔχει διαπραχθῇ μὲ τὴν ὀνομασία τῶν ἀρπαγόντων μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνος ὡς *Elgin Marbles* (!!!), ὅπως ἐπισημῶς τὰ ἀποκαλεῖ τὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο (βλέπε "The Trustees of the British Museum", Ed., 1997, London).

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς: Καταθέτομε τὴν ἀνωτέρω πρότασή μας πρὸς ὅλους τοὺς ἀποδέκτες καὶ τοὺς καλοῦμε νὰ πράξουν τὰ δέοντα, γιὰ νὰ τιμηθῇ, ἔστω καὶ λεκτικῶς, τὸ Οἰκουμενικὸ Μῆνυμα τῶν *Olympic Agons*. Ἡ καὶ *Agones*, ὅπως ἀποκαλεῖ τὰ «ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ» ἡ *Jennifer Neils* στὸ ἔργο της "Goddess and Polis, The panathenaic festival in ancient Athens", Princeton University Press, 1992, σ. 20.

Διατελῶ φιλικώτατα

Δρ Παναγιώτης Κυριακόπουλος

Φιλόλογος - Νομικός

Καθηγητὴς ΤΕΙ Πειραιῶς